СОЙЪР БЕНЕТ
НЕЦИВИЛИЗОВАН

Част 1 от „НЕцивилизован“

Превод от английски: elfite_bgworld, 2016

chitanka.info

ПРОЛОГ

МОЙРА

В наши дни

Бях опиянена от страст.

Главата ми се въртеше, сърцето ми биеше учестено и усещах как мускулите ми се свиват точно където трябва.

Бях извън контрол, а инстинктите ми крещяха да се предам… да се подчиня.

Да бъда покорена.

— Падни на колене — заповяда Зак с нисък глас, който се плъзна като тръпка по кожата ми и накара кръвта във вените ми да забушува.

— Не — прошепнах, въпреки че исках да изкрещя „да“.

Знаех, че нямаше да устоя.

Всъщност мисля, че налудничавият ми отказ бе подбуден единствено от предизвикателството, което представляваше за него. Защото за мен това беше много по-вълнуващо, отколкото лесното отдаване.

Зак сграбчи врата ми решително и стисна… толкова силно, колкото беше нужно, за да привлече вниманието ми. Преди време ми беше казал, че по този начин мъжкият ягуар печели уважението на женската си, преди да я обладае, и аз му бях повярвала. Напълно подкрепях възпитанието, което беше получил сред дивите местности на Амазония и оценявах влиянието върху личността му, което бяха оказали годините, прекарани далеч от съвременния свят.

Когато се приведе към мен, можех да усетя топлия му дъх по врата си.

— Никога повече не ми отказвай.

Това бе всичко, което каза, преди да ме натисне надолу и коленете ми да поддадат неохотно. Коленичих на килима, а той продължи да ме притиска… още, още и още… докато бузата ми не докосна кремавия, вълнен килим, а задникът ми не се вирна във

въздуха. Въздъхнах доволно, притваряйки очи и си спомних първия път, в който го бях видяла да прави същото на друга жена, и как бях копняла да го изпитам и аз.

Беше нов момент в живота ми. Момент, в който всичките ми морални предразсъдъци изглежда се изпаряваха, заменени от жаждата да науча нещо ново от този мъж.

Странно… тъй като аз бях учителката, а този, който преподаваше, беше… той.

Закарайъс Ийстън ме учеше на копнеж, който не си бях представяла, че съществува, преди да го срещна.

Малкото тъжно момче.

Дивакът от джунглата.

Самотникът, воинът… опасен до дъното на душата му.

Загадъчният мъж, който не принадлежеше в нито един от двата свята.

— Помниш ли първия път, в който ме видя? — попита Зак, стискайки ме отново за врата.

— Да.

— Това те възбуди, нали?

— Да.

— Искаше ти се да те чукам по същия начин, нали?

— Да.

— Искаш го и сега, нали?

— Господи, да! — простенах.

— Тогава ми разкажи — настоя той, а в гласа му можех да чуя весели нотки.

— Да ти разкажа какво? — попитах объркана.

— Разкажи ми за първия път, когато ме видя. Разкажи ми тази история, моя сладка Мойра, и ще помисля дали да ти дам това, което искаш.

Дъхът ми се плъзна по устните като полъха на вятър и, затваряйки очи, си спомних за експедицията до Амазония, на която бях изпратена преди месец, за да върна Зак… клетото изгубено момченце, което бе живяло сред примитивното индианското племе Караикан през последните осемнадесет години.

Да, това бе денят, в който животът ми се промени безвъзвратно.

Аз и отец Гаул си проправяхме път през джунглата, следвайки нашия водач Рамон. След като се бяхме приземили на малката писта, разположена до южния бряг на река Амазонка, западно от колумбийско-бразилската граница, тръгнахме към река Джутай, откъдето отец Гаул закупи старо кану от един търговец. Отправихме се на юг, като на няколко пъти се наложи да спираме, за да заобиколим бурните води. След два дни плаване Рамон най-накрая обяви, че е време да слезем на брега.

В раницата си носех всичко необходимо за пътешествието до племето Караикан. Тъй като беше третото ми пътуване до Амазония, не бях взела много багаж. Бях опаковала само най-нужното — хлорни таблетки за вода, нож, лек, преносим хамак, дрехи за преобличане и няколко, които бях взела за Зак, избирайки правилния размер с помощта на отец Гаул, и военни полуфабрикати, които купих в Бразилия малко преди да се качим на борда на „Чесна“ и да отлетим на север.

Рамон, местен мисионер, който пътуваше с отец Гаул, водеше нашата малка експедиция, отсичайки растителността, която изглежда израстваше отново само след миг. Гъстата зеленина от дърветата над нас изпълваше джунглата с тъмни сенки.

Посочвайки напред, Рамон заговори на португалски, а отец Гаул побърза да ми преведе:

— Виждате ли светлината? Това е племето Караикан.

Надникнахме иззад Рамон, и видяхме, че в далечината джунглата наистина изглеждаше по-светла. Продължихме напред, излизайки от гората право върху голяма около три акра изсечена площ. Имаше няколко дълги колиби, построени с основи от тънки бамбукови стъбла и преплетени палмови клони за покрив. Както повечето племенни жилища, и тези бяха без стени, а подът не бе нищо повече от мръсната земя, по която стъпвахме.

От западната страна на лагера се виждаха засети с царевица площи. Бях чувала за племето Караикан от колега, чийто приятел познавал човек, който прекарал известно време с тях преди години. Разбрах, че отглеждат най-различни суровини като банани, маниока, манго, захарна тръстика, царевица и сладки картофи, които използваха като добавки към месото, което мъжете набавяха от уловите си. Откъм полето се задаваше една от жените, която

придържаше голяма кошница с царевица на гърба си благодарение на палмовата каишка, минаваща през челото й.

Когато навлязохме в племето, отец Гаул излезе начело на групата. Видях няколко от жените да приготвят хляб от маниока върху нагорещените от огъня глинени съдове, докато други кърмеха бебета или си почиваха на хамаците. Гледаха ни с любопитство, но никоя не си направи труда да поздрави групичката ни. Всичките бяха голи, но това не ме изненада. Въпреки че племето имаше дребни търговски отношения с мисионери и други племена, все още не бяха запознати добре с дрехите, тъй като дори мъжете избягваха да носят препаски.

Последвах отец Гаул в колибата, до която с учудване забелязах, че имаше още една, която беше с около четвърт по-малка от съседната. Той пристъпи вътре и отправи поздрав към стария караиканец, който лежеше в хамака. Възрастна жена, вероятно съпругата му, поддържаше огъня, над който разстилаше брашното от маниока върху глинен съд.

Отец Гаул заговори тихо на португалски, докато потупваше мъжа по рамото. Мъжът се усмихна, показвайки няколко липсващи зъба на фона на старото си набръчкано лице, и стана ясно, че си разменяха поздрави. Отец Гаул ме посочи и заговори оживено, изстрелвайки думи, които не разбирах, но се досетих, че ме бе представил.

Старият мъж ми махна да се приближа и аз застанах до него.

— Мойра, това е Парайла. Приемният баща на Зак.

Отец Гаул се обърна към Парайла и продължи да говори на португалски. Беше езикът, който много от племената бяха присвоили през последния век от необходимост да общуват със света, който си проправяше път в амазонската джунгла.

Парайла ме погледна и ми се усмихна нежно и приветстващо, докато подаваше ръката си. Поех я и той каза нещо. Когато приключи, стисна ръката ми и отец Гаул каза:

— Той те приветства с „добре дошла“ и се радва, че си на гости в племето му. Надява се, че ще успееш да си починеш. Когато ловната група на племето се завърне, ще има голямо пиршество по случай пристигането ни. Също така казва, че се надява да се грижиш

добре за приемния му син, но след като те е видял, е усетил, че си добра и силна жена, която ще се справи със Зак без проблеми.

Усмихнах се широко на Парайла и казах:

— Отец Гаул, благодарете му от мое име и му кажете, че за мен е чест да бъда тук, и че ще се грижа добре за Зак, щом си тръгнем.

Парайла ми се усмихна още веднъж, след което заговори отново с отец Гаул, докато аз се обърнах и продължих да разглеждам селото.

Наоколо тичаха няколко измършавели кучета, а за мое учудване в колибата отсреща имаше малка, черна маймунка с каишка от палмово въже около врата, която бе завързана за един дънер на земята. Едно от децата я хранеше с банани и изглежда беше домашен любимец, което ми се стори доста интересно, тъй като бях наясно, че това животно бе едно от източниците им на месо.

Поставяйки ръка на рамото ми, отец Гаул каза:

— Ела. Нека приготвим хамака ти и ще ти покажа къде е водата, за да се освежиш, след което ще можеш да подремнеш. Пиршеството ще започне след няколко часа и ще продължи до късно през нощта.

Кимнах и последвах отец Гаул навън от дома на Парайла, очаквайки нетърпеливо завръщането на Зак в селото, за да го видя за първи път.

* * *

Празненството беше започнало отдавна, но от Зак нямаше и следа. След като се събудих от дрямката, отец Гаул ми каза, че Парайла се притеснявал за него. Не бил приел добре новината за пристигането ни и категорично отказал да тръгне с нас. Изглежда са спорили с дни по темата и все още не бе ясно дали Зак се е съгласил да се върне в Щатите с мен.

В средата на откритата площ близо до хижите бяха запалили огромен огън, където се печаха най-различни видове месо. Ловната група, по мои изчисления двадесет и двама силни мъже, се беше

върнала преди час, но Зак не беше сред тях. Когато попитах Парайла чрез отец Гаул, той каза:

— Закарайъс преследва тапир и е останал назад. Ще се върне скоро с още месо.

Поех подадената ми в огромен бананов лист храна. Ловците бяха успели да убият алигатор и няколко паякови маймуни, и когато се завърнаха в селото с плячката, жените ги посрещнаха с овации.

Мъжете бяха също толкова голи, колкото и жените, като изключим факта, че бяха поставили втъкани палмови нишки върху необрязаните си пениси, в резултат на което се оформяха гъсти гнезда от тъмни косми, а тестисите им висяха свободно. Отново, бях го очаквала и въобще не бях шокирана. Като антрополог намирах социалните различия между културите ни за очарователни.

Мъжете изчистиха набързо плячката в края на селото и месото беше сложено да се пече над откритата жар. Когато беше готово, жените го свалиха от огъня и сервираха първо на мъжете. Едва когато и последният мъж започна да се храни, жените сервираха и на себе си, включително и на мен. Имаше също сварени сладки картофи, хляб от маниока и нарязана папая.

Отец Гаул ме забавляваше с истории от времето, което беше прекарал при караиканите, сравнявайки ги с другите племена, при които беше служил. В продължение на единадесет години беше идвал точно до това село, загърбвайки съвременния свят, за да живее сред джунглата с индианците и да ги учи на Христовото слово. Беше истински знак от съдбата, когато преди пет месеца отец Гаул си бе счупил крака и се озовал в болница в Сао Пауло. Докато бил там, го посетил друг свещеник с вест от богат щатски бизнесмен, който издирвал приятелите си Джейкъб и Кристен Ийстън, които изчезнали мистериозно в Амазония преди осемнадесет години заедно със сина си Закарайъс.

В момента, в който мисионерът му описал двойката, включително и седемгодишното момченце, отец Гаул бил сигурен, че богатият американец търсил Закарайъс от караиканското племе. Веднага се свързал с кръстника на Зак, Рандал Кенън, и задействали нещата да го върнат вкъщи. Тъй като бях антрополог, който обучаваше индианци от Амазония, които бяха избрали да се преместят в модерния свят, мистър Кенън ме бе нает да върна

обратно Зак — както му бяха викали като малък — и да му помогна да се приспособи към новия си живот.

Седях покрай огъня, слушайки отеца, и гледах как някои от жените пееха и танцуваха. Казаха ми, че песента е благодарност към ловците за плячката, която бяха донесли, но се обзалагах, че мъжете нямаше да възхвалят жените, задето им бяха сготвили. В племенните общества жените все още се приемаха като по-низши.

С крайчеца на окото си видях движение, когато някой се появи на разпръскващата се от буйния огън светлина. Веднага забелязах, че фигурата беше по-висока от тази на караиканите, чиято максимална височина достигаше метър и седемдесет. Мъжът беше висок, и когато се приближи към огъня и сенчестата му фигура се проясни, осъзнах, че виждам Закарайъс Ийстън за първи път.

Не знам какво бях очаквала, но определено не бях подготвена за това, което видях. Със сигурност достигаше метър и деветдесет, карайки малките караикани да изглеждат като джуджета до него. Беше строен, с мускули по гърдите, раменете, ръцете и краката, а по тялото му имаше безброй белези. Кестенявата му коса падаше до раменете, но лицето му беше гладко избръснато. Докато месните караикани имаха косми само между краката си, Зак беше бял мъж, израснал сред тъмнокожи и несъмнено му се бе налагало да се бръсне, за да има гладко лице като техните. Чудех се как ли го прави. Може би с остър нож? Или може би със самобръсначка, която му беше дал някой мисионер?

И какво лице само! Толкова перфектно, че ми се доплака. Трябваше да се досетя, че ще е красив мъж, тъй като бях виждала снимки на привлекателните му родители. Светлосините му очи блестяха на светлината на огъня, който хвърляше сянка върху високите му скули, правия нос и квадратната му челюст, която в този момент беше стисната гневно.

Тъй като беше гол като останалите от племето, погледът ми се сведе неволно към скута му. И божичко! Определено имаше още една явна разлика. Дребните мъже от Караикан не можеха да се мерят с великолепието, което висеше между бедрата на Зак. За разлика от другите той не носеше втъкани палмови нишки пред пениса си, и въпреки че беше напълно опуснат, обрязаната му дължина висеше тежко с около осем сантиметра по-дълга. Сигурно

беше огромен, когато се възбудеше, и се ужасих, когато усетих пулсиране между краката си при вида на мъжествеността на човека, заради когото бях прекосила джунглата да прибера. Бързо повдигнах поглед, тъй като седях до католически свещеник, и отново загледах лицето на Зак.

Не бих могла да си представя животинския магнетизъм, който се излъчваше от него. Походката му беше уверена и нахакана, вероятно заради огромния бут от тапир, който беше преметнал през рамо. Закрачи към огъня и хвърли бута върху жарта, а останалите от племето го приветстваха с овации заради плячката, която беше донесъл.

Зак веднага отиде до Парайла и стисна рамото му в жест на привързаност. Парайла му каза нещо и посочи към отсрещната страна на огъня, където стояхме отец Гаул и аз. Свещеникът стана и пристъпи напред, потупвайки Зак по гърба, който му отвърна със същото и го приветства за добре дошъл с топла усмивка. Дори не погледна към мен, а прошепна няколко думи на отец Гаул и коленичи на земята, за да разговаря с Парайла.

Когато отец Гаул седна отново до мен, той се приведе и прошепна:

— По-късно ще поговоря с него. Не приема добре новините.

— Така и предположих — казах разбиращо. Знаех, че сигурно ще му е трудно да напусне вероятно единствения дом, който си спомняше.

Отхапах отново от алигатора и задъвках замислено, докато гледах как Зак и Парайла си говорят. Това, което му казваше старецът, явно бе нещо, за което не искаше и да чуе, защото видях, че заклати отрицателно глава със смаяно изражение, което след няколко секунди се превърна в строго.

Каза нещо на Парайла и се обърна да ме посочи, хвърляйки ми унищожителен поглед, с който ясно показваше, че не бе радостен от присъствието ми. Най-накрая се изправи на крака, докато продължаваше да говори на Парайла, който поклати тъжно глава към Зак.

Наблюдавах с интерес как Зак отказа храната, изложена върху глинения съд, и заобиколи огъня, отправяйки се към една от пеещите жени. Беше млада… така като я гледах — на не повече от

осемнадесет-деветнадесет години и изключително красива. На главата си носеше лента от черни пера от лешояд, която отец Гаул ми каза, че символизира навлизането в пубертета, и че момичето е получило първия си мензис, но все още не е омъжено. Каза, че това било рядкост в племето, защото повечето жени имали съпрузи, но не бил сигурен каква точно е историята на това момиче. Когато някоя от жените си вземеше мъж за съпруг, вече не носеше лентата. Ако беше невинна и не бе получила първата си менструация, трябваше да носи лента от бели пухести пера. Така като гледах, момичето беше единственото, което носеше черна лента.

Зак тръгна към нея, а тя седна върху един вкаменен дънер и го погледна, усмихвайки се широко. Той протегна ръката си напред и тя постави без колебание длан та си в неговата. Зак я издърпа на крака, карайки бюста й да се поклати леко от движението. Зачудих се дали нямаше да се оттеглят за малко време насаме и си спомних как си бях помислила, че вероятно момичето беше караиканската любовница на Зак.

Бях повдигнала ръка, за да отхапя от храната, но замръзнах на място, когато Зак се обърна и ме погледна през рамо. Очите му ме приковаха заплашително, но също така можех да видя още нещо в погледа му.

Може би предизвикателство?

Тогава, за мое пълно изумление, той натисна раменете на момичето надолу и тя коленичи пред него. Гледах смаяно как пениса му започна да набъбва, докато момичето гледаше изумено огромния мъж, изправен над нея. Зак вдигна ръка и с пръст й направи знак да се обърне. Момичето изпълни нареждането и притисна лицето си към земята, като постави длани до гърдите си.

Зак коленичи зад нея, а ерекцията му се беше вирнала гордо нагоре. Той хвана пениса си в ръка, погали го един-два пъти и отпусна хватката. Гледах като хипнотизирана как протегна едната си ръка и нежно я постави в долната част на гърба на момичето. Наведе се напред, обвивайки тила й с пръстите на другата си ръка, и я притисна към земята. Бутна бедрата си напред, намести върха на пениса си пред задника й и бавно започна да навлиза в нея.

Бях като омагьосана от факта, че правеше всичко това насред племето и не можех да откъсна поглед, нищо че седях до свещник.

Казах си, че ще е наистина интересна публикация за вестник, която щях да публикувам някой ден, и така прецених, че трябва да продължа да гледам.

— Зак… Não aqui. Não na frente dos nossos hóspedes[1] — чух Парайла да казва на Зак и видях как тялото му се сковa, от каквото мислех, че е порицание. Погледът ми се плъзна към Парайла, който гледаше Зак с раздразнение. Тънка усмивка се изписа по лицето на Зак и той кимна на стареца с уважение.

— Извинявам се — каза отец Гаул и аз се обърнах да го погледна. — Ставаш свидетел на една от социалните им норми, която е напълно противоположна за разбиранията на модерния свят. Тук… в тази култура доминира мъжът и има правото да обладае всяка от свободните жени, когато и където пожелае. Племето гледа на секса като награда за приносите, които е направил мъжът за селото. Те са напълно открити сексуално и усамотяването не е препоръчително. Всъщност е изключителна гордост за мъжа да подчини сексуално някоя жена пред погледите на всички.

— Ясно — казах, но не разбирах нищо. Беше изумително да наблюдавам разликите в културите ни. Зави ми се свят, като се замислих как рано или късно щеше да се наложи да науча Зак на разликите между света, който познаваше той, и този, в който се очакваше да заживее. Концентрирах се отново върху храната, а отец Гаул се обърна настрани да говори с Рамон.

Но жената в мен — не, имах предвид ученият в мен — беше напълно безпомощен срещу любопитството. С крайчеца на очите си погледнах отново към Зак. Едва се бе повдигнал от земята, когато протегна ръка отново към жената и й помогна да стане. Поведе я към близката колиба, както предполагах, за повече усамотение. Но когато стигна близо до огъня, той я бутна отново на колене, и този път, без да го изчака да й нареди, тя положи гърди на земята и надигна дупето си към него. Момичето отпусна лице към земята, когато Зак коленичи зад нея и натисна тила й надолу. Изражението на лицето й, което гледаше към огъня, бе приятно… почти ведро, което не можех да си обясня, защото ако аз бях тази, която щеше да е пронизана от огромния, дълъг и стърчащ пенис на Зак, щях да представлявам една разгорещена и гърчеща се бъркотия.

С едната си ръка на тила й Зак обхвана пениса си с другата, приведе се напред и бавно навлезе в нея. Момичето изохка тихо от задоволство, а очите на Зак се притвориха леко, докато не потъна напълно в нея.

Лекото пулсиране между бедрата ми започна отново и се засили, когато Зак започна да се движи бавно и продължително, но с дълбоки и изцяло изпълващи тласъци.

Гледах запленена, като почти можех да усетя пениса му между краката си, и в този момент разбрах, че задачата ми да помогна на Зак да се приспособи към модерния свят щеше да се окаже проблем за мен.

Осъзнавах напълно, че суровата му чувственост ми беше повлияла… покровителствения начин, по който взимаше каквото пожелае. Действаше ми греховно възбуждащо — абсолютният контрол и грубата доминантност, която заявяваше — което беше странно, тъй като винаги съм била независима и уверена любовница.

Така се бях вглъбила в животинското съвкупление пред мен, че не обръщах внимание на нищо друго. Гледах как с едната си ръка я натискаше за тила, а с другата впиваше пръсти в бедрото й. Момичето стенеше нежно и на светлината на огъня можех да видя как пениса на Зак проблясваше от влагата всеки път, когато излезеше от тялото й. Когато вдигнах очи към лицето на Зак, за малко не се прекатурих назад, щом видях, че се е втренчил право в мен през слабо горящия огън.

Светлите му очи блестяха на фона на заобикалящата го светлина, а челюстта му беше стисната решително, докато чукаше жената в прахта. Сключихме погледи и аз се оказах неспособна да отместя очи от неговите. Изглежда ме предизвикваше да наблюдавам действията му… едва ли не забранявайки ми да извърна поглед от случващото се. Мисля, че в този момент ми показваше, че е дивак, и веднъж щом напуснехме това място, нещата никак нямаше да са лесни.

До мен отец Гаул и Рамон разговаряха тихо, жените пееха, а останалите от племето се смееха и забавляваха помежду си.

Защо никой друг не се интересуваше от случващото се, освен мен?

Но след миг всичко изчезна и останахме само аз и Зак, взирайки се един в друг.

Дори жената, с която се чифтосваше, изглежда се сля с нощта, а сърцето ми препускаше, докато го наблюдавах как ме гледа, движейки бедрата си напред-назад с лениви движения. Той продължи още, още и още. Наблюдавах зрелището, което се разиграваше пред мен, а тялото ми пламтеше от желание, когато воайорът в мен се пробуди. Никога не съм предполагала, че ще се възбудя, докато наблюдавам как друга двойка прави секс, но бях сигурна, че всичко се дължеше на начина, по който Зак отказа да освободи погледа ми, и от мислите за това какво можеше да направи с тялото ми, които обсебваха съзнанието ми.

Най-накрая, сякаш след часове, Зак стигна до разтърсващ оргазъм с такава тишина, че едва разбрах, когато се случи. Не се чу дрезгав вик от удоволствие, нито стон от освобождението му. Вместо това очите му продължаваха да се взират в мен, докато мускулите на врата му се изпънаха като твърди въжета. Тласна се за последен път в момичето и видях как лек трепет премина през тялото му, докато свършваше безмълвно, взирайки се в мен с такава свирепост, че можех да усетя удоволствието му чак до мозъка на костите си.

Зак задържа дивия си и уверен поглед още за момент, след което се отдръпна от жената, изправи се, и се отдалечи в мрака.

Когато приключих с историята си, отворих очи и неволно се изтласках от хватката на Зак. Той натисна врата ми отново, и тъй като беше много по-силен от мен, застинах неподвижно.

— Това е прекрасна история, Мойра — каза с тихо одобрение Зак, и знаех, че е доволен да чуе колко ме е възбудил, докато съм го наблюдавала.

— Така си го спомням — отвърнах смело.

— Значи си ме искала тогава, така ли?

— Да — въздъхнах.

— Така, както ме искаш сега?

— Да.

— По същия начин — заяви той.

— Точно — съгласих се аз.

Зак постави свободната си ръка в долната част на гърба ми и повдигна нагоре подгъва на роклята ми.

— Преди да ти дам това, което желаеш — каза Зак с тих и заповядващ глас, — искам да ми кажеш още едно нещо.

— Какво? — попитах го, а в гласа ми се усещаше чувство на неудовлетвореност.

— Искам да ми кажеш кое е най-важното нещо, което си разбрала за мен, откакто ме отведе от дома ми.

Поех си дълбоко дъх и издишах бавно. Мразех болката и гнева, който все още се усещаха в гласа му заради това, което му бях причинила. След това признах това, което знаех, че искаше да чуе:

— Научих, че ти… Закарайъс Ийстън… си нецивилизован мъж.

— Да — прошепна той, като пусна роклята ми и се заигра с дантелата на бельото ми. — Разбрала си правилно.

---

[1] Недей тук. Недей пред нашите гости (порт. ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

ЗАК

Преди две седмици

Последвах Мойра извън летището и стъпих в горещината на Чикаго. Беше ми казала, че в Щатите сега е лято — понятие, което свързваш единствено с горещина и странна миризма — остър метален мирис, който се набиваше неприятно в ноздрите ми. Вече не усещах земния зелен аромат на Амазония и през тялото ми премина болезнен копнеж по дома.

Мойра ме поведе към един жълт автомобил, който разпознах като такси. Спомнях си от детството си, че е автомобил, а знаех, че е такси, защото можех да чета на английски и думата бе отпечатана върху колата. Не бях забравил родния си език през годините, докато живеех с племето Караикан, благодарение на редовните посещенията на отец Гаул, който говореше както английски, така и португалски. Той не само разговаряше много с мен, но ми носеше и книги, за да учим. Имах основните познания по математика и бях сравнително вещ по история и география — поглъщах всичко, което можех да се докопам да чета.

Това бе забавно… Разпознах всичко. Живях в Амазония през изминалите осемнадесет години, спомените ми от детството приличаха на избледнели сънища — все едно можех да протегна ръка и да се докосна до тях, но те ми се изплъзваха. Зачудих се колко още трябва да уча и колко още от „съвременните чудеса“, за които отец Гаул говореше често, щяха да ме изненадат.

Това, което открих, е, че имах познание в съвременния свят, макар и далечно, от това, което виждах. Например, нямах спомен от моето пътуване като дете с родителите ми към Бразилия. Но в мига, в който видях малката „Чесна“, която ни откара от река Амазонка до столицата на Бразилия, знаех, че съм бил и преди на един от тези самолети. Не си спомнях… просто го знаех. Когато излитахме, шумът от двигателя не ме притесни, нито се тревожех за самото летене.

Макар че нямах реален спомен от пътуването, когато пръстите ми докоснаха прозореца на самолета, внезапно си спомних какво беше „стъкло“. Прозрачният, твърд материал беше не само познат на мен, но си и спомних къщата на родителите ми в Джорджия, когато бяха малък. Спомням си, че първо се сблъсках със стъклената, плъзгаща врата и паднах по задник на пода.

Когато кацнахме на летището и Мойра ме отведе до колата, няколко по-ясни спомена ме връхлетяха. Спомних си как сядам на задната седалка в колата на родителите ми и държах книга, в която имаше ярки рисунки. Мисля, че си спомням гласовете на моите родители, докато те разговаряха помежду си.

Само по себе си ми изглеждаха познати още неща. В хотела, където отседнахме за няколко дни, бях в състояние да разпозная с лекота най-различни предмети. Леглото… и възглавниците. Да, знаех какво е „възглавница“. Мойра ме заведе в банята и ми обясни как да използвам тоалетната и душа. Всичко се завръщаше на малки късчета в ума ми.

Възползвах се от тези чудеса. Душът беше невероятен; почувствах, че водата беше по-чиста и по-лека от водите на реката или от дъждовните кални локви, в които обикновено се къпех. Мирисът на шампоана ме накара да си спомня с умиление за аромата на водните лилии. Измих зъбите си за първи път от толкова много години, чувството беше невероятно, не можех да спра да движа езика си върху зъбите си, изумен от това колко бяха гладки. Колкото и да се опитвах да ги почистя с тръстиката, никога не можеха да станат толкова чисти.

Да, всички тези неща, които ми бяха странно познати, ми носеха до известна степен някаква утеха. Не бях кой знае колко стресиран от всичките нови ситуации… освен ако броим това как Мойра шофираше прекалено бързо през Бразилия. Останахме там два дни, тъй като трябваше да ме прегледа лекар и да бъда ваксиниран, както и да получа новия си паспорт от американското посолство. Докато се надявах паспортът ми да бъде отказан и по този начин да се сложи край на тази абсурдна ситуация, документът ми мина проверката само миг, след като го бях показал, за да докажа самоличността си. Това се случи с помощта на оригиналните ми пътни документи, както и тези на родителите ми, които държах в себе си през всичките тези години след смъртта им, заедно с брачните им халки, една семейна снимка и

семейната библия. Секретарката на американския посланик лично обработи документите ми и ми подари една топла, поздравителна усмивка, докато ми подаваше паспорта. Исках да й прережа гърлото заради щастието й, че се прибирам „у дома“. Не бях щастлив от ситуацията, но явно за всички останали това беше повече от прекрасно.

Имаше някои неща, към които трудно се приспособявах. Макар да пазех в себе си бегъл спомен за мекотата на хотелското легло, сега усетих единствено и само дискомфорт. Накрая всяка нощ спях на пода. Дрехите, които Мойра ми даде да облека, преди да се качим на „Чесна“-та, бяха ограничаващи и дразнеха кожата ми. Мразех ги. В мига, в който останах сам в стаята си, съблякох всичко и ги изхвърлих, оставайки гол, както бях свикнал.

Отказвах да се храня с прибори, въпреки че си спомних как се използват. Не го правех, тъй като ми бе неудобно, а по-скоро да покажа на Мойра, че няма да правя всичко, което иска от мен. Мислех си, че ще ми се размине да ходя без дрехи през цялото време, както смятах да направя, но Мойра разби всичките ми надежди, казвайки ми, че има закон срещу това.

Трябваше да се задоволя с малките неща, като откажех да използвам вилица и нож, а вместо това използвах пръстите си, за да се нахраня. Дори, вместо да последвам примера й и да използвам салфетката, както правеше тя, за да почисти устните и пръстите си, аз облизвах своите, а веднъж дори избърсах устата си в ръкава на ризата, с която бях облечен. Отказах, когато ми предложи да си подстрижа косата, и вместо да каже нещо, тя просто се подсмихна леко.

Това ме ядосваше… Това, че тя просто така приемаше моите различия. Изцяло очаквах в този момент да започне да „настоява“, че трябва да се придържам към тези нови културни норми. Вместо това тя просто отдели от своето време, за да ми обясни някои неща, като ми даваше възможност да опитам нещо ново. Ако откажех, тя просто казваше: „Може би някой друг път“.

Чувствата ми към тази жена с коса като огън караха тялото ми да се гърчи в диво желание. Знаех, че тя не е отговорна за напускането на моя дом, но я мразех, сякаш беше човекът, който измисли тази безумна идея. Знаех, че тя просто си върши работата… Прави това, за което я беше помолил моят кръстник, но презрението ми към нея бе толкова

голямо, колкото и към този човек — Рандал Кенън. Двамата души, които преобърнаха всичко с поредица от събития, които ме отведоха от едно спокойно и щастливо съществуване.

Те бяха моите врагове.

Да, Мойра беше мой враг, но това не означаваше, че не мога да я наблюдавам така, както един мъж гледа една жена. Имах необичайно влечение към тази жена с огнената си коса и зелени очи. Почувствах го незабавно щом я видях първата вечер, когато бях седнал до огъня в селото ни. Много по-различна беше от жените в Караикан… Те бяха дребнички, с кафява кожа и гарвановочерна коса. Когато влязох в центъра на селото, Мойра ме бе погледнала директно в очите, не сведе срамежливо поглед както Тукаба би направила, освен ако не съм дал мълчаливото си съгласие да се взира в мен. Великолепната й гъста коса, спускаща се на огнени вълни, и очи — зелени като цвета на джунглата. Напомни ми за една дива и ярко оцветена птица на Амазония, но движеща се с изяществото на ягуара. Толкова много различна от това, на което съм свикнал, но невероятно привлекателна, което ме кара да се засрамя.

Защото не искам да чувствам нищо към тази жена… моят враг… нищо друго, освен гнева, който носех от деня, когато преобърна живота ми с главата надолу. Щом напуснахме селото, бях с разбито сърце. Всички ми пожелаваха безопасно пътуване, като едва успях да погледна към Парайла от страх да не види сълзите ми. Преди обед тръгнахме към река Джутай, като направих всичко възможно да игнорирам напълно Мойра, но това не продължи прекалено дълго.

Можех да помириша острият мирис на речните води във въздуха, намирахме се все по-близо до река Джутай. Червенокосата жена, Мойра, вървеше пред мен, отец Гаул беше точно пред нея, а Рамон водеше всички ни. Тя се препъваше на всеки няколко метра в някое заблудено пълзящо растение или изгнил клон на дърво. Очарована беше от тропическите гори, гледаше навсякъде около нея в дивата природа, вместо къде стъпва.

Признавам, тя беше интересна жена. Отец Гаул ми обясни, че тя е нещо като учителка и нейните познания са високо ценени сред колегите й. Познанията й бяха в нещо, което той наричаше „антропология“, и животът й преминаваше в това да изучава културите на месните племена в Амазония. Също така той ми

обясни, че имам кръстник, който е наел за мен тази жена, която щеше да бъде моя учителка, за да мога да се науча и приспособя към новия си живот.

Изръмжах вътрешно при тази мисъл. Обещах си, че никога няма да се променя, без значение колко много те желаеха обратното.

Никога не бях виждал жена, която притежаваше такава коса. Косата й беше дълга и червена като залязващото слънце, носейки я във внушителна плитка, спускаща се по гърба й. Толкова различна от жените в племето. Много по-висока дори от тях. Главата й стигаше до рамото ми, докато караиканските жени достигаха едва до гърдите ми. Кожата й беше бледа като луната и имаше миниатюрни кафяви точици, нежно разположени по носа и бузите й.

Чувах я как разговаря с отец Гаул на английски. Тя със сигурност знаеше, че мога да говоря много добре, но странеше от мен още от първата вечер, когато пристигна в нашето село.

Бях навлязъл дълбоко в Тукаба, чиято топла плът с готовност ми доставяше удоволствие, но цялото ми внимание бе фокусирано върху красивата, червенокоса жена, която ме гледаше с трескави очи. Представях си как нейното тяло беше под моето и знаех, че тя не би стенела така тихо, както правеше караиканската жена. Не, представях си, че жена като нея ще се гърчи, стене и заравя нежните си пръсти в прахта. Щях да използвам цялата си сила, за да пристисна една такава жена като нея надолу, и да се радвам на нейното пълно подчинение.

Само при тази мисъл пенисът ми нарастваше, затова започвах да мисля за нещо друго, за да потуша надигащата се страст.

Мойра се препъна отново и ми се прииска да й изкрещя да гледа къде ходи. Усмихвайки се, тя гледаше нагоре към една двойка маймуни точно над нас, докато те се люлееха в клоните на дървото. Погледнах за малко и после отклоних цялото си внимание отново към джунглата.

Погледът ми беше остър, добре обучен, и в този миг видях опасност на три фута разстояние от Мойра, точно когато тя отново се препъна. Змията бушмастер[1] се плъзна от своя път, придвижи се откъм дясната й страна и само след още две стъпки щеше да е пред нея.

Ръцете ми се стрелнаха напред и хванаха Мойра за раменете, издърпвайки я назад към мен. Тя изпищя от страх, когато бушмастерът вдигна глава към нас. Бутнах я силно зад мен и тя падна по задник на пътеката. Отец Гаул и Рамон ме погледнаха така, сякаш си бях изгубил ума, но те не видяха това, което видях аз.

Сигурна смърт.

Бушмастерът застана отбранително, а главата му се рееше на няколко сантиметра от земята. Без да кажа каквото и да е към тях, замахнах с мачетето във въздуха и с облекчение видях как главата й тупна леко върху гниещите листа.

Протегнах се към едно голямо, влажно, палмово листо, избърсах кръвта на змията от ножа си и се обърнах гневно към Мойра:

— Трябва да гледаш къде ходиш, безразсъдни chata de cabelos[2]. Следващият път ще оставя змията да те ухапе.

Тя ме погледна с тези мъхесто зелени очи, изпълнени със страх и разкаяние. Сключихме погледи за миг, после се обърнах и тръгнах по пътеката надолу. Рамон се втурна покрай мен, за да помогне на Мойра да стане от земята, и нашата малка експедиция продължи.

Реагирах инстинктивно, спасявайки жалкия й живот, и на свой ред вкарах себе си в капан. Със закъснение помислих, че трябваше да оставя змията да удари, и тогава бих могъл да издърпам безжизненото й тяло обратно към селото и да приключа с тази глупост.

Разделихме с отец Гаул и Рамон, когато стигнахме до река Джутай. С Мойра продължихме на север с кану, докато отец Гаул продължи на запад, за да посети племето Матика, които бяха заклет враг на Караикан. Имаше много кръвопролития между нашите два клана.

На втората вечер, след като бяхме прекосили река Джутай, едва не напуснах Мойра… толкова голямо бе желанието ми да се завърна у дома, обратно в племето Караикан, където бяха приятелите и семейството, които ме почитаха, и където бях щастлив. Отправих се към джунглата, размишлявайки какво бих казал на Парайла, когато се върнех. Можех да го излъжа, като например че Мойра е променила решението си. Или че е била изядена от някой ягуар или кайман. Ако исках тази история да мине, щеше да се наложи да я убия и да се отърва от тялото, защото от малкото, което бях научил за нея, знаех, че щеше да ме проследи отново до племето.

Нищо не можех да измисля, което да изглежда правдоподобно, но в крайна сметка знаех, че никога няма да мога да погледна Парайла — моят баща и учител — в очите и да му кажа, че не съм спазил желанието му.

Парайла ме помоли да отида — даваше ми тази възможност, шанс — и аз не можех да откажа на стареца.

Но не се дадох без борба.

В продължение на два дни след пристигането на Мойра, ние се скарахме.

Той ме замеряше, с каквото му попадне, докато продължавах да му противореча, и след това ме замеряше още повече. Изтъкнах, че е един стар човек, и че ако си тръгнех, никой нямаше да се грижи за него. Обещах, че ще отида веднага след като почине, но той доказа, че е също толкова упорит, колкото съм аз.

Дори стана жесток, показа ми една нова страна на мъжа, който толкова дълги години беше мой баща. Каза ми, че вече не съм добре дошъл в племето. Че е настоял да остана само защото е знаел, че нямам друг избор, но сега, когато разбрал, че имам роднини в Щатите, бе повече от нетърпелив да ме отпрати, че не иска вече да се навъртам наоколо.

Това болеше толкова много, че със залитане тръгнах да излизам от колибата, ритнах кошницата с брашно от маниока в жалката си прибързаност. Търсих Тукаба навсякъде, тъй като изпитвах нужда да проникна дълбоко в тялото й, за да облекча гнева и безсилието си, но не успях да я открия никъде. За момент се замислих да завлека приличащата на богиня жена, наричаща се Мойра, в джунглата и да я принудя да ми се подчини, но бях достатъчно досетлив, за да предположа, че това никак не се вписваше в стандартите й. Затова, без да получа нужното освобождение, взех лъка и колчана си и поех дълбоко в джунглата, за да намеря нещо, което да убия.

По-късно Парайла ми се извини за суровите думи и с течение на вечерта отправи последна молба, която ме накара да се предам.

— Cor'dairo — каза той, наричайки ме „синко“ на стария и почти изчезнал караибски език. — Защо се бориш с мен по този въпрос? Това не е животът, който искам за теб.

— Но аз съм щастлив тук — казах, докато държах ръката му.

— Може би, но можеш да бъдеш по-щастлив другаде — каза с по-силен глас, който бях чувал от него от време на време. — Що за живот е това? Борейки се ден след ден да оцелееш? Отец Гаул каза, че там, където отивате, ще имаш храна в големи количества и множество възможности. Какво имаш тук? Един възрастен мъж и неговата опърничава жена за съпруга.

— Имам Тукаба — казах с намигване. — Тя ме прави много щастлив.

— Да, имаш Тукаба, но тя има много приятели — отвърна той с лукава усмивка.

Засмях се, с Парайла споделяхме един и също чувство за хумор. Тукаба наистина беше една жена, която споделяше удоволствието си с всички неженени мъже в племето.

— Ти заслужаваш много повече от този беден живот, който водиш, и аз искам да знам, че си сграбчил шанса си за истинско щастие, преди да умра.

— Но, Парайла… — започнах да казвам, но той ме спря.

— Не, Закарайъс… синко не на слабините, а на сърцето ми. Моля те да си отидеш. Заради мен… Много те моля. Давам ти една година, и ако все още желаеш, можеш да се върнеш. Но заради мен… Дай си шанс да отидеш и да опиташ този нов късмет.

Втренчих се в него, като забелязах блясъка на сълзи в очите му и увереността в гласа му. Това разби всичко около мен и не можех да откажа нищо на този човек… Не и на мъжа, който ме защитаваше и обичаше, когато родителите ми починаха. Дължах му живота си. Бих направил всичко, което поискаше.

Затова се съгласих да отида.

---

[1] Бушмастер (Bushmaster) — най-големият представител на отровни змии в Южна Америка, от семейство пепелянка и подсемейство отровни змии. Живее в гъстите тропически гори на Екваториална Америка, от Коста Рика до Бразилия (включително), както и на остров Тринидад. — Б.пр. ↑

[2] Chama de cabelos (порт. ез.) — коси от пламък. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

МОЙРА

Бях изморена. Въздъхвайки, опрях слепоочието си в прозореца на задната седалка на таксито. Зак стоеше тихо до мен и наблюдаваше небостъргачите, докато си проправяхме път през Ветровития град на път към Евънстън, намиращ се на петнадесет минути път.

Към моя дом… Където Зак ще остане известно време с мен, преди да отпътува за Атланта, за да се срещне с Рандал. Бях в лятна почивка от учителския ми пост в Отдела по антропология в Северозападния университет. Взех си и продължителен отпуск, поне за предстоящия есенен семестър, като прецених, че може би Рандал и Зак ще се нуждаят от помощта ми в продължение на няколко месеца. Но истината беше… че на този етап карах по инициатива, защото Зак въобще не улесняваше нещата.

Полетът ни от Бразилия до Чикаго беше значително спокоен, имайки предвид колко усилия ми бяха нужни, за да напусна тропическата гора с неохотния си придружител. Борих се с жегата, влагата, обезводняването, с безкрайния прилив на всякакви мушички и комари, смъртоносното преживяване със змията бушмастер, но нищо от това не беше толкова трудно, колкото справянето ми с неприязънта на Зак по време на пътуването.

Очевидно не желаеше да напуска живота си с племето Караикан. Нямаше абсолютно никакво желание да дойде с мен в Щатите, след като беше прекарал осемнадесет години, потопен в тяхната култура, приет и почитан като член на племето.

Това беше нещо, което вероятно очакваше, след като беше загубил родителите си преди много години. Усещах, че Зак не си спомняше голяма част от предишния си живот, и ето ме тук… отнемайки уюта и сигурността на това, което познаваше добре. Споменах на Рандал, кръстникът на Зак, който беше организирал цялата тази спасителна мисия, че Зак може да не иска да се завърне

към американските си корени. Но той беше по-положително настроен от мен и просто ми каза да направя най-доброто, което можех.

В крайна сметка нямах нищо общо с решението на Зак да дойде с мен. Останах в племето в продължение на два дни след пристигането ми, докато приемният му баща спореше безмилостно с него. Той беше много нетърпелив Зак да се възползва от тази възможност да научи нещо повече за собственото си наследство. Не бях сигурна какво точно Парайла каза на своя осиновен син, но на втората вечер Зак се приближи до мен и каза: „Утре тръгваме“.

Това бяха първите му думи към мен. Въпреки че бяхме споделили силно интимно преживяване още първата вечер, огрявани от пламъците на огъня, докато чукаше другата жена, държейки погледа ми, той не беше проронил нито дума, освен, за да ме уведоми за заминаването ни. А следващите му думи не бяха по-приятелски.

Подигравайки се, след като ме спаси от змията бушмастер, която беше опасно близо до краката ми, беше казал: „Трябва да гледаш къде ходиш, безразсъдни *chama de cabelos*. Следващият път ще оставя змията да те ухапе“.

После, обръщайки ми гръб, той започна да се отдалечава, като пое водачеството и си проправи път през джунглата още веднъж.

Представих си какво би могло да означава на португалски *chama de cabelos*. Сигурно нещо подобно на идиот, тъпак, кретен, или дори глупак. По-късно, когато попитах отец Гаул, каза, че означава „коси от пламък“.

Накрая приех това като комплимент, въпреки че Зак изглеждаше така, сякаш искаше да ме удуши всеки път, когато погледите ни се срещнат.

Зак не проговори повече, докато по-късно през деня не бе принуден, защото стигнахме река Джутай и трябваше да се разделим с отец Гаул и Рамон. Думите му бяха кратки и ясни. Той ми каза да влизам в кануто, което отец Гаул бе уредил за нас в малко търговско населено място по реката, и да започвам да греба усилено.

Което и направих… и в рамките на един час ръцете ми бяха изтощени и безполезни. Той промърмори нещо на португалски и през останалата част от деня, докато пътувахме през Джутай към река Амазонка, се наложи да понасям смръщения му поглед.

Мълчанието му продължи и през втория ден на пътуването по вода, въпреки усилията ми да говоря с него. Знаех, че той владее добре езика, тъй като през годините с отец Гаул са разговаряли на английски, но когато правех опит да го попитам нещо, ми отговаряше на португалски; мисля, че през повечето време ме ругаеше.

Накрая нещо се промени, беше към края на втория ден на пътуването ни в кануто. Нещо, което започна с няколко думи, но след това завърши с нежни стенания и деликатно освобождение.

Потръпвам, само при мисълта за момента, който имахме двамата.

След като издърпа кануто и се качи на брега, Зак мълчаливо взе мачетето си и разсече по няколко стръка от ниската растителност, намираща се между две млади дървета капок, разположени по брега на реката. Когато свърши, той просто посочи дърветата и каза: „За твоя хамак“, след което се обърна и изчезна в джунглата.

Нямаше го за по-малко от час, а когато се върна, носеше малка маймуна-паяк, която приготви над набързо запаленият огън, без да ми предложи дори парче от нея. Това беше просто чудесно… Започнах да се храня от моите вече дехидратирали провизии, опивайки се да говоря с него за Рандал, защото Зак не проявяваше никакъв интерес към това къде отивахме и какво щеше да се случи, когато се върнем в Щатите.

— Зак… имаш ли някакви въпроси относно Рандал Кенън, кръстника ти?

Сблъсках се с тишината, когато той разрови буйния огън.

— Той е добър човек — казах просто. — Мисля, че ще го харесаш много.

Първоначално Зак не ми обърна внимание, а след това се изправи и слезе до реката, за да си наплиска лицето с вода. Когато се върна, той каза:

— Аз не го харесам, но ми кажи колко ме познава… Защо точно той ме моли да отида при него?

Възползвах се от възможността да кажа всичко на един дъх:

— Той е бил много добър приятел с твоите родители. Най-добрият приятел на баща ти. Всъщност баща ти е спасил живота на Рандал веднъж и оттогава се е създала много дълбока връзка между тях. Виждала съм много ваши снимки заедно с Рандал. Родителите ти се включили в няколко командировъчни пътувания,

когато ти си бил малък, и всеки път те оставяли на Рандал. Тогава той е изпитвал голяма привързаност към теб и нищо не се е променило досега.

Чух леко изсумтяване от страна на Зак, докато заставаше отново край огъня.

— Каква е тази дума, която използваш към него… „кръстник“?

— Това е символично обръщение. Той е бил избран от родители ти да участва в живота ти, като те направлява и наставлява. Обръщението има и духовно значение, особено за родителите ти, тъй като са били много религиозни. Рандал не е религиозен, но въпреки това родителите ти са го избрали за твой втори настойник. Някой, който ще се грижи за благополучието ти.

— Той не ми е баща — каза Зак в защита.

— Разбира се, че не — уверих го. — Това е просто едно обръщение. Ти ще решиш какви ще ви бъдат отношенията с Рандал.

— Не искам да имам никакви отношения с него — каза Зак подигравателно. — Искам просто да се върна у дома.

Тогава той се изправи и тръгна към джунглата. Не се върна почти два часа. Докато лежах в хамака си, се чудех къде е и дали ще бъда изядена от ягуар тази нощ.

Но той се върна, без да каже нито дума. Излегна се на земята до огъня и затвори очи. Залюлях се в хамака, погледнах към звездите през местенцето, над което нямаше растителност, точно в средата на реката. Мелодията на горската нощ ме приспа… Птиците и маймуните, приканвайки се един до друг, любовните песни на крякащите жаби и весело свирещите щурци. Някои хора биха сметнали, че е прекалено шумно, но на мен ми харесваше. Това беше толкова успокояващо и усетих как започва да ме приспива.

Преди очите ми да се затворят за нощта, обърнах леко глава и погледнах към Зак. Хвърлих първо поглед към лицето му и видях, че и той все още е буден и се взира също като мен към звездите. Погледът ми се спусна надолу към гърдите му и бях слисана да открия, че ръката му се намираше между краката му. Членът му беше напълно еректирал и той мълчаливо го галеше с дясната си ръка. Другата му ръка беше небрежно пъхната под главата, докато той се взираше в нощното небе.

Не издаде звук и ако не плъзгаше дланта си по впечатляващата си ерекция, бих се запитала дали въобще се наслаждаваше.

Знаех, че трябва да извърна очи, да не нарушавам личното му пространство, докато той мастурбира, но, по дяволите… Там под широкото звездно небе, напълно гол, с ръка около това, което прецених, че беше невероятна двадесет — двадесет и два сантиметра стомана, обвита в кадифе.

Гърдите на Зак се движеха нагоре-надолу малко по-бързо от нормалното, увеличавайки темпото с ритъма на ръката си, но без от плътните му устни да излезе дори звук на удоволствие. Членът му беше влажен и на светлината на огъня можех да видя предеякулационната течност, изтичаща от върха. Всичко друго около него сякаш беше напълно притихнало и спокойно и започнах да разбирам, че Зак имаше невероятен контрол над тялото и чувствата си.

Докато гледах удоволствието, което Зак си доставяше, нямаше как да не си представя, че собствената ми ръка е върху него… А после си представих, че са устните ми… А след това, че е дълбоко заровен в мен. Никога не съм била с толкова надарен мъж и мислех… че разтягането и паренето ще предизвикат приятна болка.

Почувствах как влагата подмокря бельото ми и усетих как тялото ми трепва разочаровано. Гърдите ме заболяха, а коремът ми се стегна. Тялото ми мръдна настрани и трепнах леко, когато въжетата на хамака простенаха, но Зак не забеляза. Той продължаваше да милва члена си и да се взира в звездите.

Напрежението нарастваше бързо между бедрата ми и, кълна се, усещах как кръвта ми пулсира в клитора, зараждайки в мен некомфортно усещане. Не можех да издържам… Имах нужда от същия вид облекчение, към което Зак се беше впуснал.

Жадувах за това повече, отколкото бях жадувала за вода в горещината на джунглата.

Мозъкът ми, изглежда, беше лишен от здрав разум и се преместих, без да мисля. Бавно спуснах ръката си към корема, пръстите ми заработиха върху копчето на панталоните ми и го разкопчаха. Подръпнах ципа надолу, благодарна на джунглата, която скри звука. Влажният въздух удари долната част на корема ми, и без

да губя време, приплъзнах пръсти под горния край на памучното си бельо и се загледах в Зак, докато се галеше.

Ръката му заработи по-бързо и дишането му стана по-плитко, но той все още беше зловещо тих. Имах нужда да наваксам, защото той ме беше оставил далеч зад себе си, така че бутнах показалеца си направо във влажната си женственост, преглъщайки стенанието си, когато осъзнах колко подмокрена от желание бях станала. Издърпах ръката си назад, плъзнах пръст върху клитора си и бедрата ми се изтласкаха леко, карайки хамака отново да изскърца. Застинах за момент, паникьосана, че ще прекъсна Зак, но той ме игнорираше напълно.

С лека въздишка отново докоснах клитора си. Чувствах се толкова добре, че трябваше да си поема дълбоко въздух. Боже, никога не е било толкова чувствено. Никога не е било така удовлетворяващо. Но от друга страна, никога не бях мастурбирала тайно до разкошен непознат на няколко крачки от мен, същевременно гледайки го как се задоволява с пълно безразличие към всичко наоколо.

Уверена, че Зак нямаше някаква престава какво правя или просто не му пукаше, започнах да движа пръста си върху клитора ми отново, но незабавно застинах, когато Зак лениво обърна глава към мен, показвайки ми… че през цялото време е бил наясно какво правя. Ръката му застина и когато той се втренчи в мен, в очите му сякаш гореше огън.

— Хубаво ли е? Това, което правиш със себе си? — Гласът му беше жаден и любопитен и си помислих… че може би никога преди не беше виждал жена да прави това.

Примигнах изненадано към него и започнах да отдръпвам ръката си.

— Недей — заповяда остро той. — Не спирай това, което правиш. Виждам, че си възбудена. Мога да го помириша и мога да чуя пулса ти.

Ръката ми застина неподвижно, но и не помръднах. Бях замръзнала от срам, сякаш бях хваната на местопрестъплението.

— Ще те попитам отново, Мойра… Това, което правиш с тялото ти, кара ли те да се чувстваш добре? Толкова добре, колкото това, което аз правя със своето? — попита лениво той, стискайки члена си няколко пъти.

— Да — прошепнах и мъчително притиснах пръст надолу по себе си. — Чувствам се наистина много добре.

— Тогава можеш да продължиш — каза той просто и обърна лицето си нагоре отново, за да погледне към небето. Ръката му възобнови отново своите движения, като се милваше бавно, сякаш всичко започваше отначало.

Наблюдавайки го в този момент, бях изумена от липсата му на интерес към това, което правех. Спомням си, че си мислех, че със сигурност никой американски мъж не би отместил погледа си от жена, която се докосва интимно.

Странно, намерих безразличието му към мен за незадоволително.

Напълно погрешно.

Част от мен искаше да отмести ръката, която се намираше между краката ми, и просто да заспя в разочаровано мълчание. Но тъй като клиторът ми пулсираше срещу пръста ми, реших, че сладкото освобождаване, което щях да получа, ще бъде по-значително за тялото ми.

Така че… ръката ми започна да се движи отново, да описва бавни кръгове, заобикаляйки външния край на най-чувствителната ми плът. Наблюдавах как Зак докосва себе си, забелязвайки, че започва да движи ръката си по-бързо, като завърташе в основата и разтриваше с палец вирнатата нагоре набъбнала главичка на члена си.

Притиснах пръст към клитора си, прокарах го по върха, като от време на време вкарвах пръст дълбоко в тялото ми. Накрая реших да доставя удоволствие на себе си, като вкарам два пръста, и когато ги тласнах в себе си, не успях да сдържа дълбокия стон, който се изплъзна от гърлото ми.

Главата на Зак рязко се обърна в отговор на стенанието, откъснало се от устата ми, а очите му бяха широко отворени и любопитни, когато се втренчи в мен. Намирах вниманието му сега за поразително греховно. Като напълно пренебрегнах последствията от това, което може да означава занапред за нашите работни взаимоотношения, започнах яростно да тласкам, отдавайки се на усещанията си. Бедрата ми подскочиха срещу ръката ми и аз застенах многократно, докато се галех, без да откъсвам очи от Зак.

Още веднъж ние се взирахме един в друг през огъня, с погледи, пълни с похот и предизвикателство.

Очите му се присвиха, докато ме гледаше, ръката му се движеше по-грубо върху плътта, като дърпаше и опъваше. Почувствах доказателство за това, когато той загуби част от стоманения си контрол и шумно издиша въздух през устата си. Той веднага засмука обратно повече въздух, гърдите му се повдигаха тежко, когато започна да се изгубва в собственото си удоволствие. Това беше първият път, когато издаде звук по време на секс, през двата пъти, в които го бях наблюдавала, и почувствах женска гордост, че откликва на моето собствено сексуално удоволствие.

— Ммм — простенах в гъстия нощен въздух, за да видя още колко мога да го накара да изгуби контрол. — Чувствам се толкова добре.

Зак ме възнагради, като простена силно в отговор и гърбът му се изви леко нагоре.

Бях изумена. Приятно развълнувана. Толкова много възбудена.

Моята чувственост се беше развихрила от неговото удоволствие… карайки го да се самозабрави. Това беше в пълен разрез с добре обмислената дисциплина, с която правеше секс с онази жена преди няколко вечери. Гледах Зак и започвах да се погубвам, само защото той ме гледаше, и когато видя, че свършвам, изригна заедно с мен.

Дъхът ми излизаше на тежки пресекулки, бедрата ми се движеха вртеливо срещу ръката, и без да сдържам виковете си, се втурнах все по-бързо и по-бързо, като знаех, че ще бъде разтърсваща експлозия.

Още течност изтичаше през върха на члена му поради силното дърпане на ствола му и той започна да сумти при всяко движение.

Това беше музика за ушите ми и опустоши последната бариера към освобождението ми. Цялото ми тяло се напрегна, когато оргазмът ми се отприщи. Извиках дрезгаво в нощта и гърбът ми се наклони опасно в хамака, а блестящият поглед на Зак изпи всяка частица от моята реакция. Гледах как тежките му топки се повдигат и стягат, и докато през тялото ми преминаваха леки тръпки, Зак отметна глава назад, повдигна задника си от земята и изкрещя чак до небесата, когато достигна освобождението си.

Спермата бликна от върха на члена му, изля се върху ръката му, хвърли пръски по корема му, докато той все още движеше пръсти по ствола си. Той нададе още един силен стон и стисна здраво очи, преди освобождението окончателно да го напусне.

Гледах в пълно изумление как тялото му се успокои незабавно. На светлината на огъня успях да видя как гърдите му се повдигат и спускат бързо, както и пулса на врата му, който блъскаше кръвта в артериите му. Но иначе той остана напълно тих и спокоен.

Внимателно отдръпнах ръка от себе си и закопчах ципа и копчето на панталона, с който бях облечена. Погледът ми не се откъсна от Зак, но той повече не погледна към мен. Задържайки едната си ръка под главата си, а другата преметната през корема му, той просто затвори очи и заспа.

Дръпнах главата си далеч от прозореца на задната седалка на таксито и премигнах, за да изчистя тези грешни спомени от главата си. Изпълваше ме срам, когато се сетех за това, което бях направила.

За това, което исках да направя със Зак.

Доктор Мойра Рийд, уважаван антрополог и професор в Северозападния университет. Която бе получила изключително щедрото заплащане от Рандал Кенън — филантроп, мултимилионер и кръстник на Закарайъс Ийстън — за да го прибере от Амазония и да му помогне да се приспособи към живота тук.

Единственото нещо, на което го бях научила досега, беше да гледа как една жена мастурбира. Докато технически сексуалните различия на нашата култура бяха нещо, което в крайна сметка Зак щеше да научи, бях сигурна, че Рандал си е представял, че ще бъде научено от някой учебник, а не докато ме е наблюдавал как го изпълнявам.

Ако някога Рандал разбереше за този малък фарс, щеше да бъде бесен, сигурна съм. Това не само би означавало загуба на безвъзмездната сума, която ми отпускаше, за да публикувам работата си със Зак, но вероятно щеше да означава загуба на кариерата ми, ако решеше да ме накаже, задето съм покварила кръщелника му.

Боже, каква идиотка бях. По дяволите, трябва да запазя абсолютна професионална дистанция със Зак занапред. Кариерата ми беше твърде важна, за да я рискувам за нещо, което беше толкова далеч извън границите на почтеността.

ГЛАВА 3

ЗАК

— Зак… вечерята е готова — чух гласа на Мойра през затворената врата на стаята си.

Не отговорих веднага, вместо това продължих да се взирам в тавана. Част от мен не искаше да се присъедини към нея, защото това щеше да означава още повече болезнени опити за разговор с тази жена, от която бях привлечен, обаче презирах.

— Зак, чу ли ме? — попита тя.

— Идвам след минутка — отвърнах рязко и чух отдалечаващите се стъпки.

Бяхме пристигнали в дома й в Евънстън. Малка бяла къща с черни кепенци и красиви цветя в саксии, пръснати из цялата предна веранда. Това ми напомни за къщата на родителите ми в Джорджия и събуди различни спомени за това как майка ми работи в градината си в задния двор на къщата. Бях залят от всички тези спомени, когато таксито спря пред къщата.

След като Мойра плати на шофьора, аз я последвах, носейки малкото си багаж, намиращ се в една раница, която тя ми купи, за да мога да сложа няколкото мои вещи, които взех от Амазония. Освен вещите на родителите ми и новите дрехи, които ми купи Мойра, бях взел и малката мънистена огърлица, която ми даде Оела, едно от малките караикански момичета, преди да напусна селото. Оставих лъка и колчана със стрелите, както и мачетето ми, защото Мойра каза, че няма да бъдат допуснати в самолета за Щатите. Толкова бях ядосан заради това, че започнах да я проклинам на португалски. Отне ми цяла вечност, а тя просто ме гледаше спокойно, докато изпусках парата. След това тихо се извини и каза, че ще се погрижи да бъдат на сигурно място, докато се върна.

Хитра жена… Говореше за завръщането ми, когато знаех, че няма да й хареса, ако го направя. Но още малко ще поиграя играта й…

засега.

Станах от леглото, а хавлията, която бях увил около бедрата си, след като се изкъпах, висеше хлабаво на кръста ми. Първото нещо, което направих, бе да си взема душ, след като Мойра ми бе показала къщата си и ме бе помолила да се чувствам като у дома си.

Изръмжах към нея и реших да се изкъпя, използвайки възможността да се освободя от напрежението. Галех члена си, докато си представях какво бих направил с тялото на Мойра. Смущаващо бе, че дори веднъж не помислих за Тукаба, а вместо това си представях как огнените коси на Мойра се разстилат по голия й гръб, докато я обладавах отзад. Оргазмът ми бе мощен, но не извиках, когато спермата ми пръскаше плочките на стената на душа.

Погледнах назад към дрехите, които бях извадил от раницата, но внезапно ме осени идея. Мойра бе казала да се чувствам като у дома си. Също ми даде ясно да разбера, че на обществени места трябва да съм напълно облечен, но без съмнение знаех, че ако бях в дома си в караиканското село, щях да съм напълно гол.

С усмивка разхлабих кърпата на кръста си и я оставих да падне на пода, преди да изляза от стаята си.

Мойра беше в кухнята. Стоеше с гръб към мен, готвейки нещо на печката. Веднага си спомних за майка ми, стояща до фурната вкъщи да изважда бисквитите, и почти можех да усетя аромата на шоколад и ванилия — неща, които отдавна бях забравил. Устата ми се напълни със слюнка и за един кратък миг обмислях да попитам Мойра дали би ми изпекла сладки.

Но след това потиснах желанието си, защото не исках да я моля за нищо.

Запътих се към масата в кухнята и когато започнах да дърпам един от столовете, Мойра се стресна леко и погледна през рамо с усмивка.

— Надявам се, че си гладен. Направих…

Думите застинаха на устните й, а очите й се ококориха от изненада, докато ме гледаше да стоя гол. Устата й бе леко отворена и погледът й бавно започна да оглежда сантиметър по сантиметър тялото ми. Когато достигна члена ми, той започна да се изправя, което донякъде ме изненада, тъй като само преди час бях укротил звяра.

— Какво правиш — попита ме с дрезгав глас, когато погледът й се върна на лицето ми.

— Готов съм да вечерям, както каза — отвърнах с безизразно лице.

— Но… не можеш… трябва да облечеш някакви дрехи, Зак — продължи тя, а очите й се стрелнаха отново по мен.

— Не искам. — Това бе всичко, което казах, преди да седна на един стол. Изпънах крака пред себе си и скръстих ръце на корема си.

Мойра преглътна трудно.

— Но… не е прилично да се разхождаш гол.

Свих рамене и я погледнах подигравателно.

— Спомена да се чувствам като у дома си. Вкъщи щях да съм без дрехи. Затова съм гол на това място, което ми каза да наричам свой дом.

Тя отвори уста да каже нещо, но я затвори. Стисна очи за малко, поемайки дълбоко дъх. И щом ги отвори отново, ми се усмихна със същата приятна усмивка, която бях видял последните няколко пъти, когато отказах да изпълня това, за което тя ме бе помолила.

— Добре… засега всичко е наред. Ще говорим за това по-късно.

Обърна се с гръб към мен да разбърка нещо на печката, което, бях длъжен да призная, ухаеше невероятно апетитно, и промълви тихо:

— Просто не отваряй вратата, ако някой почука на нея.

Изкикотих се на себе си доволно, защото я бях накарал да се почувства неудобно. Това бе най-малкото, което заслужаваше още от първия момент, в който бе привлякла вниманието ми и бе откраднала спокойствието ми. Ако можех да й върна услугата, щях да последвам всяка възможност, която имах.

Мойра се моташе на печката, бъркайки постоянно нещо в тенджерата. След това взе две чинии от шкафа и отсипа по една порция във всяка. Вдигна ги, обърна се и каза:

— Това не е нещо особено, просто „Хамбъргър хелпър“[1]. В момента нямам продукти. Утре ще отидем до супермаркета.

Постави чинията пред мен. Вдишах дълбоко, докато гледах непознатото за мен ястие. Мойра извади две вилици от чекмеджето и постави едната до чинията ми, но аз я игнорирах.

Не я изчаках да седне на масата да яде и зарових пръсти в купчината вдигаща пара храна, опитвайки се да загреба. Но тя се

изплъзваше и падаше обратно в чинията.

Когато погледнах към Мойра, тя държеше превзето вилицата си, взимаше по малко и след това деликатно я слагаше в устата си. След като я сдъвка и преглътна, ми каза:

— Много по-лесно е с вилицата.

Изсумтях в отговор, след това бавно взех чинията и я задържах близо до устните си. Събрах храна с пръстите и я пробутах до устата си, наслаждавайки се на учудения й поглед, пълен с недоверие.

Върнах чинията обратно на масата и задъвках с пълна уста това, което бе възхитително вкусно.

— Какво е „Хамбъргър хелпър“? — попитах я.

— Това са просто макарони с малко сос и нарязано говеждо месо. Не си ли ял такова като дете?

Поклатих отрицателно глава и вдигнах отново чинията си, слагайки малко храна в устата си.

— Не си спомням — отвърнах с пълна уста. Тя направи гримаса и това ме направи щастлив.

Хранехме се мълчаливо, докато аз се справих бързо с порцията си. Щом чинията ми се изпразни, осъзнах, че все още съм гладен.

— Бих искал допълнително.

Тя повдигна вежда и забелязах в очите й проблясък на нещо, което не бях виждал досега. Усмихна ми се и каза:

— На печката има още. Обслужи се.

Погледнах бързо към печката и после обратно към Мойра. Да си сложа сам ядене? Тя сериозно ли?

— Зак, нямах нищо против да ти сервирам преди малко, защото бях права и си сложих и на мен, но трябва да се научиш да вършиш всичко сам.

Погледнах я внимателно за момент, чудейки се как мога да й възразя. Възпитанието ми предполагаше, че жените ще ме обслужват, но това бе нещо нормално в нашето село, защото мъжете осигуряваха храната. Тук… Мойра не само бе осигурила храна, но и я бе сготвила.

Кимнах отсечено, станах от стола, но не и преди да оближа пръстите си, заради което бях възнаграден с още една недоволна гримаса. Взех чинията си и отидох до печката да си сложа още от яденето с кашкавал и говеждо месо.

— Ти искаш ли допълнително? — попитах я, което веднага ме шокира, че въобще го направих.

Слава богу, тя каза „не“, така че си сипах остатъка.

Завършихме обяда си в още по-голяма тишина, докато Мойра ме гледаше. След като хапнах последния залък и го преглътнах, станах от масата и отидох да си измия ръцете на мивката. Макар да се държах като дивак на масата, отказвайки да използвам приборите и салфетките, винаги се миех с вода след ядене, затова сега това ми се стори напълно естествено.

След като приключих, се отправих към вратата, но гласът на Мойра ме спря:

— Трябва да поговорим, Зак.

Без да й обръщам внимание, продължих към стаята си, но гласът й ме възпря.

— Моля те… само пет минутки.

Имаше нещо в гласа й… звучеше уморено… и разочаровано. Докато част от мен се наслаждаваше на това, друга малка част не изпитваше това усещане, защото дълбоко в душата си знаех, че не бе нейна идея да ме доведе тук. Участието й се свеждаше до това да ми помага и на някакво ниво разбирах и го приемах. Реших да отстъпя пред молбата й, затова се обърнах и я погледнах.

Гледаше ме право в очите, а не между краката, затова предположих, че разговорът ще бъде сериозен.

— Трябва да обсъдим времето, което ще прекараш тук, да установим някои основни правила.

Въздъхнах и се запътих обратно към стола, на който бях стоял преди малко. Седнах и изпънах крака, смеейки се вътрешно, докато тя се опитваше да се съсредоточи върху лицето ми. Никога нямаше да си задържи погледа, ако в този момент спуснех ръка и започнех да галя члена си, но нямаше да го направя. По-добре бе да приключа с това тук в очакване какво разочарование ми бе приготвила този път.

— Зак, знам, че не искаш да бъдеш тук — започна тя тихо.

— Най-накрая… постигнахме съгласие за нещо.

— Но си тук. Обеща на Парайла, че ще се върнеш някога в селото, и го очаквам, но истината е в това, че ще прекараме много време заедно. Трябва да се възползваш от тази уникална възможност пред теб.

— Не съм искал тази възможност и никога не бих поискал — отвърнах твърдо.

— Да, знам. Но имам работа, която трябва да върша, и която се състои в това да ти помогна да се приспособиш към живота тук в Америка. Може би, ако ми кажеш какво би искал да научиш, ще започнем с него. Ще те науча на всичко, което искаш да знаеш.

Гласът й бе изпълнен с желание да ми помогне и осъзнах, че това бе възможността, която се откриваше сега пред мен. Тя прие липсата на незабавен отказ от моя страна като разрешение да продължи нататък.

— Всичко, което поискаш. Ще бъде забавно за теб, можем да го правим постепенно или да започнем още сега. Просто ме уведоми какво искаш и ти обещавам… ще го направим. Ще видиш… Може да бъде възхитително преживяване, ако му дадеш шанс.

Бедната, наивна, заблудена Мойра. Тя дори не можеше да си представи какво ми предлага.

— Абсолютно всичко? — попитах я с недоверие.

— Да, има толкова много неща, които можем да видим и да правим, но можем да започнем с това, което ти харесва най-много. Можем да отидем на ресторант, да посетим музея в Чикаго или зоопарка. А какво ще кажеш за библиотеката? Там е пълно с книги и можеш да четеш, докато ти омръзне. Просто искам да дадеш шанс на това.

Усмихнах й се… мързелива, почти зла усмивка.

— Добре, ще ти дам възможност и вече знам какво искам да науча първо.

Тя се наведе напред леко развълнувана.

— Отлично. Разчитай на мен.

— Искам да узная всичко за секса, начина, по който го правите в модерния свят.

Мойра замига, гледайки ме тъпо с неразбиращ поглед, и поклати леко глава, давайки знак, че не разбира това, което й казвам.

— Извинявай, искаш да научиш повече за секса?

— Да.

— Но… Но… ти вече знаеш как да правиш секс — каза тя смутено.

Изправих се в стола си и се наведох напред, докато лицето ми бе на няколко сантиметра от нейното. Гласът ми бе тих и жизнерадостен, с леко груб оттенък:

— Да, мога. Ти ме видя в действие. Но също така искам да науча как съвременните хора правят секс. Доста по-различно е, нали?

Тя преглътна трудно и видях проблясък на страх в очите й.

— Да, по-различно е. Но не мисля…

— Попита ме какво искам и аз ти казах. Ако ме научиш как цивилизованите хора се чукат, ти обещавам, че ще ти съдействам в твоята малка игра да ме учиш на култура. Всъщност дори ще се опитам да се държа в съответствие с общоприетите ви норми, ако това ще те направи щастлива.

Мойра се загледа в мен за миг и аз можех да видя как работи мозъкът й, обмисляйки предложението ми. Накрая тя кимна бавно и тихо каза:

— Добре, приемам предло…

Скочих от стола и в следващата секунда чух въздишка на примирение. Обвих ръка около врата й и я издърпах нагоре да се изправи. Тя не се възпротиви, но очите й бяха широко отворени от изненада.

— Тогава нека да започнем — казах и доближих нос до шията й, вдъхвайки аромата й. Отдръпнах се веднага, улавяйки замъгления й поглед, и я натиснах да се отпусне на пода. — Застани на колене.

Тялото й взе да се отпуска на пода, следвайки заповедта ми, и аз веднага се възбудих, членът ми се напрегна и се втвърди, представяйки си как застава на колене пред мен. Не мислех, че толкова лесно ще се предаде, и доминиращата част в мен пламна с нова сила.

Когато тя почти се отпусна на пода, започнах да мисля как най-лесно да я съблека. Може би просто щях да й кажа да се съблече и след това да коленичи, когато внезапно тя започна да се съпротивлява, изправяйки се с насълзени очи.

— Не, Зак! Не можем да направим това. — Тя на практика ми крещеше, а очите й бяха изпълнени с безпокойство.

— Защо не? Ти каза, че ще ме научиш на всичко що се отнася до секса.

Протягайки ръце пред мен, за да се защити, тя поклати глава.

— Казах, че ще те науча, но нямах предвид да спя с теб.

Повдигнах вежда, напълно поразен от тази реакция. Очите ми бавно огледаха тялото й, карайки я да се изчерви, докато погледът ми се задържа на гърдите й и възбудените зърна, и бях обуркан. Можех да кажа, че тя точно това искаше.

— Ти ме искаш — казах й просто. — Знам, че ме искаш.

Тя поклати глава.

— Не… не мога да направя това.

— Не можеш? Но искаш? — попитах, защото имах нужда да ми изясни границата, която поставя.

Тя си пое дълбоко дъх и бавно го издиша, преди да каже:

— Няма значение какво искам. Бях наета от кръстника ти да се грижа за теб. Да те науча как да се адаптираш. Планирам един ден да напиша книга за това. И ако спя с теб, това ще наруши всички морални и професионални граници. Ще те науча по друг начин.

— Как? — попитах я скептично. Не че ме бе грижа за това. Въобще не исках да уча всичките тези норми на сексуално поведение. Просто това бе начин да получа каквото исках… да потъна рязко в сладкото й тяло.

— Ами, има много други начини. Филми… книги. Мога да отговарям на въпросите ти. Мога да намеря отговори на повечето от въпросите, които те вълнуват, но не можем да правим секс.

Замислих се за първата вечер, когато видях Мойра. Гледаше ме, докато бях с Тукаба. След това си спомних как се галеше на река Джутай, получавайки толкова потресаващ оргазъм, какъвто и аз. Уверен бях, че Мойра бе страстна по природа. Бе ме искала и преди и бях сигурен, че ме искаше и сега.

Може би не бе готова да застане на колене пред мен, но бях сигурен, че ще я получа в това положение. Повдигнах брадичка, докато я гледах, и вътрешно… приех предизвикателството й.

Най-вероятно трябваше да положа усилия, но задължително щях да я поставя на колене пред мен… скоро… и тя щеше да ме моли за това.

---

[1] Hamburger Helper (англ.). — Пакетиран хранителен продукт на „Дженеръл Милс“, състоящ се от опаковка паста в комплект с пакетиран сос и подправки. Съдържанието на всяка кутия може да бъде комбинирано със запечено говеждо месо и вода или мляко.

Продуктовата линия също така разполага с варианти като ориз или картофи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

МОЙРА

Зак продължаваше да мълчи, когато сутринта влязох в кухнята да изпия чаша кафе. Запознах го с кафето „Джава“, когато бяхме в Бразилия, и той просто се влюби в него. Бях му казала, че имаме планове за днес, за които бяха нужни дрехи, на което той се ухили.

Но покорно отиде и си взе душ, след което се появи облечен в шорти с цвят каки, светлосиня тениска и чифт маратонки, които му бях купила. Днешната работа включваше купуване на повече дрехи, понеже му бях взела само няколко комплекта, докато бяхме в Бразилия.

Дългата му кестенява коса лежеше в безпорядък на раменете му и бе в противоречие със спретнатия му външен вид. Сигурна бях, че всеки, който се вгледаше в Зак внимателно, щеше да го забележи. Създаваше впечатление на дивак, който е живял през последните осемнадесет години в тропическите гори, и може би щеше да е по-добре да бе облякъл скъсани дънки и тениска на „AC/DC“. Можех отново да му предложа да се подстриже, но по-късно. Той отказа, когато го бях направила преди няколко дни, обяснявайки ми, че дългата коса е гордост за караиканския мъж.

Бяхме много заети сутринта, но Зак търпеливо се остави да го заведа в търговския център в отдела за мъжко облекло. Бельо, къси панталони, чорапи и тениски. Тихо и спокойно приемаше това, което избирах, премервайки дрехите, за да види дали му стават. Мълчанието му ме побъркваше и отчаяно исках да разбера какво мисли. Не ми зададе нито един въпрос, да не говорим да покаже някакво любопитство за нещо.

След разговора ни вчера вечерта, когато настойчиво ме помоли да го науча на модерен секс, това, за съжаление, бе единственото, за което можех да мисля сега. Бе видял как реагира тялото ми на него. Знаеше, че исках да спя с него, както и тогава, когато се срещнахме за първи път, докато той обладаваше друга жена на светлината на огъня.

Но бях изяснила… не мога. Не можех да пропусна тази възможност само защото тялото ми крещеше от желание да узнае какво е да се подчиниш на един мъж.

И то не кой да е.

А на Закарайъс Ийстън, който ходеше из къщата величествено гол, а масивния му член се люлееше уверено.

Той ме убиваше. Просто ме убиваше. Снощи си легнах и продължавах да мисля колко бързо се движеше, хващайки ме за врата и бутайки ме на пода. Исках да му се подчиня… толкова много, предателското ми тяло крещеше от безсилие, докато мозъкът ми викаше да прекратя това безумие. По-късно, когато се съблякох и легнах в леглото, цялото ми тяло бе изпълнено с желание. Протегнах ръка към нощното ми шкафче и извадих моя изпитан във времето розов вибратор „Зайче“. Толкова се увлякох, спомняйки си глада и желанието, което се четеше в погледа на Зак, когато той хвана врата ми, че след няколко милисекунди започнах да крещя във възглавницата, надявайки се Зак да не ме чува.

Най-накрая той показа някакъв интерес, когато отидохме до супермаркета в отдела за зеленчуци. Каза ми, че си спомня как е правил това с родителите си в неделя след църква. В този момент, докато се разхождахме покрай рафтовете с хранителни продукти, той взимаше различни неща, за да ги разгледа. Щом стигнахме до рафтовете, където бяха зърнените култури, той изведнъж се усмихна и вдигна една кутия със зърнена закуска от шоколадови топчета.

— Познато ли ти е — попитах го.

Той кимна.

— Майка ми винаги ми купуваше такива. Това беше любимото ми.

— Ами тогава го слагай в количката — отвърнах и се почувствах така, сякаш танцувах танца на победата, защото той осъществи връзка с корените си.

След като избрахме продукти, които бяха достатъчни да нахранят цяла армия, аз се обърнах и се запътих към касата.

— Може би искаш още нещо, докато сме тук — попитах го малко по-късно, отколкото трябваше.

Погледът му се втренчи в пода, изразявайки нехарактерна за него несигурност. Той бе един от най-уверените и независими мъже, които

бях срещала, и самият факт, че погледна надолу, ме накара да застана нащрек.

Чаках търпеливо да погледне отново към мен и да ми отговори. Когато най-накрая го направи, ме попита:

— Знаеш ли как да правиш бисквити с шоколадови парченца?

Усмихнах му се ослепително и казах:

— Разбира се. Искаш бисквити?

Отвърна ми с колеблива усмивка и можех да кажа със сигурност, че това бе нещо много лично за него. Пълна победа, защото той бе споделил с мен част от него.

Зак кимна.

— Ако нямаш против.

— Разбира се, че не. — Опитах се да го успокоя, развълнувана, че показва интерес към нещо повече от това да ми се мръщи постоянно. — Хайде да отидем да вземем всички съставки и ще ги направя веднага, щом се приберем вкъщи.

* * *

— Ти си много умна и хитра жена — ми каза Зак, имайки предвид ресторанта, който бях избрала за обяд. Макар думите му да бяха мили, тонът му говореше съвсем обратното.

— Какво искаш да кажеш? — отвърнах, разопаковайки сандвича, който току-що бях купила.

— Заведе ме в ресторант, в който храната се яде с ръце — обясни той с усмивка.

Не можах да се сдържа и се засмях. Покрай очите му се бяха образували бръчици, докато той разопаковаше сандвича си.

— Разкри ме. Не можех да рискувам да сърбаш от чинията някъде другаде.

Той не каза нищо повече, а отхапа от сандвича, гледайки хората около нас. Аз също се хранех мълчаливо, наблюдавайки как Зак възприема обстановката около него. Можеше да се държи така, сякаш не иска да има нищо общо с наложения му нов начин на живот, но бе любопитен човек. Наблюдаваше хората и техните действия със скрита наслада, учейки се чрез наблюдение.

— Виж двойката там — каза Зак, обърнал леко глава натам, където седеше двойка. Погледнах, накъдето ми посочи. — Те се целуват.

— Да — съгласих се, но не казах нищо повече, понеже не можех да разбера защо това бе важно за Зак.

— Защо хората се целуват? Спомням си, че родителите ми го правеха, но ние не правим това в племето. Просто се чудех какъв е смисълът на всичко това.

Преглътнах храната в устата си и отпих от бутилката с вода, докато мислех как да обясня целуването на Зак. Бе ме попитал за толкова сложен ритуал, а антропологическите ми изследвания не бяха непременно насочени към сексуалните норми в племената, които бях проучвала. Но знаех, че много култури показваха желанието и проявения интерес към партньора чрез целувката.

Погледнах двойката, които повече или по-малко си разменяха леки, закачливи целувки, докато се държаха за ръце, и обясних на Зак:

— Това, което правят сега, този тип целувка показва привързаност към някого и обикновено се дава на човека, който е твой партньор. Обърни внимание, че устните им не се задържат дълго едни върху други. Погледни как се усмихват и се смеят, гледайки се един друг.

— Да, сякаш се намират в свой собствен свят, където съществуват единствено той и тя — забеляза Зак и аз се усмихнах, защото той не пропускаше нито един детайл.

— Да… гледат се един друг, без да обръщат внимание на никого.

— Така се целуваха родителите ми пред мен — каза той с тъжна нотка в гласа.

— Да, знам, че са били много влюбени един в друг — отвърнах. — Най-малкото от това, което Рандал ми каза.

При споменаването на името на Рандал очите на Зак потъмняха, изпълнени с хлад и отчужденост. Отхапа от сандвича много внимателно. След като сдъвка и преглътна залъка, отново попита:

— Нима има и друг вид целувка?

— Да — отвърнах с усмивка. — Можеш да целунеш някого като поздрав или когато се сбогуваш с него. Можеш да целунеш болно дете по челото, за да го успокоиш. Има много варианти.

— Целувате ли се, когато правите секс? — попита той предизвикателно.

Преглътнах трудно, изнервена, защото изглежда щяхме да продължим нашите сексуални уроци по средата на ресторанта. Отговорих му с треперещ глас:

— Да, целуваме се, когато правим секс. Но защо питаш? Какво си видял, когато твоите родители са се занимавали с това?

— Нищо, разбира се, че не съм виждал нищо подобно.

И сега ме направи ужасно любопитна откъм културните норми. Откъде този мъж можеше да знае, че целуването е част от секса, щом никога в живота си не бе виждал толкова интимна и чувствена целувка?

— Тогава какво те кара да мислиш, че целуването е част от секса?

Той сви рамене, опитвайки се да си придаде безразличен вид, усмихвайки ми се насмешливо с половин уста.

— Защото… Мисля, че ми се прииска да те целуна, но, повярвай ми, въобще не те харесвам. Просто имам усещането, че в това има някакъв сексуален подтекст, нещо, което възбужда, защото, от друга страна, няма причина да мисля за целувка с теб.

По дяволите, какво беше това? Бях леко обидена от думите му, да, заболя ме, но и бях доволна от желанието му. Независимо от чувствата, с които бях изпълнена, трябваше да му отговоря като учител на ученик.

— Да, целувката може да бъде свързана с правенето на любов и секс. Повечето хора я използват като прелюдия, много е възбуждащо, когато се целуват двама души.

Зак погледна отново към влюбената двойка.

— Те не изглеждат така, сякаш искат да правят секс.

— Сексуалната целувка е малко по-различна — обясних му, изчервявайки се. — Как да ти го обясня… тя е по-дълбока… в нея участва и езика…

— Език! Покажи ми веднага! — каза той настойчиво с гладен блясък в очите и нещо ми подсказа, че ще ми се наложи да моля, съдейки по това, което виждах в погледа му.

— Не! — възкликнах и поклатих глава. — На обществено място сме!

— Тогава ми покажи, когато се върнем у дома — настояваше той.

— Не, Зак. Това е невъзможно.

Изглеждаше разстроен и разочарован от това, което му казах, но веднага се опитах да го успокоя, защото това бе първият и единствен път, когато говореше толкова открито с мен.

— Сигурна съм, че може да се намери някакво видео в *Ютуб*, след като се върнем вкъщи.

— *Ютуб*? — попита и видях, че отново бях събудила любопитството му.

— Това… това е начин на търсене, с който можеш да намериш много клипове в интернет — отвърнах.

— Клипове?

— Да… като филми. Помниш ли какво е това?

Той кимна, но бързо попита:

— А какво е интернет?

— Това е, когато можеш да гледаш на компютър и да получиш отговори на много въпроси, които те интересуват, там можеш да узнаеш всичко, което искаш. — Единствено това можеше да му отговори колебливо. — Но като цяло, сериозно… — Как да обясниш какво е интернет на човек, който никога не е чувал за него?

— Дава отговор на всичко?

— Да — отговорих, — почти на всичко.

— Тогава за какво си ми нужна? Дай ми компютър с такова нещо и мога сам да узная това, което ме интересува.

Погледнах към Зак, без да знам какво да отговоря на това. Защото беше прав. Можех просто да го сложа пред компютъра, да го науча на основните умения за търсене в мрежата и той сам да узнае всичко, което искаше да разбере за този нов за него свят.

Поклатих глава, за да подредя мислите си, понеже бях объркана, и му казах:

— Мога да ти покажа как да използваш компютър, но не можеш да научиш всичко оттам. Трябва да опиташ някои неща да направиш сам или с моя помощ, за да ги разбереш.

— Като например да се науча да се целувам? — попита с бавна, леко коварна усмивка.

— Няма да те уча как да се целуваш! — отсякох намръщена, понеже ме гледаше с лек блясък в очите.

— А кой ти каза, че искам или имам нужда точно ти да ме научиш да се целувам. Едно нещо разбрах за краткото време, през което съм тук — ти не си единствената жена в този нов съвременен свят, Мойра Рийд.

Смаях се от това, което ми каза, отворила уста от изненада, но бе вярно. Имаше толкова много неща, в това число и секса, на които Зак можеше да се научи с някой друг. Наистина не се нуждаеше от мен и това ме разстрои. Може и да бе истина, че просто трябваше да запозная Зак с някого и всичко щеше да се нареди и природата да си свърши работата.

Но не… това бе просто смешно! В този момент той не бе готов да има отношения с някого. Независимо от факта, че бе самостоятелен, смел и важен караикански воин, в момента бе като току-що родено бебе, което прави първите си крачки, що се отнася не само до връзките и сексуалния опит, но и за всичко останало.

Освен това… самата идея, че ще бъде с друга жена в усамотение и ще прави всички онези неща, които се опитваше да прави с мен, по някаква причина не ми даваше покой.

* * *

— Това е първият ти урок по взаимоотношенията в съвременната култура — обясних на Зак, докато вкарвах ДВД-то на „Тетрадката“ в Блу Рей плейъра на лаптопа. — Тук има няколко урока за видовете целувки, които може да те заинтересуват, но можеш да ми благодариш по-късно.

След като обядвахме, имахме много натоварен ден. Спряхме да вземем филм под наем, прибрахме се и започнах да приготвям тестото за шоколадови бисквити. Докато се печаха във фурната, извадих лаптопа и започнах да търся в *Ютуб* клипове с целувки.

Разбира се, имаше няколко клипчета, които гледахме с интерес, и той даже се разсмя… толкова приятен, мек и красив звук… когато гледахме емоционален немец, който обясняваше видовете целувки и ги демонстрираше с приятелката си. Не разбирахме какво говори, но без съмнение прекарахме чудесно.

Зак отиде за шоколадови бисквити и не се върна. През това време прегледах електронната си поща, докато той изяде цяла чиния с шоколадови бисквити, въздъхвайки от удоволствие при първата хапка. Усмихнах се на себе си, но не откъснах очи от монитора.

Зак седеше на един от диваните, протегнал красивите си мускулести крака. Слънцето се показа през прозореца и златистата светлина се разля в стаята, меко покривайки тялото му. Бе привлекателен мъж и никога нямаше да се наситя да го гледам. Бях благодарна на разсеяността му, която поне временно бе прекратила неговата „гол вкъщи“ политика. Сериозно, не можех да си представя как ще седя на другия край на дивана и ще гледам спокойно филм, ако той бе напълно гол.

И без това ми бе трудно да се съсредоточа върху филма, който даваха. Погледът ми постоянно се връщаше на Зак, гледайки го отново и отново, докато той, струва ми се, бе изцяло погълнат от филма, но само така можех да наблюдавам и да разбера как внимателно отбелязваше всичко.

Днес направих голяма крачка по пътя на диалога със Зак. Не знам, може би заради шоколадовите зърнени закуски, които му купихме, и които го свързваха с миналото, или може би се дължеше на факта, че в края на краищата осъзна, че този свят може да е поне малко интересен за него, но днес не се държеше толкова отбранително и не бе така затворен както обикновено. Можех само да се надявам да продължи така и ще бъде отворен за експерименти в новия си живот.

Филмът постепенно стигна до мястото, където Ноа и Али се целуваха на кея в дъжда, и погледът ми непрестанно отскачаше към Зак. Седеше в същата поза с изпънати крака и ръце на корема. Не се движеше и не казваше нищо за новите знания в областта на целувката. Сцената се смени, показвайки Ноа и Али в къщата, целуващи се страстно, докато Ноа я притискаше към вратата. Зак продължаваше да гледа филма тихо и спокойно, без да издава нито един звук или да помръдне мускул.

Ноа носеше Али нежно и внимателно нагоре, където правиха любов и се целуваха с гладен копнеж в леглото. Зак искаше да знае как се целуват хората, докато правят секс, и сега имаше отговор. Въпреки че не изглеждаше увлечен от чувствената сцена, която вървеше на екрана, за съжаление дори не можех да си представя какво щеше да

изпитам, когато Зак ме целуне така. Щеше ли да му е приятно? Щеше ли да бъде за него придобит нов опит, или любовна игра? Или може би беше от типа мъже, които получаваха наслада и удовлетворение само когато обладаваха жената отзад, без да ги е грижа за нейното удоволствие?

Заради тези мисли се въртях нервно на фотьойла, но се насилих да остана и да догледам търпеливо остатъка от филма. Само че похотливите и мръсни мисли не спираха да изпълват съзнанието ми.

Когато накрая се показаха надписите, станах, взех дистанционното и изключих телевизора. Обърнах се към Зак и го попитах:

— Е, какво мислиш за филма?

— Беше много досаден и скучен — отвърна той.

Усмихнах му се в отговор и казах:

— Поздравления. Току-що преживя да изгледаш сълзливо мелодраматичен филм за любовта.

— Сълзливо мелодраматичен? Какво означава това?

— Така наричаме филмите, които са само за жени, а не за мъже.

Той кимна с разбиране.

— Помня, че веднъж гледах филм с родителите ми. Не помня как се казва, но се разказваше за малко момче, което играеше на някаква игра с малко момиченце, играта го погълна и го пренесе в джунглата. Там прекара много години и се превърна от малко момче във възрастен мъж. Когато други деца намериха играта и започнаха да играят на нея, мъжът бе пренесен от джунглата обратно в съвременния свят.

Отворих изумено уста, взирайки се в Зак, напълно шокирана от подробните му спомени и от иронията на това, че си спомняше именно този филм от детството си.

— Помня този филм… казва се „Джуманджи“. В главната роля играеше Робин Уилямс, страхотен актьор, и, между другото, мой любимец.

Зак вдигна рамене.

— Не помня името му, но не съм забравил, че този филм ми хареса, когато бях дете. Имаш ли го?

Поклатих глава и казах с дрезгав глас, изпълнен с мъка заради него:

— Не, но можем да го намерим, ако искаш да го гледаш.

Той вдигна отново рамене, сякаш не се интересуваше, и стана от дивана.

— Ще отида да поспя.

— Добре — отвърнах кратко, желаейки да споделя емоциите и чувствата му относно този спомен, защото добре разбирах плашещото сходство на спомена от филма с истинската му житейска история и колко му бе трудно сега.

Вместо това просто стоях и го гледах как върви по коридора, водещ към стаята му.

И преди напълно да изчезне от погледа ми, той изведнъж се обърна и каза:

— Частта с целувката беше много интересна в този филм, който гледахме.

— Разбра ли каква роля играе целувката в секса? — попитах и гласът ми звучеше като на учителка.

— Видях, но нищо не разбрах. Обаче както ти каза, трябва да се опитам да направя някои неща, за да разбера какви са, нали?

— Предполагам да — казах уклончиво.

— Очаквам с нетърпение кога ще науча този вид целувки… с някой, който наистина може и поиска да ме научи — отвърна абсолютно искрено и сериозно, след това се обърна и тръгна.

ГЛАВА 5

ЗАК

Вече цяла седмица, откакто живеех в дома на Мойра, и тя нито веднъж не ме остави сам.

До днес.

И аз задължително щях да извлека полза.

Първото нещо, което направих, бе да се разсъблека, наслаждавайки се на прохладния въздух, които галеше кожата ми. Не ходех гол толкова, колкото предполагах в началото, но не защото можех да обидя или разстроя Мойра. Това не ме интересуваше.

Не, носех дрехи по-често просто защото свикнах с тях. Мойра постоянно ме водеше на различни места и все повече и повече се потапях в тяхната култура. Разбира се, това предполагаше обличане на дрехи, и колкото повече ги носех, толкова повече не ми се струваха тежки и неприятни.

Тя ме заведе на толкова нови места, че понякога главата ми се въртеше от нервно претоварване. Показа ми центъра на Чикаго и можех да кажа, че мразя това място. Изпълнен с желязо, бетонени сгради и толкова много хора, за да мога да го разбера. Прекалено шумно… не прекрасен шум, изпълнен с гласовете на животни както в джунглата, а с шумни хора и автомобили. Тези звуци проглушаваха несвикналите ми към това чувствителни уши, докато не почнах да ги чувствам така, сякаш кървят.

Но имаше и места, които не бяха толкова лоши. Ходихме на кино да гледаме филм, заведе ме на мястото, където работеше — в Северозападния университет. Често ходехме на ресторант, и за да бъда честен, започнах да използвам прибори само защото, след като забелязах как тя ги използва, разбрах, че е по-лесно и по-чисто, отколкото с ръце. Показа ми местната библиотека в Евънстън и как да търся и проверявам кои книги са в наличност в момента. Не беше далече от дома й, даже ми разреши да ходя сам дотам, когато поискам,

или ако ми трябва нещо от библиотеката. Щях да отида някой път, но след първото ни посещение си тръгнах с около десет книги и досега не бях прочел нито една.

И да… едната от книгите, които ми предложи, се казваше „Как да научите детето си какво е секс“. Прелистих я, но след три страници се предадох и я оставих. Беше ми забавно как тя мислеше, че ще бъде в състояние да се отърве от мен, като ми предложи книга, вместо да ме учи, както ми бе обещала. Много грешеше.

Това, което искаше да ми покаже, понякога бе много поучително, макар да отказваше да отговаря честно на въпросите ми. Всеки ден се опитвах да измисля нови въпроси за нея, само за да можех да гледам как дишането й ставаше накъсано, а лицето й се изчервяваше.

— Мойра, как се казва, когато например спермата ми излиза от члена ми?

Въпреки че се бе изчервила силно и едва не се задави със зърнената закуска, която ядеше, тя се изкашля, прочиствайки гърлото си, и отговори:

— Това… това се нарича оргазъм.

— А има ли друг специален термин?

— Да, някои го наричат „свършване“ или „кулминация“.

— „Кулминация“ разбирам, но „свършване“?

— Да, именно „свършване“ — повтори тя отново силно изчервена.

— А жените изпитват ли оргазъм? Това ли е, което изпита в джунглата, докато се галеше между краката?

— Да, Зак. Жените също могат да изпитват оргазъм.

— Но ти нямаш член. Какво галиш, за да получиш оргазъм?

— Жените имат това, което се нарича „клитор“. Мисля, че е същото, когато ти докосваш пениса си.

— А къде се намира този клитор?

— Добре, Зак… мисля, че достатъчно говорихме днес за секс. — Измърмори Мойра и стана рязко от стола.

Усмихнах се вътрешно, защото знаех, че я смутих.

Мойра не бе длъжна да ме учи на секс и всичко, свързано с него, затова не бях длъжен да мисля за това. Но това бе единственото, за което можех да мисля, когато бях с нея. В моя свят секс — това е, когато мъжът доминира над жената, подчинява я, и не бе важно в какъв

момент и кога ще реши да утоли желанието си, заставайки зад нея. Но ми беше ужасно интересно, че може да се прави секс и по друг начин.

Струва ми се, че ми се искаше да целуна Мойра много повече, отколкото бях готов да призная. Филмът, който ми показа… където двойката се целуваше… това ме накара да се замисля какво би било да почувствам езика й преплетен с моя.

И като заговорихме за език, си помислих, че щом като мога да плъзна езика си в прекрасната й уста, то навярно можеше да проникне и на други интимни места. Гърдите й, които все още не бях виждал, но много бих искал, или това малко местенце, което тя нарича „клитор“?

Разбира се, пръстите вършеха страхотна работа, но исках да разбера дали мъж може да сложи езика си върху него. Исках да знам какъв е неповторимият му вкус, и ако трябва да бъда честен… исках да усетя езика й върху члена си.

Можеше ли всичко това да се превърне в реалност? Добавих това към огромния списък с въпроси към нея.

Днес Мойра имаше час при лекаря, а след това щяла да се срещне с приятел, с когото ще отидат да обядват. Казах й, че бих искал да прекарам обедното време с нея, защото ми харесваше да опитвам нови, неизвестни за мен продукти, както и нови интересни ястия на мястото, което тя наричаше „ресторант“.

— Не днес, Зак — каза тя. — Днес имам среща.

— Среща? — попитах малко смутено. — Какво означава това?

Тя леко се изчерви и смути от въпроса ми, затова заключих, че трябва да има нещо общо със секса, защото винаги й бе неудобно, когато говорим за него, а и освен това нищо друго не можеше да я смути или удиви…

— Това е, когато двама души, които се харесват, отидат някъде, за да прекарат известно време в компанията си.

— А след това правят секс? — попитах я, без да се замисля, че тя може да прави секс и да бъде докосвана от друг мъж.

— Невинаги — отвърна тя кратко. — Понякога просто да поговорят и да се забавляват.

— Значи се готвиш да правиш секс на тази среща? — Гневът ми изригна, но не можех да разбера защо, в какво се състоеше причината за внезапния ми гняв и недоволство. Може би защото през изминалите дни трудно понасях компанията й, понеже в нейно

присъствие осъзнавах сексуалната си неудовлетвореност. И до момента й бях много ядосан за участието й в откъсването ми от дома.

— Не е твоя работа, но ще ти отговоря. Не! Нямам намерение да правя днес секс с никого. Просто ще обядваме.

— Но се оказва, че понякога твоите срещи завършват със секс?

Мойра въздъхна раздразнено и уморено, но все пак ми отговори:

— Понякога, да. Всичко зависи от това колко сме близки.

Зададох й друг въпрос, но тя ме прекъсна, настоявайки, че закъснява за часа при лекаря. Попита ме малко загрижено дали всичко ще е наред с мен, ако остана сам у дома, и аз й отвърна, че ще се оправя. Обърна се към лаптопа си и пусна програмата, която ме научи да използвам, и която се нарича *Файърфокс*. Преди няколко дни Мойра прекара доста време да ми покаже как да търся правилно информация в интернет. Запозна ме с *Уикипедия* — електронната енциклопедия — и ми каза, че дори понякога да не вярвам на това, което тя ми разказва, мога да се доверя на всички факти, събрани там, и е отлично място, където мога да науча това, което ме интересува.

Макар да не можех да пиша толкова бързо като Мойра, чиито пръсти летяха по клавиатурата толкова бързо, колкото ягуар преследва плячката си, щях да се науча. Узнах за много неща, откакто получих достъп до това невероятно нещо, наречено интернет. Разбрах за президента Обама, четох за войната в Ирак, за смъртта на Майкъл Джексън, за дупенето на Майли Сайръс, докато танцува, за атентатите в Световния търговски център. Прочетох и изучих внимателно историята на Америка, отделяйки специално внимание на индианските племена в тази страна, и дори четох за тропическите гори на Амазония. Бях ужасно разстроен колко бяха унищожени, това беше отвратително, така да се издевателства над живата природа. Знаех, че съвременният свят посяга към нашия спокоен живот там, но никога не съм се замислял, че става толкова бързо и с такива катастрофални последици. Да, интернет бе неизчерпаем източник на знания и всичко, което исках да науча, лежеше под пръстите ми.

Мисля, че имах около три часа, преди да се върне Мойра, затова първото нещо, което щях да направя, бе да отида и да огледам подробно спалнята й. Това бе единственото място в къщата, което все още не бях разгледал обстойно, и на което само бях хвърлил поглед,

когато Мойра ми показваше къщата при пристигането. Намерих много бурканчета и шишенца с кремове и лосиони, разположени на тоалетната масичка, отворих всяко едно и го помирисах. Открехнах гардероба и огледах дрехите й, отделяйки специално внимание на това, което ме интересуваше най-много — бельо, пришито от микроскопични парченца коприна и дантела, което бе приятно на докосване. Отворих нощното шкафче и намерих странно и необичайно нещо с формата и размера на мъжки член с две извити стъбла в предната част. Понеже имаше копче на него, аз го натиснах и то започна да бръмчи и вибрира в ръцете ми.

Странно.

Не намерих нищо друго интересно, но взех в кухнята розовата измишльотина, оформена като безжизнен член, и го сложих на стола до мен. Наистина исках да попитам Мойра за него по-късно, когато се прибере.

Седнах съвсем гол на кухненския стол и сложих лаптопа на масата, готов да проучвам отново съвременния свят.

Пръстите ми бяха готови да изпишат в полето за търсене думата, която ме интересуваше, поколебах се за миг, но след това въведох „секс“ в търсачката на *Уикипедия*. Резултатът от моето търсене бе дълга и скучна статия, която разказваше за животни, растения, гъби, в които се проявяваха различни видове опложданe и секс. Прегледах я бързо и след това написах в полето за търсене последната дума, която научих — „оргазъм“.

Много по-добре.

Научих за женския клитор, имаше дори диаграма за такива като мен, където бе показано точното разположение на клитора. Прочетох за G-точката, за какво служеше и как може да се намери и напипа, както и за проникващ и непроникващ секс. Разбрах, че това, което правех на себе си, когато получавам оргазъм, се нарича „мастурбация“ — „чекия“, „ръкоблудство“, „жуля патлака“, „полирам бастуна“, „пляскам маймуната“ — като последния израз ме накара да се смея, гледайки картинката.

Накрая на статията, най-отдолу, имаше син линк. Както Мойра ме бе научила, това е активна връзка, която води към друга статия, свързана с тази, със заглавие „Секс играчки“. Кликнах върху него и се

отвориха фотографии с някакви предмети на тях, приличащи на играчката на Мойра, която извадих от нощното й шкафче.

Много интересно и информативно.

Когато статията свърши, реших да продължавам да разширявам знанията си, все пак ненапразно Мойра прекара доста време, за да ме научи на тези неща.

В допълнение към това, което научих от *Уикипедия*, реших да използвам силата на *Гугъл*. Отворих го и в полето за търсене написах „секс“, за да видя каква информация съдържа, и бях възнаграден с много повече, отколкото можех да прочета.

Узнах за Кама Сутра и разбрах колко много пози за секс има, в които мъжът и жената могат да бъдат заедно, въпреки че не можех да изоставя фантазията за това как стискам силно Мойра за врата и я принуждавам да коленичи пред мен. Проучих бавно позите, разглеждайки снимките, и отметнах страницата да попитам Мойра за това, когато се прибере. Не можех да изтърпя да видя зачервените й бузи и нервността й, когато го види и се опита да ми обясни.

Намерих линк към интересна статия за жаргонните наименования на интимните части на тялото, от която научих много неща, и най-вече името на мъжкия член. „Кълвач“, „пишка“, „петел“, „член“, „едноок чудовище“, „джойстик“, „меч“, „ствол“.

„Член“ стана любимата ми дума.

След това се запознах с думата, която напълно промени всичките получени от компютъра знания за секса.

„Порнография“.

Уикипедия обясняваше, че това е колекция, представена под формата на изображения на сексуална тематика, която има за цел да възбужда, и даваше огромно количество видео линкове. Ръцете ми взеха да треперят от това, което видях по-нататък. Без никакъв срам и съмнение кликнах на първия линк, отвори се видео, от което очите ми се ококориха, защото не бях виждал нищо подобно.

Жена лежеше по гръб и мъж държеше краката й широко разтворени в ръцете си. Мощният му член се врязваше рязко и дълбоко в нея, а огромните й твърди гърди подскачаха при всеки тласък. Когато тя издаде вик на наслада, гърдите й се повдигнаха и тя трескаво се задъха. Знаех тази поза, бях я видял в Кама Сутра.

Натисках на няколко клипа един след друг да ги прегледам, и след малко спуснах и обвих ръка около твърдия си член, галейки го в такт с това, което се случваше на екрана на лаптопа, и разтривайки с палец капките предеякулационна течност, излизащи от главичката. Но един клип ме изненада и шокира много повече от другите. На него една жена правеше секс с трима мъже, приемайки едновременно три члена в себе си.

Наклоних леко глава на една страна, даже спрях да се галя, защото не бях сигурен в това, което виждах. Жената беше възседнала мъж, широко разтворила крака, а члена му се блъскаше в котенцето й — „котенце“ бе още една дума, която бях научил. Тя се наведе напред, за да може да поеме в уста члена на друг мъж, който стоеше накрая на леглото. Но това, което ме шокира най-много, бе, че третият мъж стоеше зад нея и тласкаше ритмично в… ануса й?

Тримата заедно клатеха бедра, тласкайки в дупките й, а тя стенеше, без да задържа страстните викове. Ставащото пред погледа ми бе толкова вълнуващо, че моя член, едноокото ми чудовище, меча ми… о, по дяволите, какво значение имаше как го наричат, когато той бе толкова твърд и възбуден, колкото никога досега.

Ръката ми започна да се движи по-бързо, от главичката излезе предеякулационна течност, пулсът ми се ускори, дишането ми се накъса. Търках ръка по главичката и размазвах течността по члена си, галейки се все по-бързо и бързо, ускорих темпото, опитвайки се да не изоставам от мъжете, които лудо блъскаха в тялото на жената, и бях готов да изпитам оргазъм… кулминация… Готов бях да свърша.

Свърших силно, спермата ми изригна към масата и за щастие не опръска лаптопа на Мойра. Изрекох още една дума, която узнах днес: „Мамка му!“. Продължих твърдо и бързо да движа ръката си по члена… меча… едноокото чудовище.

След няколко минути дишането ми стана равномерно и станах от масата с треперещи крака. Взех няколко хартиени кърпички и избърсах бъркотията, която сътворих на кухненската маса, поглеждайки към екрана.

Това бе чиста лудост. Бе отвъд границите на моите разбирания и не можех да го осмисля. Всичко, което знаех за секса, бяха просто детски знания и сега имах два пъти повече въпроси към зашеметяващата Мойра, отколкото преди.

Наистина бе важно за мен това, което научих днес, и у мен се зароди брилянтна идея как да получа Мойра на колене пред мен, защото я исках повече от всичко на света. А щом я исках, щях да я получа.

По този начин щях да я чукам дълбоко от първия път.

* * *

Бе почти два следобед, когато чух колата на Мойра да спира на алеята. Преди да тръгне, ми каза, че тази вечер ще вечеряме навън и след това ще се срещнем с нейни приятели в нощен клуб. Искаше да ми покаже как комуникират приятелите в една група. Струваше ми се, че бе свързано с това каква бе разликата между времето, прекарано с хората от племето в караиканското село, и как може то да бъде прекарано сега. Бях й разказал, че прекарвах всяка вечер в лов или риболов и после разказвах истории за това около вечерния огън. Бе много лесно и приятно за мен, докато тук всичко бе по-сложно.

Мисля, че искаше да ми покаже смисъла на думата „приятели“, как се създават връзки и се поддържат отношения тук, в Америка, за да мога да оценя преимуществата и да намеря истински приятели в съвременния свят. Но това бе загуба на време и усилия от нейна страна да ме учи, защото дори и да намерех приятели, това не означаваше, че щях да остана.

Нямах такова намерение.

Когато Мойра отвори външната врата и влезе, ме видя да седя на дивана. Бях облякъл дрехи след „експеримента“ ми на кухненската маса и се бях приготвил да й противореча в обсъждането на тези неща, които бях научил днес.

Усмихна ми се и ме поздрави, а след това погледът й попадна на розовия „вибратор“ — още едно нещо, за което узнах днес, и което държах в ръце. Когато натиснах копчето и започна да вибрира, се усмихнах хищно.

— Какво правиш с това? — попита тя гневно, а лицето й се изчерви.

Изключих копчето и свих рамене.

— Намерих го в нощното ти шкафче.

Хвърли чантата си на пода и приближи към мен, взимайки вибратора от ръката ми.

— Нямаш никакво право да се ровиш във вещите ми!

Свих отново рамене, без да обръщам внимание на гнева й.

— Не си ми казвала, че стаята ти е забранено място, където не трябва да влизам. Каза ми да се чувствам като у дома си.

Мойра промърмори нещо, след това млъкна и затвори уста.

— Добре, но повече не прави така. От сега нататък моята стая е табу за теб!

— Съгласен — успокоих я, защото вече бях видял това, което исках.

Мойра отиде в стаята си. Оттук можех да я чуя как хвърля вибратора в чекмеджето на нощното шкафче и как шумно го затваря. Когато се върна, изглеждаше малко по-спокойна. Отиде до кухнята и отвори хладилника, изваждайки кана със студен чай с лед. Винаги имаше под ръка. Станах от дивана и отидох при нея.

След като си наля в една чаша, се обърна към мен и ме попита:

— И така, с какво друго се занимава днес?

— Имаш предвид, след като намерих секс играчката ти ли?

— Да — отвърна раздразнено, — след като намери секс играчката ми.

— Да видим с какво да започна… мастурбирах на кухненската маса и свърших върху нея.

— Ти какво!? — попита ме, стоейки с отворена уста.

Кимнах с глава.

— Да, това се случи, след като узнах какво е порнография. Намерих няколко клипчета и гледах как чукат жена в котенцето и задника й, докато тя поемаше члена на трети мъж, който тласкаше дълбоко в гърлото й.

Бях впечатлен от себе си колко лесно новата терминология излизаше от устата ми и много радостен да видя как Мойра се изчервяваше повече и повече — толкова объркана досега не я бях виждал.

Тя отиде до един от кухненските столове и се свлече на него.

— О. Боже. Мой — шептеше. — Нима си гледал порно в интернет?

— Това бе много по-поучително и интересно, отколкото всичко, на което ме научи досега. Практически узнах всички термини и нови думи само за няколко часа търсене и гледане.

Тя отпусна глава на ръцете си, клатейки глава наляво и надясно.

— Рандал ще ме убие.

— Кажи ми, Мойра… дали една жена се чувства добре, когато прави анален секс. Изглежда невероятно горещо от страна на мъжа, и между другото, има още една дума, която научих днес. „Чукам“. Харесва ми. Една дума, която може да се употребява с различни значения.

Мислех, че мога да наруша потока на мислите й с това, което говорех, но тя поклати глава отрицателно и тихо отговори:

— Не знам… Никога не съм го правила с никого.

Мойра стана от стола и краката й леко трепереха. Повдигна очи и вътрешно се усмихнах на опита й да ме погледне в очите. Проговори с нормален глас.

— Зак… тези въпроси за секса трябва да спрат. Не мога повече да обсъждам това с теб. Това спира точно сега.

Една крачка и застанах пред Мойра. Протегнах рязко ръка напред и я сграбчих за гърлото, стискайки леко да привлека вниманието й. Погалих я нежно по бузата и забелязах как притваря очи от удоволствие.

Прошепнах с дрезгав глас, изпълнен със страст, парвайки я с горещия си дъх:

— Напротив, Мойра, това е само началото.

ГЛАВА 6

МОЙРА

Помислих си, че мога да изгубя съзнание, и то не защото Зак ме държеше за гърлото. Правеше го толкова нежно, че можех да чувствам само грубата и грапава кожа на ръката му по моята, нищо повече. Не беше груб, просто доминираше, при това толкова нежно, че исках да се стопя като восък в ръцете му.

Не… думите, които ми говореше, животинския глад в очите му, начинът, по който ме командваше, когато ми казваше, че нищо не е приключило, а тепърва започва…

Нищо не каза, нито дума… не ме принуждаваше да правя нещо, което не искам. Но начина, по който се държи, този магнетизъм, огънят в очите му, който ме караше да желая да застана пред него на колене и да изпълня всичко, което поиска, да направя така, както ми каже…

Днес, докато обядвах с Майкъл на нашата бърза среща, не можех да мисля за нищо друго, освен за Зак, който бе сам у дома. Може би напълно гол. Може би бе обхванал твърдия си възбуден член и ръката му се плъзга бавно по дължината му. Знаех, че Зак има огромен сексуален апетит, преди няколко дни ми каза с тъга, че му липсва Тукаба — жената, която бе чукал пред мен — защото можел да я обладава всеки ден, понякога по няколко пъти на ден, когато и където поиска. Все по-често обличаше дрехи, когато беше в къщата, но от време на време се разхождаше напълно гол, и не можех да отклоня погледа си от огромната му ерекция, която обичаше да ми показва, особено сутрин.

Винаги забелязваше погледа ми, дори когато се опитвах да го прикрия, и щом уловеше погледа ми, се усмихваше и отиваше в банята да „вземе душ“, както обичаше да казва, обхванал с ръка твърдия от желание член, докато се отдалечаваше от мен.

Зак ме влудяваше, никого не бях искала толкова силно, колкото него… Едновременно чувствах две емоции — похот и срам, точно

така, изпитвах срам за похотта си. Бях напълно объркана, готова да му се отдам.

Няколко пъти по време на обеда Майкъл ме попита дали нещо ме безпокои, понеже съм много разсеяна. Трябваше да примигна няколко пъти, за да прогоня фантазиите си за Зак и да се опитам да се съсредоточа върху разговора с Майкъл.

Работехме заедно в университета, Майкъл бе професор във факултета по математика и бяхме близки за известно време. Малко преди да тръгна за Амазония, Майкъл ме покани на среща и аз си помислих: „Защо не?“. Беше привлекателен, успял и много забавен човек с отлично чувство за хумор. На първата ни среща ме покани на вечеря и бе приятно. Целуна ме, пожелавайки ми лека нощ, когато ме остави на верандата пред дома ми, и по това време мислех, че се целува страхотно, и ми беше интересно да опитам и да видя докъде може да стигнем. Но след това бях наета от Рандал, преди да можем да се видим още един път. Качих се на самолета за Амазония, за да доведа Зак.

От момента, в който се върнах, Майкъл ме притискаше да се видим отново, но аз отхвърлях поредното предложение, измисляйки все нови и нови оправдания. Накрая му казах, че не мога да се срещна с него, защото трябва да прекарвам много време със Зак, за да може той да привикне и да се адаптира към съвременния свят и обстановката около него. Но Майкъл не се отказа и накрая ме склони да обядвам с него.

Продължавах да си казвам, че причината да не се радвам да видя Майкъл е защото ми отнема много време и емоции да работя със Зак. Но дълбоко в душата си знаех, че не се интересувах от Майкъл като любовник и не можех да си представя други отношения с него. Не и когато съзнанието ми бе съсредоточено върху откровено съблазнителните еротични усещания, които Зак ме караше да чувствам всеки ден, просто само като беше покрай мен.

Но после размислих и реших, че няма да е зле да се срещна с него, за да се избавя от тези натрапчиви фантазии и от влечението ми към Зак. Може би, когато се видя с Майкъл, ще можем да възстановим отношенията си и ще бъда в състояние да сложа граница между моя повереник и мен самата, и няма да бъда изкушена да я прекрачвам.

Сега не ми изглеждаше като добра идея. Дори когато Майкъл ме целуна страстно, когато се приготвих да се прибера. След обяда осъзнах, че все още искам да се отдам и подчиня на желанията на Закарайъс Ийстън.

— Днес узнах много от Кама Сутра — каза Зак бавно и спокойно, гледайки ме в очите, докато аз не можех да издържа погледа му и примигнах. — Разбрах, че има толкова много различни пози. Много повече от този, по който аз обладавам жената.

— Зак… не е трябвало да научаваш тези неща от интернет. Това може да те обърка и да го разбереш напълно погрешно.

Той игнорира думите ми и докосна нежно с носа си чувствителното място зад ухото ми, вдишвайки аромата на тялото ми, и горещия му дъх предизвика вълна от тръпки.

— Узнах много нови неща за женското тяло. Сега знам къде се намира клитора ти и как да ти доставя удоволствие, за да изпиташ оргазъм… да свършиш… да достигнеш върха.

Думите му отекваха в главата ми, зърната ми бяха чувствителни, а гърдите ми се надигаха от напрежението да напълня дробовете си с кислород, защото кратката му реч ме бе оставила без дъх.

— Мойра, искаш ли да ти покажа всичко, което научих днес? Позволи ми да опитам с теб, да покажа на тялото ти всичко, което видях на лаптопа…

Тялото ми крещеше „да“, но въпреки това поклатих отрицателно глава: „Не“.

— Ние не можем… не трябва… това не е правилно…

Зак се изправи, вдигна глава и ме погледна от горе надолу, след това нежно обхвана гърлото ми. Погледът му бе горещ и властен, той не иска да спори и обсъжда, той иска мен.

— Длъжна си да ми дадеш нещо. Дай ми тялото си… Умирам от желание.

— Това не е правилно — прошепнах с едва доловим глас, но знаех и усещах с цялото си тяло, че щеше да бъде прекрасно.

Издавайки стон на разочарование, Зак ме пусна. Очите му горяха от гняв, той отпусна ръце, свивайки и разпускайки раздразнено юмруци, след това вдигна ръка и я прокара през косата си.

— Тогава ме отведи обратно у дома в джунглата! Не ме задържай! Там мога да правя каквото си поискам и не трябва да живея

по твоите глупави правила, да правя всичко така, както ти искаш. Отведи ме при Тукаба, за да изпробвам върху тялото й всички нови знания, с тази, която ме иска! Ти ме отхвърляш на всяка крачка, защото не ти подхождам? Отведи ме у дома, където ме приемат такъв, какъвто съм!

Думите му се врязаха силно в ума ми и аз чувствах горчивината от самотата и копнежа в гласа му.

— Не, Зак — умолявах го, бях уплашена от сумите му, страхувах се да не го загубя. — Още е рано да се върнеш. Длъжен си да видиш много повече, има толкова много неща, които все още не си научил… И Рандал иска да се запознае с теб.

— Отведи ме у дома, не ме измъчвай, или направи така, както ми обеща. Каза, че ще ме научиш и ще ми покажеш вашата сексуална култура, но единственото, което получих от теб досега, са тези глупави детски книжки.

— Не мога да правя секс с теб, Зак! — обясних му търпеливо. — Не мога, защото… аз просто не мога и всичко… — Не можех да го направя и да запазя разсъдъка си. Знаех, че в минутата, в която му се отдам, всичко, към което се бях стремяла и направила, щеше да се разруши и нямаше да може да бъде възстановено. Знаех, че ако се поддам на импулса, ще предам задължението си да му помогна да се адаптира към съвременния свят и семейството му. Щеше да бъде подло и неправилно да сведем всичко до страстта и удовлетворението на желанията ни.

— Тогава утоли глада ми по друг начин — отвърна той бързо и аз не бях сигурна дали правилно чувствах, но ми се струваше, че той отдавна бе чакал да каже това, а всичко казано бе планирана игра.

— Как? Какво имаш предвид? — попитах нерешително.

— Разреши ми да те погледам още веднъж. Нека да видя как пръстите ти докосват клитора ти и как свършваш. Научи ме как да третирам женското тяло, как си доставяш удоволствие по всички възможни начини и ми позволи да гледам. Покажи ми това и ще ми бъде достатъчно.

Погледнах Зак внимателно, смаяна от искането му. Това все още ми се струваше ужасна идея, но щеше да има граница, която да го задържи… нямаше да ме докосва… нямаше да почувствам члена му да се притиска между краката му…

Изражението на лицето му бе непреклонно. Бе ме поставил пред избор и ако не му дадях това, което искаше, щеше да си тръгне и тогава щях да подведа Рандал. И да загубя огромната субсидия.

Щях да загубя Зак. Щеше да ме напусна завинаги.

Преди да мога да се спра да задам въпроса, попитах:

— Просто искаш да ме гледаш? Без да ме докосваш?

— Разреши ми просто да погледам, нищо повече — отвърна Зак тихо и прокара език по устните си в очакване. — Това ще бъде истински урок за мен…

О, боже! Не мога да повярвам, че се готвех да се съглася с това, и съвсем се обърках, когато разбрах, че му отговарям положително.

— Добре. Съгласна съм, ще ти покажа. Но, Зак, обещай ми, че след това… ще спрем. Няма повече да говорим за това и ще се съгласиш да продължиш обучението си в култура и поведение, както бяхме планирали.

— Съгласен съм, Мойра — каза той решително и ме хвана за ръката. Поведе ме по коридора към спалнята ми и продължи: — Искам да легнеш на леглото с широко разкрачени крака, за да мога да видя всичко.

Отвори вратата и ме бутна в стаята. Пусна ме и нареди с дълбок и дрезгав от възбуда глас:

— Свали си дрехите.

Ръцете ми започнах да треперят като листа, преди да окапят, от звука на гласа му и горящия му поглед. Поех дълбоко дъх и издърпах тениската през главата си, не желаейки да превърна всичко това в съблазнителен стриптийз. Това бе просто нагледен урок, убеждавах себе си.

С по-голяма решителност свалих сандалите и късите панталонки, оставяйки ги да паднат на пода, след което ги ритнах настрани.

Очите на Зак проучваха жадно тялото ми, погледът му се спря на бледосиния сутиен и бикините, които бях сложила днес.

— Знаеш ли — каза той напрегнато след няколко минути в разглеждане на тялото ми. — Виждал съм голи жени през цялото време и съм свикнал с голотата, но има нещо в тези малко парченца нежен плат, те привличат погледа ми към тялото ти и ми доставят огромно

удоволствие, гледайки ги върху теб. Но искам да видя какво има под тях. Свали ги.

Протегнах ръце зад гърба си и разкопчах закопчалката на сутиена. Наклоних рамене напред и позволих на парчето копринен плат да се плъзне по раменете ми и да падне на пода. Зак загледа гърдите ми и направи крачка напред. Стоях на място, без да помръдвам, вярвайки на обещанието му, че няма да ме докосне.

— Зърната ти са толкова красиви, нежно розови — каза с възхищение. — Не са кафяви като на караиканите. А какви са тези малки петънца по тялото ти?

— Лунички — отговорих, но гласът ми приличаше на стържещ метал. Прокашлях се, прочиствайки гърло. — Наричат се лунички.

— Прекрасни са — каза той с топла нежност в гласа. Не знаех дали има предвид луничките, или зърната, но по вените ми се разля жар и аз се разтопих от нежността му. — Сега свали всичко останало — продължи търпеливо, докато изпълнените му с желание очи се спряха на бикините ми.

Бавно пъхнах пръсти под ръба на копринения плат, навеждайки се леко, за да ги сваля. Когато стигнах до коленете ми, разклатих крака да ги накарам да паднат на пода и ги захвърлих настрана с пръстите на крака.

Очите на Зак се ококориха от изненада, той се отпусна на колене пред мен, приближавайки лице до голата ми плът. Изчервих се, а кожата ми гореше под смелия му заинтересова поглед. Нито един мъж не ме бе гледал толкова отблизо и с такъв жаден интерес.

— Нямаш косми — каза той, протягайки ръка към меката и гладка плът. Пръстите му се спряха на сантиметри от нея и аз трябваше да се насиля да не задвижа бедра към протегнатата напред ръка, за да почувствам топлите му пръсти.

— Депилирам цялото си тяло — отговорих му, — за да се отърва от космите.

— Изглежда толкова нежно и меко — промърмори той. — Дали се усеща така меко, както изглежда?

О, по дяволите! Всичките тези думи, произнесени с изпълнен с желание глас, а сега и невинният му интерес по толкова интимни въпроси ме караха да се чувствам слаба, да му се подчиня.

— Да, Зак. Това е нежно и меко.

Гледаше женствеността ми още няколко секунди, след това погледът му се върна на мен. Интересът в очите му бе заменен от трепет, жар и непреодолимо желание.

— Легни на леглото, Мойра, така ще мога да видя всичко.

Направих това, което ми каза, бавно изпълзях в центъра на леглото и легнах по гръб. Зак се вдигна от пода и пристъпи към края на леглото, качи се на него и застана на колене. Възбуденият му член се опираше в плата на шортите, толкова голям. Седна на колене и ми каза:

— Разкрачи се за мен.

Кръвта препусна по вените ми и разпростря желание по цялото ми тяло. Чувствах главата си замаяна, а тялото ми гореше. Разтворих крака настрани, а погледът на Зак се впи в женствеността ми и аз се сгорещих от него, възбудата ми нарасна.

— А сега ми покажи, Мойра. Покажи ми къде се намира сладкия ти клитор. Мисля, че вече знам къде е, но искам да го докоснеш с пръсти.

Не можех да сдържа стона, извиращ от гърлото ми, а очите на Зак се впиха в моите. Устните му се разтегнаха в чувствена усмивка, а погледът му се спусна към котенцето ми.

— Направи го! — заповяда той. — Докосни се!

Спуснах ръце надолу и разтворих крака още по-широко, гледайки Зак. Хапеше устната си от възбуда, впивайки зъби в нея, без да спира да ме гледа, а погледът му бе изпълнен с горещо желание, когато с една ръка разтворих влажните гънки.

— Красиво — каза едва доловимо, когато разтворих плътта, откривайки я пред него. — Котенцето ти блести от влага. Какво означава това?

Почти се задавих от невинния въпрос, но му отговорих:

— Това означава, че съм възбудена, сексуално възбудена.

Той кимна с разбиране, без да сваля очи от женствеността ми, и каза:

— Продължавай!

Това, което почна толкова невинно като урок по изучаване на женското тяло, се превърна в нещо прекалено греховно и възбуждащо. Вместо да му покажа къде се намира клитора ми и да му обясня физиологичните му функции, исках да утоля желанието си.

Спуснах другата си ръка между краката и леко плъзнах показалец във влажната си женственост. Не бях изненадана, че бях прогизнала от желание и пръстът ми потъна с лекота в горещата влажност. Простенах тихо, устните на Зак потрепнаха, но той не отвърна поглед от действията ми.

Изкарах пръста си, прокарвайки го нерешително по пъпката на клитора, покривайки го с влагата, която бе навлажнила женствеността ми, готова да се отдам на продължително сексуално приключение. Първото прикосновение с клитора ме накара да потръпна силно, леко повдигайки се на леглото, бедрата ми се изправиха нагоре и аз издадох вик на удоволствие.

— Да — изсъска Зак през стиснати зъби, — направи го пак.

Не чувствах срам, защото тялото ми крещеше от желание за удовлетворение. Погалих клитора с два пръста и започнах да търкам възбудената плът с кръгообразни движения. Дишането ми се накъса, докато се галех пред Зак, стоящ пред мен леко наведен и на колене между краката ми, гледаш ме с горещ поглед. Чувствах пулсации по цялото тяло, основата на гръбнака ми се изпъна в очакване на приближаването на оргазма. Започнах силно да търкам подутия клитор, стенейки все повече.

Бях толкова близа, щях да свърша всеки момент.

Бедрата ми се движеха в такт, пръстите ми трескаво търкаха горната част на клитора и имах усещането, че падам в тъмен тунел с ослепителен оргазъм в края му.

— Спри, не се докосвай! — изръмжа Зак и ме хвана за ръката да прекрати движенията ми.

— Не — изпищях заради отсъствието на пръстите ми върху женствеността ми, а чувство на разочарование заля тялото ми.

— Колко близо си до оргазъм? — попита Зак. — Искаш ли да свършиш?

— Да — изкрещях почти пречупена. — Много съм близо. Позволи ми да свърша.

— Не! — отвърна грубо той, затягайки хватката си върху китката ми. — Трябва да говоря с теб за нещо, което ме интересува.

— Какво означава „не“?! — практически изръмжах, опитвайки се да приближа ръката към женствеността си, която изнемогваше от желание за допира на пръстите ми. Другата ми ръка все още държеше

гънките отворени за него, но той ме държеше прекалено здраво и не ми позволяваше да се движа.

Зак се наклони и приближи лицето си към откритата плът. Стисна устни, духна леко към възбудената ми чувствителна плът и аз изкрещях от възхитителното усещане.

— Харесва ми всичко, което правиш с пръстите си, но може ли да се докосва с език?

Застенах високо от мисълта езикът на Зак да ме докосва, и това предизвика спазъм на удоволствие по тялото ми.

Зак духна отново.

— Отговори ми, Мойра. Езикът работи ли толкова добре, колкото пръстите?

Мили боже, моля те, спаси душата ми!

— По-добре, Зак — прошепнах. — Да го чувствам там е много по-добре.

Той повдигна поглед и очите ни се срещнаха, а желанието, което се четеше в тях, ме убиваше.

— Освободи ме, Мойра. Освободи ме от обещанието ми да не те докосвам. Ще те галя само с език, обещавам. Нищо повече.

Щях да отида в ада. Именно натам ме водеше този път, но тялото ми не можеше да понесе повече това мъчително желание. То искаше това, което Зак ми предложи, и аз приех.

— Да! — изкрещях, въздъхвайки, победена от силното желание. — Разрешавам ти.

Без да бърза, Зак се отпусна на матрака с лице между раздалечените ми крака. Пусна китката ми, и вярвайки на думите му, че няма да използва ръце, се повдигнах към него, отваряйки се отново пред него.

Той незабавно проникна с език в мен, избутвайки гънките на малките ми срамни устни, докато издавах силни стонове на удоволствие от действията му, когато започна да ме чука с езика си, вкарвайки го дълбоко напред-назад във влажната плът. Хрипливи звуци извираха от устата ми, а бедрата ми се повдигаха към него.

Извади езика си и, обвивайки устни около клитора ми майсторски, сякаш бе правил това в продължение на години, го пое в уста и започна силно да смуче. Едновременно с това движеше езика

си, дразнейки ме, кръжеше с език около пъпката му, търкайки силно, бързо… бързо и мощно, както завладя мен.

Издадох още един вик на удоволствие, опитвайки се да го заглуша. Очите ми се напълниха със сълзи от невероятното усещане за това как Зак ближе котенцето ми. Досега никой не бе правил така като него. Напълно бе завладял тялото ми само с един удар на езика си по клитора ми.

Мускулите ми се напрегнаха от допира на езика му, удоволствието между краката ми стана непоносимо.

Зак продължаваше да ме завладява.

Да смучи клитора ми…

Да го облизва…

Да го удря с език…

Да ме чука дълбоко с език…

Удари отново.

Смучеше внимателно, облизваше, хвана здраво клитора и го засмука.

Галеше клитора ми с бързи движения. Изтръпнах цялата, когато ме обхвана оргазма. Хванах и зарових пръсти в косата на Зак, придърпвайки лицето му към повдигнатите към него бедра. Той стенеше срещу женствеността ми и гмуркаше дълбоко език. Свърших, треперейки цялата, и имах чувството, че всяка моя клетка бе изпълнена с наслада.

Зак усети колко съм чувствителна и нежно облиза плътта ми и се вкопчи в нея в целувка, която ме накара да свърша на езика му. Когато треперенето утихна, пуснах косата му и ръцете ми се отпуснаха уморено на леглото.

Зак нежно обгърна с устни клитора ми за последен път и засмука, изпращайки тръпки по тялото ми от нестихналото още удоволствие. Отдръпна се и седна на колене, гледайки ме с усмихнато с нотка на превъзходство. Без да бърза, повдигна ръка към устата си, изтривайки влагата и облизвайки пръсти, за да ме опита още веднъж.

Очите ми се премрежиха, оглеждайки го от устата към твърдите плочки и надолу… не можех да не забележа мощната му ерекция, която напираше в шортите. Той дори не се докосна.

Когато вдигнах поглед и очите ни се срещнаха, той ме изненада още повече, като кимна кратко към мен, повдигна се и стана от

леглото.

— Благодаря за урока, Мойра. Днес научих много.

Отворих зашеметена уста, гледайки как той се обръща и излиза от спалнята ми, внимателно затваряйки вратата след себе си.

Вдигнах ръка и закрих лице, издавайки отчаян стон.

Какво, по дяволите, направих току-що?

ГЛАВА 7

ЗАК

След като взех душ и плеснах маймунката си два пъти, понеже бях силно възбуден от това, което правих с Мойра, не си измих зъбите преди срещата ни за вечеря, защото исках да запомня и съхраня вкуса й на езика си.

Тя бе по-сладка и по-вкусна, отколкото можех да си представя, и полудявах от болезненото желание да вкарам бавно члена си във вагината й и да я чукам, след като свърши така на езика ми.

Но й бях обещал, че няма да я докосна и няма да искам нищо повече от това, и знаех, че когато я изчукам, а това щеше да се случи, първият път щеше да бъде така, както аз искам. Щеше да коленичи пред мен и щях да я държа здраво за врата, лишавайки я от възможността да се бори, което със сигурност щеше да се опита да направи.

Да, щях да я взема едва тогава, когато напълно се откаже от контрола си и ми повери себе си, когато ми се подчини, не по-рано.

Мойра изглеждаше като изплашен заек, когато излезе от спалнята си. Не ме погледна в очите, докато се приготвяхме да излезем на вечеря, и гърдите ми се издуха от гордост. Беше на път да ми се подчини напълно, но дори и не подозираше за това.

Изведнъж ми направи впечатление това, с което бе облечена. Беше споменала, че след вечеря ще ходим в нощен клуб да танцуваме, и предположих, че беше облечена подобаващо за това.

Носеше небесносиня рокля, която плътно обгръщаше стройното й тяло, повдигаше гърдите й, които сега знаех, че са най-красивите гърди с ягодово розови зърна, за които можех само да мечтая. Езикът ми гореше от нетърпение да докосне тези зърна, което и щях да направя, когато му дойдеше времето.

Косата й се стелеше по гърба й и това, което бе сложила на устните си, ги правеше съблазнително лъскави. Толкова лъскави като

котенцето й, когато беше възбудена и покрита с влага за мен по време на нашия нагледен урок следобед.

Оказа се, че моя нов речник ми харесва. „Член“, „котенце“, „чукам“. Три от новите ми любими думи на английски.

Искам да вкарам члена си в котенцето й и да я чукам силно.

Да, бях успял да науча добре английския жаргон.

— Много си красива — казах й и тя ме погледна удивено. Никога не бях казвал тези думи на нито една жена през живота си. Никога не бях изпитал желание да ги кажа, до този момент.

— Благодаря ти — тихо отвърна тя, когато взе малката си чанта и потърси ключовете си. — Готов ли си за вечеря?

— Да, готов съм — потвърдих, следвайки я до вратата на колата й.

Мойра ме заведе до малкия италиански ресторант недалече от къщата й. Попита ме дали си спомням и дали съм опитвал спагети, когато бях дете, и изведнъж в паметта ми се появиха спомени от миналото ми. Спомних си как с удоволствие хапвах спагети с доматено-чеснов сос.

След като поръчахме от менюто на сервитьора, Мойра бе необичайно мълчалива през цялото време и аз предполагах, че съжалява за това, което ми позволи да направя с нея. Не исках да губя връзката, която бяхме успели да създадем по време на общуването ни и последните събития, защото имах планове да направя много повече, затова се опитах да я привлека отново, давайки й възможност да ме учи на правилата в съвременната култура.

— Почти не си спомням родителите ми и тяхната мисионерска работа, но помня, че майка ми бе с мен през цялото време у дома, докато баща ми бе на работа. Мисля, че тя не работеше никъде и посвещаваше цялото си време на мен.

Мойра отпи глътна вода и кимна.

— Рандал ми е разказвал, че майка ти е била домакиня. Нейната работа е била да се грижи за теб.

— Както и караиканските жени — казах, като я гледах замислено. — Тяхната работа се състои в това да се грижат за децата, домовете и мъжете.

— Да, това е разликата. Тук, в Америка, майка ти спокойно можеше да ходи на работа, ако иска. Щеше да има възможност да

прави това, което желае повече от всичко в живота си.

— Ти си добър пример за модерната независима жена — казах й замислено. — Заемаш престижно място в обществото и обучаваш другите. Получаваш пари за работата си, което ти позволява да си купуваш храна и да се грижиш за себе си. Подобно би било, ако караиканските жени ходят на лов с мъжете и са равни с тях. Още ми е трудно да го разбера.

Най-накрая Мойра се включи в разговора и каза с лека усмивка:

— Мога да прекарам седмици в разказване за борбата на жените за техните права и независимост. Все още ги нямаме… поне не напълно. Борбата продължава.

Кимнах замислено и продължих да размишлявам:

— Може да има определен смисъл в това как живее моето племе. Всичко е по-лесно, не мислиш ли? Всички в племето имат определена роля и собствено място, никой не се стреми да получи повече, отколкото има. Няма очаквания, че нещо не е наред, няма страх, че могат да те предадат или наранят. Всички хора работят като един организъм в полза на племето.

— Това е чудесен начин да се оцелее и живее — съгласи се Мойра с усмивка. — А сега ми кажи, след като прекара тук последните две седмици, кой от племето ти липсва най-много?

Затворих очи и се пренесох в мечтите си в Амазония.

— Липсват ми много неща. Ярките наситени цветове, които цъфтят там през цялата година, радостта от лова и удовлетворението от това, че мога да осигуря храна. Наситеният влажен въздух, които успокоява и дарява със свежест дробовете ми. — Млъкнах и направих пауза, усмихвайки й се греховно. — Липсва ми тялото на Тукаба и готовността й да ми се подчинява и да ми дава това, което искам, по всяко време.

Усмивката изчезна от лицето й и ъгълчетата на устата й се отпуснаха тъжно надолу, но нямах причина да лъжа. Не бях правил секс от две седмици и бе напълно нормално да ми липсва готовността на Тукаба да направи това, което исках.

Продължих след кратка пауза:

— Но най-много от всичко ми липсва Парайла. Бих дал всичко, което имам, в замяна на това да бъда до него и да се върна у дома. Той е всичко за мен… мой баща… беше мой защитник в продължение на

много време, защото отначало племето не ме приемаше. Спасявал е животът ми неведнъж и направи от мен това, което съм в момента — мъж. Да, най-много ми липсва Парайла.

Очите на Мойра се изпълниха с мъка и тя ме погледна с чувство на срам.

— Прости ми, че те откъснах от дома ти, Зак. Разбирам, че ти е тежко.

Взирах се в нея в продължение на няколко минути, опитвайки се да почувствам доколко бе искрена. Усещах разкаяние и съжаление за това, че я накарах да премине през цялата ми съпротива и отхвърляне на новото, и това ме накара да се ядосам на участието й в последните събития в живота ми. Разбира се, част от гнева и яростта ми се разсея, след като облизах котенцето й днес. Това ми помогна леко да се успокоя и дори да й простя.

Донесоха вечерята ни и спагетите се оказаха толкова вкусни, колкото ги помнех, и бях благодарен на себе си, че се отказах от упоритостта си и започнах да ползвам прибори. Щеше да изглежда ужасно, ако се опитам да ям спагетите, издърпвайки ги с пръсти. Мойра ми даде да вкуся малко лазаня и аз простенах от удоволствие, когато опитах залък. Ще си поръчам точно това ястие, когато дойдем тук следващия път.

Поддържахме непринуден разговор по време на вечерята, тя ми разказа повече за приятелите си, с които щяхме да се срещнем. Лекси бе медицинска сестра в градската болница, а Кели работеше същото като Мойра — професор в Северозападния университет, само че тя преподаваше английска литература. Убеди ме, че са много мили и много искат да се запознаят с мен, за да се отърсят от всякакво безпокойство и вълнение. Наистина исках да отида на това място, за което ми говореше, „нощен клуб“. Спомена, че хората отиват там да се веселят и танцуват, да пият, но не уточни какво щяхме да пием. Никога в живота си не бях пробвал алкохол и тя каза, че не иска да пробвам сега при дадените обстоятелства, защото можеше да отслаби контрола ми.

Всъщност дори не можех да си представя какво е алкохол и за какво е нужен. Но ако беше подобно на халюциногенното растение, което използваше шамана на племето, дишайки го през носа, след

което виждаше огромни комари с големината на къща, тогава ми бе напълно безразличен. Не ми харесваше идеята да губя контрол.

След като вечеряхме, отидохме в нощния клуб и ми се струваше, че неловкостта по време на вечерята избледня след искреното извинение и сега се чувствах някак си емоционално и душевно свързан с нея. И може би щях да се насладя на компанията й, което, по дяволите, не се вписваше в плановете ми.

Не знаех, че наистина ми харесва да я гледам, както ми хареса да я чукам с език, галейки нежно влажните гънки. И бях уверен, че членът ми щеше да се наслаждава с всеки сантиметър на сладкото й котенце, но ми се струваше, че тук има нещо по-голямо и започнах да получавам наслада от нещата, за които говорим.

Когато пристигнахме в клуба, бях заслепен и оглушен от светлините и шума, който усещах да блъска в средата на гърдите ми. Щом влязохме вътре, преминахме през тъмна стая, след което се появиха проблясъци от светлина, пресичащи се в центъра на дансинга на клуба и от време на време заслепяваха очите ми, така че не можех да видя нищо около себе си. Веднага се зачудих дали бе правилно да дойдем тук.

Много хора се тълпяха на определено място в това помещение и се движеха, разклащайки тела в такт с музиката. Самото понятие „танц“ ми бе непознато, макар в племето да имахме много песни и танци, които изпълнявахме. С помощта на танца показвахме радостта си от успешния лов или раждането на дете. Даже отбелязвахме началото на месечния цикъл при момичето и това, че ставаше жена, бе повод за празник. Разбира се, по време на целия празник тя седеше малко встрани на легло от палмови листа, това бе мястото й, докато бе в менструация. Когато по-късно се присъединеше към жените, те бяха длъжни да й сложат превръзка от черни пера, което означаваше, че бе преминала на следващото ниво и бе станала жена, готова за брак. Всички около нея танцуваха и пееха, отбелязвайки събитието.

Двамата с Мойра говорехме за това цяла вечер. Че в караиканското племе жената е готова за брак и има право на това веднага след първата менструация. Нашите отношения бяха полигамни, този термин ми каза Мойра, когато й разказах, че при нас е прието да имаш повече от една жена. Тя ми обясни, че този начин на

живот е незаконен в САЩ, както и секс с момиче под осемнадесет години.

Разбирах, че това е правилно, защото в нашето племе младата девойка може да се омъжи преди тази възраст, но за да се предпази от забременяване, трябва да пие чай от кората на дървото яраса. Тази напитка предпазваше от нежелана бременност до момента, в който стане по-голяма и навлезе в стадия, в който може да износи дете. Да, вероятно имаше нещо общо между моето и нейното общество — жените бяха длъжни да вземат определени средства, за да не забременеят.

Попитах Мойра за това дали приема нещо и тя призна, че взима. Нарече ги „противозачатъчни таблетки“, както ми описа и другите методи, които съществуваха. Беше доста забавен диалог и бях щастлив да узная, че когато най-накрая изчукам Мойра, няма да се налага да се безпокоя да не забременее, тъй като нямах никакво желание да правя дете тук, в този странен свят, дете, което щеше да ме свързва с него.

Не, ако исках една жена да забременее, това щеше да е Тукаба, за която исках да се оженя според племенния обичай точно преди да ме открият и отведат. Тукаба се присъедини към племето няколко месеца преди това, малко преди пристигането на Мойра, и тогава разбрах, че съм готов да взема първата си жена. Тя беше добра, склонна на подчинение жена, родом от племето Поурно, което се намираше в непосредствена близост до река Амазонка. Поурно бе по-съвременно, отколкото Караикан, те поддържаха живота в племето чрез търговия с туристите. Няколко от тях даже бяха работили за големите лесодобивни компании, които изсичаха тропическите гори.

— Виждам Лекси и Кели — каза Мойра, хвана ме за ръката и ме поведе през тълпата от хора.

За мен беше удоволствие… да чувствам ръката си в нейната. Кожата й бе толкова мека в сравнение с чувството да държи ръката ми. Усещах сладка наслада, когато се тласкаше в опит да се приближи към лицето ми, когато облизвах котенцето й, и даже притисна лицето ми към него, когато свърши. Не можех да си представя, че караиканска девойка ще се реши да пробва такива смели ласки, но това бе и различното, което ми харесваше в Мойра.

Щом достигнахме приятелките й, тя пусна ръката ми и прегърна всяка в топъл поздрав. Това бе нещо обичайно за приветствие, както

бях забелязал от недългото ми пребиваване тук, но ми се струваше, че това се прави само с хора, които се познаваха достатъчно добре.

Мойра посочи на двете жени към отворената врата зад бара и те кимнаха в съгласие. Тя се обърна към мен и се повдигна на пръсти, опитвайки се да надвика музиката, така че да мога да я чуя какво ми казва.

— Ще отидем в другата зала, където не е толкова шумно.

Кимнах и я последвах заедно с двете жени. Бяха облечени като Мойра. Едната носеше тясна черна рокля с дълбоко изрязано деколте, което позволяваше да се видят гърдите й. Имаше дълга руса коса, която се стелеше свободно по раменете й и бе много красива. Другата жена бе висока, с къса коса, чиито къдрици се разпръсваха като облак около главата й. Роклята бе също плътно прилепнала, но в яркочервен цвят. Също бе много красива и разбрах, че ми харесват белите жени в този модерен свят и влечението ми към тях се е запазило.

Въпреки това погледът ми бе фокусиран върху Мойра, която вървеше пред мен, а бедрата й леко се поклащаха. Осъзнавах, че бе единствената, от която наистина се интересувах. Което означаваше, че бе нещо повече от красиво лице и апетитно тяло. Имахме достатъчно интимни ситуации, които само укрепваха и засилваха желанието ми към нея. Всичко започна с това, когато погледите ни се срещнаха през огъня, докато ме гледаше как чукам Тукаба. И през последните седмици връзката ни ставаше все по-силна и по-силна. Разбирах, че тъгувам по Парайла и дома ми, но през това време влечението ми към Мойра само се усилваше.

Когато влязохме в другата зала, където музиката не бе така силна, най-накрая можех да мисля. Имаше няколко интересни маси, покрити със зелен плътен материал, около които стояха хора и удряха по не много големи шарени топки с дълги дървени пръчки.

— Какво е това? — попитах Мойра.

Тя се засмя високо.

— Това са билярдни маси. Ще те науча да играеш.

Жените намериха свободна маса в ъгъла, и преди да седнем, Мойра ни представи един на друг.

— Кели… Лекси… запознайте се. Това е Зак.

Блондинката направи крачка напред и протегна ръка. Бях виждал този обичай, докато с Мойра посещавахме различни места през

последните няколко седмици, затова протегнах своята и се здрависах.

— Здравей, аз съм Кели. Много се радвам най-накрая да се запознаем. Мойра ни е разказвала много за теб.

Погледнах въпросително Мойра, повдигайки вежди. Беше ми интересно дали бе разказала на приятелките си какво правих с нея днес.

Другата жена също направи крачка напред и разтърси ръката ми.

— А аз съм Лекси. Добре дошъл у дома.

Лека болка стегна гърдите ми при споменаването на думата „дом“, но й се усмихнах учтиво, докато се здрависвахме.

След това се настанихме на масата, Мойра седна до мен, а двете жени от двете ни страни. Появи се сервитьорка и ни попита какво искаме да пием. Мойра поръча за мен и за себе си по чаша вода, защото не харесах вкуса на газираните напитки, които бях опитал неотдавна. Лекси и Кели си взеха по чаша вино.

— И така, Зак — попита Лекси, — приспособи ли се към живота тук?

Справедлив въпрос.

— Забелязвам, че разбирам много от нещата, които виждам. Мисля, че се дължи на спомените, които са ми останали от времето, когато бях дете. Но и доста други неща са ми интересни да ги науча.

— Кои неща за теб са новост и те удивяват? — попита Кели.

— Например интернет — отвърнах с усмивка. — Не можете да си представите какви неща може да узнае човек, когато въведе в търсачката думите, които го интересуват.

Мойра почти се задъха, докато ме гледаше, стараейки се да запази търпелив поглед. Кели и Лекси дори не си представяха колко творчески настроен бях в търсенето, но бях намерил повод да напомня на Мойра за тези вулгарни неща, които вече знаех, че умеех да правя, и които ми бе много приятно да правя.

— И какви са тези неща, които научи от интернет? — попита Лекси. — Кое ти е по-интересно? Историческите събития или това, което се случва в момента, а може би модерните неща? Мога да си представя как са те удивили съвременните технологии.

Ох, тя дори не можеше да си представи какви неща бях научил днес и колко ме изненадаха те.

Преди да успея да отговоря, Мойра ме прекъсна и каза:

— Зак попива всичко като гъба. Интересува се от всичко. Дори когато се намираме в ресторант, той наблюдава хората. Научи се на няколко културни норми на поведение, които дори и не мислех да му обяснявам. Мисля, че точно от посещенията на разни места и това, което се случва около тях, той получава най-ценните си знания.

— В действителност Мойра е права — казах на двете жени. — Единият ден ходихме на ресторант и аз наблюдавах влюбена двойка, която се целуваше, но не разбрах защо правят така, понеже ние в моето племе не се целуваме. Тогава Мойра ми показа две клипчета и ме накара да гледам филм, за да мога да разбера какво е страстна целувка. Беше много информативно — завърших, намигайки на Мойра.

Лекси започна да се кикоти и на шега перна Мойра по ръката, казвайки:

— Отлична работа, доктор Рийд. Антропологичните ти знания се свеждат до това да учиш Зак да гледа сълзливо мелодраматични филми.

Всички се засмяхме, включително и аз, защото благодарение на Мойра вече знаех какво е сълзливо мелодраматичен филм.

Сервитьорката донесе напитките ни и Мойра й подаде пари.

— Така, това бе моят ред. Лекси, ти си следващата.

— Чудесно — каза Лекси и отпи глътка вино. — Щом ти и Зак ще пиете вода, тази нощ мога да си позволя всичко.

— Като говорим за това, което мога да си позволя… — започна Кели със загадъчна усмивка. Лекси и Мойра се усмихнаха по същия начин, сякаш Кели се готвеше да им сподели някаква голяма тайна. Направих така, че да не пропусна нищо от това, което тя щеше да каже. — Намерих най-сладките червени токчета на разпродажба миналия уикенд в „Нордстром“, които ще изглеждат страхотно с черно-бялата лятна рокля, която купих за сватбата, на която ще ходя.

Лекси изпищя и заръкопляска.

— Сериозно, нямам търпение да видя как ще изглеждат заедно.

Мойра кимна и каза:

— Казах ти, че червеното ще изглежда страхотно с тази рокля.

Гледах ги, без да разбирам за какво става дума, и попитах:

— Какво е „токчета“?

И трите ме погледнаха учудено, после започнаха да се смеят. Мойра постави малката си ръка на коляното ми и ме погали нежно,

усмихвайки се топло.

— Добре дошъл на женско събиране, Зак. Това е, когато си говорим за всякакви глупави неща, като например обувки, това означава и думата „токчета“, също и за мода.

— И горещи секси красавци — допълни Лекси.

— И секс — додаде Кели. — Да, да, ние много говорим за секс.

— Не, не говорим — бързо отвърна Мойра, но аз вече се бях навел, придърпвайки стола си към Кели.

— Хайде да поговорим за секс — предложих й. — Мойра ме научи на това-онова.

— Не, на нищо не съм го научила — почти изпищя тя, отричайки думите ми.

— Да, научи ме — отвърнах едновременно с нея. Погледнах я решително и се обърнах отново към момичетата. — Мойра имаше възможност да наблюдава сексуалните ни обичаи в селото, и между другото трябва да кажа, че тя е много търпелив учител що се отнася до това да обяснява разликите между културите.

— О, разкажи ни — каза Лекси.

— Сериозно, можем ли да не… — започна Мойра, но аз я прекъснах:

— Добре — съгласих се, надявайки се да изплаша достатъчно Мойра, че ще разкрия малката ни тайна за това какво правихме днес. Нямах намерение да го направя, защото това бяха много лични и интимни моменти, които можехме да обсъждаме само между нас. Докато публичната проява на доминантност бе нещо нормално там, откъдето идвах, знаех, че тук би било неприемливо поради разликата в културите и гледните точки по някои неща. — В моето племе мъжът е доминант, подчиняващ жената. Тя го удовлетворява за това, че осигурява нейната безопасност и благополучие.

— Какво означава това? — попита Кели. — Доминант?

— В моето племе означава, че когато желая една жена, я взимам на място. Без въпроси. Без отказ. Застава на ръце и колене пред мен, аз я задържам към земята, държейки я за врата, и след това я чукам.

Лекси пое шумно въздух, а Кели въздъхна:

— О, боже мой! Това звучи горещо.

Мойра простена и закри лицето си с ръце. Не можах да се удържа и се засмях, но след това реших да я успокоя и да обърна

всичко на шега.

— Но Мойра много търпеливо ме учи на културните ни различия. Дори когато имам хиляди въпроси, тя ми отговаря, обяснявайки изчерпателно. Даде ми няколко интересни книги, които се оказаха доста информативни.

Мойра ме погледна благодарно и аз й намигнах.

— Е, добре, чакай малко — намеси се Лекси в разговора. — Искам да се върнем на въпроса с доминирането, защото някак си усе…

— Така, достатъчно разговори за секс — прекъсна я Мойра, стана от масата и хвана ръката ми. — Хайде, Зак, ще те науча да играеш билярд.

ГЛАВА 8

МОЙРА

За някой, който никога не е играл билярд, Зак играеше много добре. Това означаваше, че има много остър ум, разбираше под какъв ъгъл трябва да удари, да прецени разстоянието, и всичко се дължеше на всекидневните упражнения в стрелба с лък, както каза Зак. Няколко пъти трябваше да се наклоня към билярдната маса пред него и да му покажа как да удря правилно и да държи щеката, след което той я взе и започна да играе.

Бях сигурна, че Зак е умен. Отделих цял ден, за да проверя общата му култура и навици и той ми разказа как отец Гаул го е научил на много неща през годините. Бе донесъл на Зак овехтели книги, написани на английски, за да го научи, и художествени произведения, за да ги чете и да ги обсъжда. Когато извадих банкнота от портмонето си и показах на Зак нашата валута, той я разпозна, можеше да събира и изважда, дори знаеше деление и умножение.

Зак ми разказа, че обича да чете и жадно прочитал всичко книги, които му носел отец Гаул. Той му давал книги само на английски, за да не забравя родния си език, настоявайки на това, че Зак не можел да знае кога ще му потрябват тези знания. Усмихнах се, когато ми каза заглавието на любимата му книга — „Дивото зове“ — и си помислих: „Разбира се, че това ще е любимата му книга“.

Двамата със Зак играехме в екип срещу Кели и Лекси. Въпреки че спечелиха първите три игри, колкото повече пиеха, толкова по-добре играехме ние. Можех честно да кажа, че да гледам Зак как играе бе мъчение. Изглеждаше много привлекателен тази вечер с дългата си черна коса, която много секси падаше на челото му, и с дънките, които се опъваха по задника му, когато се навеждаше над масата да удари.

— Сериозно, Мойра, не мога да повярвам, че още не си го гепила за задника и не си изчукала този красавец — каза Лекси, първайки ме

леко по рамото, и ми прошепна в ухото: — Не ни каза, че Зак е толкова зашеметяващ.

— Той не е играчка — промърморих сърдито, впивайки поглед в Зак, който обиколи масата, за да нанесе още един удар. — Освен това… би било неуместно…

— Кой измисли това глупаво правило? — попита Лекси. — Нима в договора ти е написано, че не можеш да спиш с него?

— Бъди сериозна, Лекс — казах с укор. — Аз съм негов учител, а той мой ученик. Ще изглежда така, сякаш се възползвам от него.

— Скъпа, нима не виждаш как те гледа цяла нощ? Той иска да се възползваш от него. Или по-скоро той иска да се възползва от теб. Гледа на теб като на плячка или нещо подобно.

Завъртях очи и отидох до масата ни да пийна глътка вода. Когато седнах на дивана, й отговорих:

— Той не ме поглежда. Начинът, по който ме гледа, не се различава от начина, по който гледа теб и Кели.

— Е, скъпа, ако ме гледа така, както гледа теб, тогава съм длъжна да се възползвам.

Повдигнах ръка и я чукнах леко по челото.

— Остави го на мира. Той е като малко объркано дете, когато става дума за модерни самоуверени жени.

— Точно както ги обичам — каза и започна да си говори тихо с Кели. Прошепнаха нещо помежду си, хвърляйки погледи на Зак. Поклатих глава, знаейки, че макар да обичаха да обсъждат всичко, никога нямаше да започнат да флиртуват с него. Разбираха много добре ситуацията със Зак, затова нямаше никога да се възползват от ситуацията. Но това не означаваше, че не могат да си помечтаят… сега.

Зак се наведе над масата и аз хипнотизирано гледах как мускулестите му ръце държаха щеката. Имаше навик да изважда леко език от уста, когато удря топката, за да се концентрира по-добре, и, разбира се, не можех да гледам езика му, без да си помисля за това, което бе правил с него.

Никога не ми бяха доставяли такова удоволствие, когато бяха близали и смукали котенцето ми, каквото днес ми достави Зак. Лицето ми се покри с лека руменина, когато си помислих колко лесно се съблякох пред него, а след това започнах да си доставям удоволствие,

докато Зак ме гледаше от толкова близо. Така се възбудих и се изгубих в желанието за удовлетворение, че когато ме помоли да го освободя от обещанието му да не ме докосва, не се поколебах да кажа „да“. Исках да ме докосне с език повече, отколкото можех да мисля за репутацията си и идеалната си работа в този момент.

Опитах се да разбера себе си и мотивите си, убеждавах се и спорех със себе си до посиняване, че се бях съгласила само защото исках да покажа на Зак нашите сексуални различия. Или се опитвах да се оправдая, че това бе единственият начин да го накарам да остане в САЩ. Но, честно казано, казах „да“, защото го исках, не заради друго. Последствията щяха да бъдат ужасни.

— Ето го и моето момиче — чух някой да ми шепне в ухото и да ме обгръща с ръце. През първите няколко вълнуващи секунди помислих, че това е Зак. Но не… не можеше да бъде той, защото гледах право в него как играе билярд.

Обърнах глава назад и разбрах, че Майкъл ме прегръща и слага брадичка на рамото ми. Погледнах бързо към Зак и той бе спрял да играе, гледайки към нас с любопитство, а погледът му бе хладен.

Разкърших рамене и се освободих от Майкъл и от прегръдката му. Обърнах се към него и го попитах:

— Какво правиш тук?

— Спомена, че ще дойдеш тук с приятели и реших да те изненадам. Двамата с приятеля ми Филип решихме да се забавляваме тази вечер в града.

Опитах се да се усмихна, но устните ми едва-едва се разтегнаха. Разбира се, Майкъл бе страхотен мъж и срещите ни бяха приятни, но все пак бяхме излязли само няколко пъти. Не бях готова да отвърна на горещия му поглед и ми бе неприятно как оглеждаше тялото ми, а още по-неприятно бе, че Зак бе с нас.

— Всъщност това е женска вечер — казах, усмихвайки се обвинително.

Майкъл погледна към Зак и отвърна:

— Всичко показва противното.

— Добре. Прекрасно разбра какво имам предвид. Това е нашата вечер с приятелки, а Зак е мой гост, така че да може да види и разбере какво е нощен живот.

— Е… щом не искаш да ме виждаш тук — каза Майкъл, гледайки като пребито куче, — ще ви оставим, разбира се. Няма проблем.

Той се обърна да си ходи, но ме изпълни чувство на вина, затова се завъртях и го хванах за ръката.

— Не, нямах това предвид. Разбира се, че можете да останете. Двамата с Филип можете да поиграете билярд с нас.

Майкъл ме погледна щастливо и извика приятеля си, за да се запознае с нас. Кели и Лекси също се приближиха, за да се запознаят, макар Кели и Майкъл да се познаваха от университета. Когато се обърнах и потърсих с поглед Зак, го видях да стои облегнат на билярдната маса, стискайки силно щеката в ръце. Пристъпих към него и му махнах с ръка да дойде при нас.

Той се отблъсна от масата с невероятна лекота и грация и през цялото време, докато се приближаваше, ме гледаше в очите.

— Зак, запознай се с Майкъл, а това е приятелят му Филип.

Мъжете се ръкуваха един с друг, а Майкъл проговори с насмешлива усмивка:

— Радвам се най-накрая да се запознаем, Зак. Мойра ми разказа за теб днес на обяд. Обзалагам се, че си направил крачка напред в развитието си и в това, с което си привикнал, нали, приятел?

Изръчках Майкъл за необмислените думи и зачаках Зак да се ядоса, но той се обърна към мен и ме погледна въпросително:

— Днешната ти среща?

— Да — отговорих тихо, срамежливо поглеждайки надолу заради невъздържаността на Майкъл, но в това време Майкъл разбра, че Зак знае за днешната ни среща.

— Да, точно така — каза той и ме прегърна със собственически маниер. — Изгарях от желание да остана насаме с моето момиче.

Изпълни ме гняв, защото Майкъл ме считаше за своя собственост. Разбира се, познавахме се от няколко години и се срещнахме няколко пъти. Но не бях неговото момиче.

Отхвърлих ръката му от рамото си, направих крачка напред към Зак и взех щеката от ръката му.

— Аз ли съм наред?

— Всъщност е ред на Кели — каза Зак, след това се обърна към Майкъл и продължи: — Относно въпроса ти… не. Това не е стъпка

към развитието ми, и, да, не е това, с което съм свикнал. Мисля, че животът в модерния свят е скучен през повечето време и не ви стимулира към никакво действие.

— Не разбирам… — каза Майкъл невярващо.

— Модерният свят, в който живеете. Всичко ви е на разположение, протягате ръка и взимате. Не трябва да правите нищо, за да го получите. Няма да разберете какво е реален живот, докато не ви се наложи да съсредоточите цялата си жизнена сила в оцеляването. Докато си взимате храна, без дори да излизате от колите си, аз трябва всеки ден да я осигурявам на масата си, като преследвам и убивам. Не разбирате какво е да се бориш за живота си, за оцеляването си всяка минута, през която дишате, докато не тръгнете по обичайния си път, по който минавате всеки ден, където по всяко време може да ви нападне змия и да те ухапе по крака. Да, разбира се, имате бързи коли, силна музика и скъпи ястия в престижни ресторанти, но знаете ли какво мисля за това?

Майкъл поклати глава, отваряйки удивено уста.

— Намирам го скучно — продължи Зак. — Това не е пълноценен живот. Изкуствен опит да почувствате силата на живота, да покажете какви сте късметлии. Всичко е фалшиво.

— Не мисля, че точно това се опитвах да ти кажа — отвърна Майкъл, запъвайки се на всяка дума.

Гласът на Зак звучеше заплашително и насмешливо. Макар да знаех, че думите му смаяха Майкъл за миг, бях уверена, че няма да приеме така лесно словесната плесница, която получи. Вдигнах ръце и ги сложих на гърдите на Майкъл, обръщайки го към бара.

— Слушай, защо не отидете с Филип и не пийнете нещо, а после можете да поиграете билярд.

Майкъл погледна бързо към Зак, наведе глава и каза:

— Не исках да го обидя. Не ти ли се струва много раздразнителен?

— Всичко е наред — уверих го само за да го отклоня от Зак. — Той приема всичко присърце. Бях ти споменала, че му бе трудно да напусне дома си.

— Разбира се — отвърна Майкъл и се запъти към бара.

Когато се обърнах към Зак, той бе там.

— Твой ред е. Кели вече игра…

Сложих ръка на рамото му и казах:

— Зак… Съжалявам. Не съм канила Майкъл днес. Извинявам се за глупавите му думи.

Той сви рамене.

— Ние също имаме такива идиоти в селото, Мойра. Слушал съм и по-лоши неща.

— Благодаря за добрата игра — казах и стиснах леко ръката му, преди да го пусна.

— Хайде, Мойра — извика ме Кели от другия край на билярдната маса. — Престани да бърбориш и да поиграем.

Обърнах се към масата, но ръката на Зак ме хвана за китката. Завъртях се отново към него, а очите му горяха решително.

— Какво означава за теб този мъж?

— Ами… той ми е приятел.

— Но ти излезе с него. Той те докосва и те прегръща. Кажи ми, искаш ли да правиш секс с него?

Вдишах дълбоко и издишах, казвайки:

— Не, Зак, не искам.

— Не ми харесва това, което чувствам сега — произнесе ясно всяка дума, вдигайки напрегнато вежди. — Не ми харесва да гледам как те докосва.

— Той не значи нищо за мен — опитах се да го убедя в думите си, но бях толкова доволна от собственическото чувство и ревността, които изпитваше той сега.

— Не, Мойра, това има значение. Много пъти съм гледал как моите съплеменници чукат Тукаба на мръсната земя на няколко крачки от мен. И никога не ми е пукало. Но това, което прави той с теб, как те докосва, има значение.

Чувство на удоволствие се разпространи през цялото ми тяло от главата до петите, когато разбрах, че през цялото време, докато ми разказваше за загубата на Тукаба, тя не е била нищо повече от удобен съд, който му бе служил за удовлетворяване на потребностите му. Мислех, че гледа на мен по същия начин, но сега ми стана пределно ясно, че Зак изпитва чувства към мен.

Думите му трябваше да ме разтревожат, защото така всичко се усложняваше. Но вместо това се чувствах спокойна и уверена, че Зак също се интересува от чувствата, които се зараждаха между нас, което

от своя страна потвърждаваше факта, че случилото се днес бе нещо повече от случайност или урок, под това се криеше истинско чувство.

— По дяволите, Мойра… колко да чакам още — извика Лекси.

— Ще говорим за това по-късно, става ли? — попитах Зак и той кимна.

Приближих се към билярдната маса и прецених възможните варианти. Имах две възможности за добър удар, но понеже имахме доста преднина пред Кели и Лекси, избрах най-трудния. Наклоних се и се прицелих в джоба, в който планирах да вкарам топка номер пет, но направих ужасна грешка, вдигайки очи към Зак. Той ме гледаше внимателно и погледите ни се срещнаха. Знаех, че разговора ни днес може би нямаше смисъл. Виждах в очите му… глад, гледаше ме гладно няколко секунди, след което погледът му се плъзна по гърдите ми и тялото ми бе обхванато от възбуда.

Наведох очи към топката и ударих щеката в посока към джоба.

Топката ми се удари далече от него.

Лекси и Кели се кикотеха зад мен, а аз дарих Зак с виновна усмивка и се приближих към него. Той ми се усмихна колебливо, а в погледа му вече не се четеше нужда.

С крайчеца на окото забелязах, че Майкъл и неговият приятел се приближават към нас, и Майкъл ми подава шот със загадъчна усмивка.

— Вземи, Мойра. Взех ти текила. Мисля, че ще те отпусне малко.

— Не пия днес — отговорих с леден тон и не можех да не забележа, че не бе предложил нищо на Зак.

— Значи ще има повече за мен — засмя се той и с бързо движение назад глътна текилата ми. След това вдигна и другата си ръка, в която държеше втори шот за себе си, изпи го на екс и шумно постави двете чаши на масата, като каза: — Ето за това говоря. Нека да започне веселбата.

Извъртях очи, но замръзнах, когато ръката на Майкъл се обви около талията ми и притисна тялото ми към себе си. Наклони се към мен, навря лице в шията ми и усетих, че миришеше на повече от две текили.

— Мога ли да се надявам, че ще дойдеш с мен тази вечер?

Измъкнах се от обятията му, които ме дразнеха, и се отблъснах от него.

— Спри, Майкъл. Какво става днес с теб?

Но той отново ме хвана и ме затегли към себе си с глупава усмивка.

— Е, хайде, Мойра, отпусни се.

Но преди да успее да ме прегърне отново, Зак се приближи бързо с потъмняло от гняв лице. Всичко се случваше на забавен кадър, Зак замахна с цялата си сила с юмрук към лицето на Майкъл. Удари го в челюстта и Майкъл падна назад, удряйки се в бетонния под. Но това не спря Зак. В следващия миг скочи към Майкъл, седна върху него, блокира движенията му, обхващайки го с бедра от двете страни, и го хвана за гърлото. Впрегна цялата си тежест, засили хватката си и очите на Майкъл се разшириха от страх.

Всичко, което виждах, ми се струваше толкова нереално. Очите на Майкъл изразяваха паника, пръстите му се бяха впили в ръката и се опитваха да разхлабят захвата. Лицето на Зак бе зловещо спокойно. Без гняв. Без ярост. Напълно безизразен, той наведе тялото си към пода и започна да го задушава.

Накрая Филип се завтече и се опита да го дръпне, но Зак бе прекалено голям и силен за него. Момичетата започнаха да викат за помощ към охраната и най-накрая Филип успя да хване Зак отзад, опитвайки се да ограничи движенията му.

Но това не помогна. Зак просто затегна хватката си и Майкъл почервеня от отсъствието на достъп на кислород към дробовете му.

О, боже!.. той щеше да го убие.

Излязох от вцепенението, побягнах и хванах Зак за ръката.

— Зак… спри! Пусни го веднага!

Той не ми обърна никакво внимание и продължи да гледа спокойно Майкъл, чието лице бе придобило виолетово лилав оттенък.

Продължавах яростно да се опитвам да откопча Зак, очите ми се напълниха със сълзи на паника. Наклоних се ниско напред, така че лицето ми да е на едно ниво с очите му, за да го принудя да ме погледне. Когато най-накрая го направи, започнах да го моля:

— Зак… умолявам те. Моля те, пусни го. Моля те.

„Моля“ бе вълшебна думичка за Зак, той отпусна хватката си, но съвсем не бе приключил с него. Докато Майкъл кашляше и се опитваше да каже нещо, държейки се с една ръка за шията и опитвайки се да диша, Зак се наклони към него и изръмжа:

— Ако я докоснеш отново, ще те убия!

Два чифта здрави и силни ръце на двама от охраната го хванаха и го изтеглиха от Майкъл, но той не се възпротиви. Вместо това бе вперил поглед в мъжа, опитвайки се да види дали го е разбрал.

— Какво става, по дяволите, Мойра! — развика се Майкъл. — Погледни какво се опита твоя дивак от джунглата да ми направи. Луд шибаняк. Някой да се обади в полицията.

Исках да кажа нещо, да му обясня. Отворих уста и веднага я затворих, без да кажа нищо. Бях потресена от това, което направи Зак, както и знаех, че ако не се бях намесила, Майкъл щеше да пострада. И всичко това, защото Майкъл се опита да ме прегърне. Цялата треперех и ми се пригади.

— Всичко е наред. Трябва да си тръгваш, приятел — каза единия охранител и забута Зак към изхода на клуба.

— Настоявам да извикате полиция! — изкрещя Майкъл на охраната, когато стана от пода. Виждах лилавите отпечатъци на гърлото му.

— Ако искаш да се обадиш в полицията, обади се — каза другия охранител през рамо. — Но го направи отвън. Не искаме този боклук тук.

Поглеждайки назад паникьосано, грабнах чантата си и потърсих с поглед Лекси и Кели, които стояха шокирани една до друга с отворени усти.

— Уверете се, че с Майкъл всичко е наред, и направете всичко по силите си да го убедите да не се обажда на властите. Зак няма нужда от такива проблеми сега.

— Мойра… струва ми се, че не трябва да се прибираш вкъщи с него. Той е опасен — каза Лекси с безпокойство, отразено дълбоко в очите й.

— Всичко ще бъде наред, просто ситуацията излезе извън контрол — казах, обърнах се и тръгнах.

Кели бе тази, която изтича към мен и ме хвана за ръката.

— Не, Мойра. Глупаво е да се прибереш с него вкъщи. Не видя ли какво се случи? Щеше да убие Майкъл, ако не се бе намесила. Може да те нарани.

Усмихнах й се плахо и отвърнах:

— Обещавам, че с мен всичко ще е наред. Зак никога няма да ме нарани. Повярвай ми.

Отдалечих се от тях, чувайки как Лекси вика след мен:

— Обади се, когато се прибереш, става ли?

Кимнах бързо с глава и излязох от клуба да разбера какво бяха направили охранителите със Зак.

ГЛАВА 9

ЗАК

Мойра мълчеше, докато се прибирахме към къщи, но чувствах как гнева и объркването се изливаха на вълни от нея. Аз също не се чувствах спокоен. Мисля, че дори не ми се ускори пулса, докато се опитвах да убия копелето за това, че докосваше Мойра, макар тя да му бе дала ясно да разбере, че не желае това.

Щеше да бъде мъртъв в този момент, ако Мойра не ме бе умолявала да спра. Това бе първият път, когато жена ме молеше да направя нещо, и без да се замисля, изпълних това, което ме умоляваше. Страхът в гласа й, паниката в очите й. Разхлабих хватката си върху това копеле — още една любима дума — и всичко приключи.

Запомнете какво ще ви кажа. Гарантирам ви, че Майкъл вече няма да се върти около Мойра.

Пътят до дома бе кратък, пристигнахме бързо и влязох след Мойра в къщата. Подготвях се за факта, че щеше да ми каже остри думи. Но въпреки това се надявах на разбирането й, защото не бях в настроение да ми се кара. И без това вече бях направил отстъпки заради молбата й да се откажа от решението да го убия. И тази вечер нямаше да получи нищо повече.

Оставяйки чантата си на кухненската маса, тя отиде в хола и седна на дивана, въздъхвайки раздразнено. От това движение роклята й се вдигна до средата на бедрата, плъзгайки се бавно по краката й, и не можех да се спра да гледам прекрасните й дълги крака с млечнобяла плът.

— Зак, трябва да поговорим за това, което се случи в клуба — каза тя с нерешителен и треперещ глас, погледът ми се повдигна от тялото й към лицето й. Имаше мрачно и недоволно изражение.

— За какво да говорим? Пуснах го — отвърнах, свивайки рамене, и се подпрях на стената, която разделяше хола от коридора.

Тя вдигна вежди, разтревожена от незаинтересоваността ми към разговора. Скочи от дивана и забърза към мен. Лицето й изразяваше гняв, но и друга емоция — страх. Страх не от мен, а за мен. Мога уверено да кажа, че перспективата за очакващите ме неприятности я бе изплашила здраво.

Забивайки пръст в гърдите ми, Мойра каза:

— Не можеш просто да отидеш и да нападаш хората, защото не ти харесват по някаква причина. Не можеш да се опитваш да убиеш всеки, който ме хване или ме докосне. Разбра ли ме?

— Със сигурност ще убия всеки, които те докосне и иска да те нарани — прекъснах речта й, вдигнах бързо ръка и я хванах за врата. Разтърсих я леко колкото да я накарам да ме слуша внимателно. — Сам съм си господар, Мойра. Никога не го забравяй!

— Зак… Но ти не можеш да убиваш. Винаги има последствия от това, което правиш, и то не непременно свързани със закона, това може да погуби душата ти. Когато отнемаш живот, правиш непоправима грешка. Ти си добър човек. Мисля, че това ще те разкъса. Не забравяй как това ще се отрази на бъдещето ти. Затвор… Ще те затворят в килия… Никаква свобода.

Придърпах Мойра към себе си, повдигнах лицето й към моето така, че почти допирахме носове.

— Знам какво е да убиеш някого. Правил съм го и преди и никога, запомни, никога не съм съжалявал за това, така че си спести лекцията, доктор Рийд.

— Какво? Убил си някого? — попита тя с недоверие, а в гласа й имаше повече страх, отколкото ми се искаше. Което едновременно ме плашеше и дразнеше.

— Нека да го наречем още една културна разлика. Моето племе воюваше дълги години с племето Матика. Нападахме се едни други и проливахме кръв, убивахме. Това е нашата форма на правосъдие, и когато се върна отново у дома, ще го направя отново.

Мойра пребледня от признанието ми и захвата ми на врата й се затегна. Исках да я шокирам, да я изплаша, да й напомня, че все още съм диво и непокорно животно, а не човек, когато сравняваме културите си. Но не исках да я отвратя. Не исках да ме гледа със срам и разочарование.

— Позволи ми да ти разкажа за последния човек, когото убих — казах й меко.

— Не… не желая да слушам това — гласът й почти се разпадна и тя се опита да се измъкне от хватката ми.

— Ще ме изслушаш — казах й и стиснах по-силно пръсти около шията й, като я придърпах по-близо до мен. Гърдите й се притискаха към моите и по цялото ми тяло се разля болезнено желание. Отстъпих леко назад, докато тя не осъзнае какъв дивак съм. — Около месец преди пристигането ти в караиканското село, за да ме вземеш, хора от моето племе нападнаха племето Матика. Това бе нападение с цел спасение и отмъщение. Малко преди това, докато бяхме на лов, в селото ни дошли десет човека от племето Матика. Изнасилили няколко жени и откраднали три момчета, убивайки жестоко майка им, която се опитала да спаси живота им с цената на своя собствен.

— Не искам да слушам — извика Мойра.

— Може и да не искаш, но трябва да чуеш. Планирахме нападението си, обмисляйки всичко внимателно. Целта ни бе не просто да върнем това, което ни бе отнето и откраднато, но и да ги накажем за нападението на жените и децата ни. Отидохме с желание да убиваме.

— Това не е правилно — каза Мойра, гледайки ме с широко отворени очи.

— Може това да не се вписва в разбирането ти за правилно, но за нас е така, и точно това трябваше да направим. Накрая не само си върнахме момчетата, но върнахме дълга, като убихме десет от тях. С гордост гледах как приемният ми брат, Каурло, си върна трите момчета и уби човека, който ги бе откраднал и се бе гаврил жестоко с жена му, преди да я убие.

Мойра потрепери в ръцете ми, но сега в очите й видях зрънце разбиране.

Наклоних се да прошепна в ухото й.

— Искаш ли да знаеш кого убих аз?

Тя отрицателно поклати глава, но не ме прекъсна, когато започнах да говоря.

— Когато влязох в селото им, видях Тукаба, покрита от главата до петите с кал. Беше гола и вътрешната и външната част на бедрата й бе покрита с кръв от многократните изнасилвания, които бе

преживяла. Бяха я откраднали от родното й племе Поурно, където бе израснала. Беше полумъртва, когато я намерих, но бе достатъчно силна да оцелее, когато я взехме с нас в селото. Хвърлихме мъжете в калта пред дългата къща с вързани на гърба ръце. Тукаба ни показа тези, които я бяха откраднали и изнасилили. С племенните ми братя използвахме всичките си стрели и стреляхме в тях дотогава, докато не умряха — така бе отмъстено за Тукаба.

От окото на Мойра се стече малка сълза, но видях нещо ново в изражението й. Състрадание след разказа ми за Тукаба, което се надявах, че е разбиране на постъпките ми.

— Понякога забравям колко се различава живота ти там от моя — тихо отвърна Мойра. — Толкова добре се адаптира тук, че забравям колко тежко трябва да ти е било: да живееш тук, докато съзнанието ти е изпълнено със спомени и всичко, което е трябвало да преживееш.

Думите й ме обвиха с лека вълна на разбиране за моите постъпки, защото в гласа й вече нямаше и намек за неразбиране или обвинение. Може и да не бе съгласна с желанието ми за справедливост и отмъщение, възпитано от племето у мен, и дори с желанието ми да задоволя гнева си с толкова погрешни действия. Но тя осъзнаваше на първично ниво, че начина, по който се бях държал в някои ситуации в живота ми, бе напълно нормален и оправдан… най-малкото за мен.

— Разбирам, че мислиш, че не искам да се държа така, както е прието тук. Но, Мойра, това не е така. Достатъчно видях и прочетох, за да разграничa бялото от черното, кое е правилно и неправилно според вашата култура. Но това не означава, че ще спазвам правилата ви.

Независимо от факта, че я държах здраво за шията, Мойра кимна към мен.

— Но, моля те, обещай ми, че няма да правиш нищо подобно. Моля те, не се въвличай в неприятности като тези.

Усмихнах й се със съблазнителна усмивка, в която се криеше малко разбиране в отговор на молбата й, защото, макар да разбирах позицията й, не можех да се съглася с нея.

— Съгласен съм, че това повече няма да се повтори, Мойра. Но на никого няма да позволя… особено на обществото… да контролира действията ми. Това е една от главните причини, поради които искам да се върна в селото… Защото там съм напълно свободен и правя това, което искам.

Мойра отвори уста да възрази, но аз бързо я притеглих, докато тялото й се притисна към моето. Бавно се наведох към нея, леко докосвайки слепоочието й с устни, и я целунах кратко. Казах й с нисък, дрезгав глас:

— За да бъда честен, желая безумно да те взема със себе си, за да бъдеш на разположение на желанието ми, където и да те поискам. Няма да ти позволя да носиш и късче плат, а коленете и котенцето ти ще са протрити от чукането ми. Но след това ще докосна с език котенцето ти и ще оближа нежно всичката болка, която бих ти причинил.

От устните на Мойра се откъсна накъсана въздишка, която обля ключицата ми с топъл дъх, а по тялото й пробягна лек трепет. Тя се възбуди от образа, който й обрисувах току-що — какво мечтая да направя с нея.

Почувствах как тялото й се разтапя, а съпротивата й виси на косъм. Щях да я чукам по десетки различни начини до неделя, но днес я исках точно така. Притиснах се към нея.

— Застани на колене — заповядах й, защото знаех, че тя иска да ми подчини. Уверен бях, че го иска.

— Не! — упорито шептеше тя и аз се усмихнах вътрешно. Независимо какво казваше, гласът й говореше друго.

Нежно я стиснах за врата, за да й напомня, че стои пред мен днес, защото аз й заповядах.

— Не смей повече да ми казваш „не“ — изръмжах в лицето й. Използвайки хватката около шията й, аз я дръпнах и обърнах с гръб към мен. Натиснах я леко, заставяйки я да се отпусне. Искаше ми се да се разплача от чувството на радост и победа, че тя не се съпротивява, а се отпуска на колене.

Свих своите и се отпуснах на пода заедно с нея. Коленете й се удариха в пода, когато го докоснаха, след това моите, и аз продължих да я навеждам напред, докато бузата й не опря в мекия килим, а дупето й се навири високо за мен.

— Помниш ли първият път, в който ме видя? — прошепнах и нежно стиснах врата й с ръка.

— Да.

— Това те възбуди, нали?

— Да.

— Искаше ти се да те чукам по същия начин, нали?

— Да.

— Искаш го и сега, нали?

— Господи, да! — застена тя и тялото ми се изпълни с чувство на победа и похот. Членът ми, сега възбуден и твърд, както никога досега, изду плата на тесните дънки.

— Тогава ми разкажи — наредих със заповеден тон, наслаждавайки се на това как решителността й изчезва малко по малко.

— Да ти разкажа какво? — пита тя, поемайки накъсано дъх.

— Разкажи ми за първия път, когато ме видя. Разкажи ми тази история, моя сладка Мойра, и ще помисля дали да ти дам това, което искаш.

Тогава тя ми разказа покорно, че ме бе гледала през яркия огън как чукам Тукаба и бе пожелала нейното тяло да бе под моето. С лек възбуден стон разказваше как кръвта й се бе напълнила с огнено желание и тя едва можела да диша, защото погледът ми изсмукал кислорода от дробовете й. След това ми разказа как си представяла моя член между краката си, шептеше ми всичко това без срам и съжаление, как искала да почувства тялото ми, разтърсено от оргазъм.

— Това е прекрасна история, Мойра — казах й, стараейки се гласът ми да звучи уверено и искрено, за да не се досети колко съм близо до това да загубя контрол.

— Така си го спомням — отвърна ми тя с нотка на смелост и решителност. Макар да ми се иска да я подчиня, мисля, че ми харесва Мойра да окаже поне малко съпротива.

— Значи си ме искала тогава, така ли?

— Да — въздъхна тя.

— Така, както ме искаш сега?

— Да.

— По същия начин?

— Точно — съгласи се тя и разбрах, че сега ще ми се отдаде.

Протегнах свободната си ръка и повдигнах подгъва на роклята й, разкривайки заоблеността на задника й и бедрата й. Бавно го вдигнах по-нагоре и видях най-красивото и еротично бельо, което мога да си представя на една жена. Още една дума от новия ми речник — бельо.

Когато сексапилният й задник и кръстът й се оголиха, казах:

— Преди да ти дам това, което желаеш, искам да ми кажеш още едно нещо.

— Какво? — попита ме тя. Натиснах силно шията ѝ, защото ми се струваше, че гласът ѝ звучи непокорно. Тя бутна ръката, с която я държах, но аз просто усилих натиска.

— Искам да ми кажеш кое е най-важното нещо, което си разбрала за мен, откакто ме отведе от дома ми.

— Научих, че ти… Закарайъс Ийстън… си нецивилизован мъж.

— Да — прошепнах ѝ, пуснах плата на роклята и започнах да дърпам дантелата на бельото ѝ. — Разбрала си правилно.

След миг мълчание Мойра каза:

— Зак?

— Хмм?

— Научи ме на повече — прошепна тя.

Сърцето ми заби така, сякаш искаше да изскочи от гърдите ми при звука на гласа ѝ, изпълнен с мъчително желание. Хванах с пръст дантелата на бикините ѝ, издърпах ги по закръглеността на задника и по бедрата ѝ и ги пуснах долу.

— О, скъпа. Ще ти покажа какво е да бъдеш изчукана от дивак.

Тя простена леко и нетърпеливо, когато дантелените ѝ бикини се смъкнаха до коленете ѝ, аз се преместих по-близо до нея и видях влагата, която покриваше котенцето ѝ. Пред очите ми гънките му изглеждаха толкова красиви. Вдигнах ръка и направих нещо за първи път — бавно вкарах пръст в нея, чувствайки топлината на възбудата ѝ.

Дъхът ми излезе със съскане през стиснатите ми зъби.

— Толкова си влажна за мен.

— О, боже мой! — извика Мойра и тласна бедра назад.

— Не се движи — наредих строго, докато пръстът ми потъваше в котенцето ѝ отново и отново. Тя застина, но тялото ѝ потрепери и стоновете ѝ станаха все по-накъсани.

Махнах ръка от врата ѝ и пръста си от женствеността ѝ, дръпнах тениската си, защото не исках нищо да пречи на насладата ми от готовността ѝ за мен. Разкопчах копчето и бързо дръпнах ципа на дънките надолу, защото членът ми бе твърд както никога досега. Бързо свалих дънките и боксерките си до колене, освобождавайки го.

От главичката се отдели обилно количество предеякулационна течност, взех го в ръка и го прокарах бавно между бузите на задника ѝ,

разтривайки течността, притиснах дължината му към гънките й, оставяйки влажна следа от желание по кожата й.

— Виждаш ли, аз също съм възбуден за теб.

— Моля те — замоли ме Мойра.

Приближих се колкото да усетя голата й кожа, след това се пресегнах и я хванах за врата, задържайки я долу.

— Моля какво?

— Моля те, чукай ме, Зак.

— Ей сега, скъпа — обещах й.

Допрях члена си до котенцето й, а възбудената главичка разтвори леко чувствителните й гънки. Чувството, което ме изпълни, накара всеки мускул в тялото ми да се напрегне, от главата до петите. Бавно тласнах бедра напред, вкарвайки още един сантиметър.

Тя бе толкова напрегната, а хлъзгавата й влага засмука члена ми, така че той влезе още малко. Виждах как задника й потръпва в очакване, пръстите й се впиваха в мекия килим. Усещах, че мускулите й се отпускат и привикват към размера ми, затова пуснах члена си и я хванах за бедрото, впивайки пръсти в меката й кожа. Спрях за няколко секунди, за да се насладя на меките извивки на гърба й и на огнената коса, разпръсната по килима. Главата й бе обърната на една страна, а профилът й изящен. Очите й се притвориха, а устните й се извиха в доволна усмивка. Никога няма да забравя този момент.

Отдръпнах се с бързо движение, почти излизайки от котенцето й, и рязко влязох в нея докрай, потапяйки члена си с един тласък, долепяйки бедра към задните й части.

От гърлото ми излезе стон на удоволствие, защото първото нещо, което почувствах, бе как стегнатото й котенце стиска члена ми, и това бе много повече, отколкото бих могъл да си представя. Мойра извика тихо и затвори очи.

Спрях да се движа, вътрешните й мускули се съкращаваха около члена ми, стискайки приятно дължината ми.

— По дяволите — изръмжах, после трескаво дръпнах бедра назад и влязох отново в нея, опитвайки се да запазя този сладък момент.

Мойра издаде протяжен стон и си помислих, че искам да слушам тези звуци колкото се може по-дълго. Започнах да се движа ритмично, излизайки и влизайки в нея отново и отново. Но усещах, че съм на път

да загубя контрол, затова спрях и си поех дълбоко дъх. Не можех да изгубя контрол точно сега. Движенията ми станаха бавни и равномерни, отстоявайки властта си и показвайки й силата си.

Бях готов да изкарам члена си от котенцето й — така че да мога да свърша върху тялото й и да продължа изискането си изтезание.

— Зак? — каза тихо Мойра.

— Да?

— Не излизай от мен, не се сдържай — продължи тя с изпълнен с нужда глас. — Дай ми всичко от себе си.

— По дяволите!

Тръпка премина по тялото ми, причинена от думите й и жадното желание, което можех да почувствам. Това ми даде сила и власт. Думите й подтикваха тялото ми да се свие от желание и необходимост да започне да се движи бързо, да я чукам. Затворих очи и си представих бавните и спокойни движения, но Мойра ме заговори отново, убивайки ме:

— Моля те, Зак.

— По дяволите! — изръмжах хриптящо и се тласнах в нея, чукайки я с такава сила, че тя се повдигаше леко на няколко сантиметра от килима, а с всеки тласък топките ми се удряха в плътта й.

От нея се чу стон:

— Да, да… всичко това е за мен.

Обхвана ме животинско желание. Хванах я още по-силно за врата и започнах да се врязвам в тялото й бързо и твърдо, докато моето я удряше с такава сила, че звучеше като гръм. Сведох поглед, гледайки как члена ми влиза и излиза от котенцето й, напълно покрит с влага, и усещах как ме напускат последните остатъци от контрола ми.

Чуках я толкова силно, че започвах да изпитвам страх, че мога да я нараня вътрешно, но не бе по силите ми да спра. Тялото ми се наклони към нея, гърдите ми се повдигнаха, а членът ми прониза твърдо плътта й.

Мойра се опитва да се извие и да се движи заедно с мен, но аз я задържах здраво. Ако не бяха стоновете и виковете й, щях да се притесня, че я наранявам, но не бях уверен, че мога да спра бурята, която освободих върху нея.

Дълбоки пронизващи тласъци.

Докато се блъскаха едно в друго, телата ни издаваха шляпащ звук. Мускулите й се свиваха около мен, довеждайки ме до безумие. Ароматът на възбудата ни проникна в сетивата ми.

Когато покрих цялото й тяло, не успях да спра ръмжащите звуци, които в този момент ми напомняха, че съм повече животно, отколкото човек.

Тласках ритмично члена си в нея и с всеки тласък изпусках все повече и повече контрола си.

Леките стенания на Мойра — „да, да, да“ — ме възбуждаха неимоверно с всяко следващо врязване в тялото й.

По тялото й пробягна спазъм на удоволствие и стените на влажното й горещо котенце стиснаха члена ми — и разбрах, че тя достигна до върха. Мойра изкрещя толкова силно, че вероятно утре гърлото щеше да я боли. Усетих как изпълнените ми с желание топки се напрягат, готови да изпразнят и последната си капка в тялото й.

Отслабих хватката на врата й и отпуснах ръце, стискайки бедрото й. Промених ъгъла, под който държах бедрата й, и впих пръсти в мекия й задник, разтваряйки задните й части, за да гледам как членът ми влиза до основата си в сладкото й котенце, покрит с мокрото й желание.

Собственият ми оргазъм бе толкова близо, топли вълни обливаха горещото ми тяло. Главата ми се замая, докато се забивах отново и отново, преди, най-накрая, спермата ми да я изпълни. Отпуснах се изтощено на гърба й, принуждавайки я да легне на пода, докато все още свършвах. Бях загубил контрол над себе си. Даже когато вълните на оргазма ме обхващаха, бедрата ми продължават да я тласкат отзад. Членът ми се движеше с мързеливи и плитки тласъци в котенцето й, поклащайки се в синхрон, докато тялото й напълно изцеди моето.

Дори след като бях напълно опустошен, малки спазми продължаваха да разтърсват тялото ми — това бе най-силният и продължителен оргазъм, който съм изпитвал през целия си живот.

Никога не съм си представял.

Никога не съм знаел, че може да бъде така.

Никога не съм знаел, че да загубя контрол, е толкова приятно.

ГЛАВА 10

МОЙРА

— Моля те, не спирай — помолих Зак, а ръцете ми стиснаха здраво косата му, докато езикът му се движеше яростно между краката ми.

Той вдигна леко глава и ме погледна твърдо.

— Време беше да ти дойде акъла.

Изкикотих се… звукът се изплъзна, преди да се замисля, а той се ухили насреща ми с лъскави, мокри устни.

После натиснах лицето му надолу към женствеността си, така че той да започне отново да пирува.

Преди няма и пет минути виковете ми бяха: „Спри, спри“.

Бях напълно поразена от това, че Зак искаше да ме налегне само минути, след като се бе изпразнил в мен. Беше се претърколил от тялото ми, лягайки по гръб на килима до мен. Обърнах глава, за да го погледна, видях зачервеното му от задоволство лице, докато се взираше в тавана, макар гърдите му все още да се повдигаха тежко, докато се бореше да поеме дъх.

Той извърна главата си настрани и се вгледа в мен, а сърцето ми подскочи, когато видях, че желанието е още там, но също така и слабо пламъче на нежност. Той се раздвижи като светкавица, изненадвайки ме, тъй като изглеждаше повече от разбит след страхотното ни чукане.

Сграбчвайки ме за раменете, той ме преобърна по гръб и свали бельото ми. Преди да успея да продумам в протест, той разтвори широко краката ми и се намести между тях. Взирайки се в женствеността ми, той каза:

— Имам нужда отново да си върху езика ми.

— Чакай… — опитах се да възразя, когато започна да снижава лицето си.

— Не — беше единственото, което каза, а после прокара езика си точно по средата, улавяйки собствената ми влага заедно със своята,

която усещах да се стича навън.

Ръцете ми се озоваха на главата му и се опитах да го избутам.

— Зак… спри. Остави ме да си взема душ.

Той вдигна устата си, само колкото да каже: „Не“, а след това отново се спусна.

Бях така дълбоко шокирана, ужасена и напълно възбудена от това, че не възразява да поеме смесените ни сокове. Но пък Зак не разбираше концепцията за сексуалните ограничения на нашата култура.

Не че това задължително бе ограничение. Просто никога не бих си представила, че някой мъж би искал да направи това, но Зак бе мъж, който сам създава правилата си.

Никога преди някой мъж не бе свършвал в мен без презерватив. Но изобщо не се поколебах, когато стигнахме до този момент, точно преди Зак да се забие в мен. Беше си направил пълни изследвания още докато бяхме в Бразилия, и макар да предполагах, че няма сексуално предавани болести в племето му, допълнителното уверение от доктора направи чукането без презерватив абсолютно задължително по мое мнение.

Дори сега… не мога да намеря достатъчно енергия в себе си, за да ми запука от това, че нарушавам собствения си морален кодекс що се отнася до това да се отдам на Зак. В минутата, в която ме прикова към земята, знаех, че не ми бе останало желание за борба. Не ми пукаше за нищо друго, освен за това да го усетя вътре в мен, знаейки, че вероятно захвърлях кариерата си.

Просто нямаше значение.

Нуждата да имам Зак бе твърде поглъщаща, че да се опитвам да се боря срещу нея.

О, нещата, които можеше да прави с езика си. Бързо се учеше, но имаше свой собствен стил. Никога не съм имала устата на някой мъж толкова отдадена на мястото между бедрата ми.

Зак бе почти като животно… и ми харесваше да си го представям като силен, здрав ягуар, който ме вижда като сексуалната си жертва. Езикът му лижеше, трепкаше, перваше и се гмуркаше в мен. Когато простена от удоволствие, то извибрира срещу плътта ми. Той ме поглъщаше. Не остави никоя част от котенцето ми пренебрегната и

когато впих пръсти в скалпа му, виковете ми се превърнаха от „спри“ в „още“.

Той ми даде още, обвивайки устните си около клитора ми и засмуквайки силно. Ханшът ми се надигна от земята и се завъртя към лицето му.

— Да, мамка му — простена той, когато вдигна устата си за кратко, само за да я сниши отново, сякаш умира от глад.

Искаше ми се да кажа, че ще продължи вечно, но бях толкова адски възбудена от това, което Зак жадуваше да ми направи, че в тялото ми се надигна оргазъм, който се отприщи толкова бързо, колкото започна да се заражда. Дръпнах косата му, дори когато тласках ханша си нагоре към устата му и след като стигнах до върха и започнах да се спускам обратно на земята, той не спираше да ме ближе.

— Достатъчно — простенах аз и го бутнах.

Той ме погледна с ленива усмивка, а след това отпусна брадичката си на хълмчето ми. Ръцете му милваха нежно корема ми.

— Още не съм приключил с теб.

Извивайки вежда, попитах:

— О, да… какво друго си намислил?

Той се надигна от отпуснатата си поза и седна.

— Отново съм твърд като шибан камък.

Разбира се, масивният му пенис стърчеше напред, а аз преглътнах с усилие. Не мога да повярвам, че това нещо се бе побрало в мен. Едно беше Зак да ме чука, докато съм с гръб към него, и съвсем друго да го виждам само на няколко сантиметра от себе си. Въпреки че току-що бях имала напълно удивителен оргазъм, можех да усетя как вътрешностите ми плуват в още влага.

Повдигайки единия си крак, аз го изпънах и го прокарах по покритото му с деним бедро.

— Е, може да пробваме като съм по гръб, а ти си отгоре… нарича се мисионерска поза.

Зак направи гримаса, но сложи двете си ръце зад коленете ми, повдигайки краката ми и разтваряйки ги.

— Хайде да я наричаме по друг начин. Мисионерството ме кара да си мисля за родителите ми, а това е последното, за което искам да си мисля, докато те чукам.

Повдигайки се на колене, той се приведе напред, избутвайки коленете ми към гърдите, разтваряйки ме повече. Той пусна за кратко единия ми крак, само за да сграбчи члена си и да го насочи към входа ми. Когато вкара масивната главичка в мен, той го пусна и върна ръката си отново под коляното ми.

Погледът му остана прикован надолу към пениса му и с един плавен тласък на ханша си потъна дълбоко в мен.

— О, това е хубаво — въздъхнах аз.

— Невероятно е — простена Зак.

Той вдигна погледа си към мен. Когато погледите ни се срещнаха, започна да движи ханша си. Бавно, излизайки нацяло, сантиметър след великолепен сантиметър, само за да проникне отново с прелестна предпазливост. Приведе тялото си над моето, за да заеме по-добър ъгъл, което избута коленете ми назад, докато бедрата ми не се опряха в корема и гърдите ми. Почти бях сгъната на две, и това донякъде затрудняваше дишането ми, но си струваше, защото по този начин Зак проникваше невероятно дълбоко.

Той ме гледаше внимателно, сякаш изучаваше лицето ми. Макар че изкушението да затворя очи бе голямо, защото исках просто да се потопя в усещането за него, се върнах назад във времето до момента, в който той се взираше в мен през огъня в селото, докато за пръв път чукаше Тукаба пред очите ми. Отново можех да усетя тази връзка, само дето този път гневното предизвикателство в очите му, което бе опит да ме прогони, липсваше. Сега предизвикателството му се състоеше в това да поддържам темпото му… да бъда пометена от великолепните усещания, които телата ни създаваха.

Сграбчвайки една от ръцете ми, Зак я провря между телата ни.

— Докосни се — заповяда той.

Вместо да се подчиня, аз се протегнах надолу, обвивайки палеца и показалеца си наполовина около основата на огромния му пенис, докато се движеше в мен. Стиснах го, а той си пое рязко въздух.

Погледът му стана твърд, когато го стиснах отново.

— Казах… да се докоснеш, Мойра. Направи го веднага.

Аз просто го стиснах отново, затворих очи и простенах от удоволствие.

Зак излезе от мен напълно, карайки главата ми да клюмне настрани. Загубата на дебелината му ме остави съвсем празна. Очите

ми се отвориха и го открих да се взира надолу към мен, а устните му бяха стиснати в права линия.

— Не ми се съпротивлявай, когато те карам да направиш нещо — изръмжа той.

Гняв, сексуална неудовлетвореност и женска гордост воюваха в мозъка ми в опит да се наложат. Гневът обаче победи.

— Не ме притежаваш — казах му аз.

— Точно в този момент притежавам всяка част от тялото ти — заяви той, докато стискаше краката ми, които все още бяха уловени в големите му ръце. — Ако искаш да продължа да те чукам, ще правиш каквото ти кажа.

Зак тласна ханша си напред, насочвайки главичката на пениса си отново към входа ми. Задържах дъх в очакване, но той не помръдна повече. Залюлях се леко в напразен опит да го възпламеня така, че да се предаде. Но той просто се взираше в мен.

— Знаеш какво трябва да направиш, ако искаш пениса ми, Мойра.

Издишвайки раздразнено въздух, започнах състезание по взиране. Той проникна само с частица от сантиметъра, но и се изтегли точно с толкова, карайки плътта ми да потръпне от бурното желание и кръвта ми да се разбушува.

Той ме изчака и в крайна сметка не можах да издържа нито миг повече.

— Хубаво — троснах му се, ръката ми се гмурна между краката ми, така че пръстите ми да отъркат клитора. При първото докосване ханшът ми се стрелна нагоре, точно когато Зак възнагради подчинението ми и се заби в мен.

— Добро момиче — изръмжа той, когато ме изпълни изцяло и след това се отпусна.

Пръстите ми търкаха клитора ми, разпалвайки още един оргазъм почти моментално, защото усещането на дебелия му пенис дълбоко в мен, проникващ точно под мястото, където докосвам клитора си, завладя сетивата ми. В акт на пълно предизвикателство, на всеки няколко погалвания разтварях показалеца и средния си пръст, прокарвайки ги от двете страни на пениса му, създавайки допълнително триене по дължината му, докато се движи в мен.

Първият път, когато го направих, той оголи зъби и ми изсъска, но не спря движенията си. Това бе така, тъй като той бе също толкова изгубен в мъглата от похот и чувственост, под действието на която страдах и аз.

Ханшът му се тласкаше срещу мен, пенисът му проникваше невероятно дълбоко. Пръстите ми работеха яростно над клитора ми и дишането и на двама ни бе толкова остро и задъхано, че се тревожех някой от нас да не получи сърдечен удар.

— Близо съм, Зак — въздъхнах, притискайки по-силно клитора си.

— Да свършиш? — дрезгаво попита той, тласкайки се брутално в мен.

— Да. Ти?

— Само минутка — каза той, а после вдигна краката ми на раменете си, отпускайки по-голяма част от теглото си върху тялото ми. Стовари ръцете си на килима до ребрата ми и отприщи цялата си мощ върху мен.

Зак започна да се движи толкова грубо, че бих могла да се закълна как гръбнакът ми се впи в пода и въпреки това удоволствието, което създаваше вътре в мен, бе толкова прекрасно задоволяващо, че ми се искаше да му извикам да бъде по-груб.

Сумтене, стонове и звуци от рязко докосване, влажна плът. Топките му се удряха в задника ми, а пръстите ми не спираха да се движат.

Ненормално, откачено, диво и без задръжки чукане.

Бе великолепно и не можех да се въздържам повече.

— Ще свърша, Зак.

Той изръмжа дълбоко и, невъзможно, но започна да се движи още малко по-бързо, преследвайки собственото си освобождаване.

Тласвайки се в мен още един последен път, Зак застина напълно неподвижен и отметна глава назад, карайки дългата си, тъмна коса да се разпилее по гърба му.

— Свършвам, мамка му — простена той, докато всеки мускул от врата му надолу се стегна.

Абсолютното и неземно удоволствие, изписано на лицето му, бе моята гибел и аз се понесох заедно с него към върха. Ръцете ми политнаха нагоре и се вкопчиха в бицепсите му, ноктите ми се впиха в

плътта му и цялото ми тяло застина за кратък миг, след което се отпусна в епично мощен оргазъм, който разкъса почти болезнено тялото ми.

Осени ме това, че Зак току-що ме бе накарал да свърша три пъти за по-малко от час и все още така и не се бяхме целунали. По дяволите, така и не се бяхме съблекли напълно — най-голямата отстъпка, която бе благоволил да направи бе, че свали бельото ми. Зак ме бе вкусил два пъти, произвеждайки мощни, главоломни оргазми, и въпреки това все още не бях усетила тези плътни устни върху моите.

Това бе просто странно… начинът, по който сексуалната ни връзка се бе развила, но после осъзнах, че се движех по неговите правила, не по моите, които се коренят в култура, която обикновено започва предварителната игра с целувка. Предварителната игра на Зак започва със здрава хватка на врата.

Удивително нещо, и все пак пълно пропиляване на знания от научна гледна точка, защото никога не бих могла да публикувам това изследване.

Когато Зак се спусна от оргазмичните си висини, той излезе бавно от тялото ми и се загледа в мен за момент. Протягайки ръка, той леко потърка пръсти в долната част на корема ми, а после каза:

— Ще отида да си взема душ.

Изправи се и без да каже дори дума повече, тръгна надолу по коридора към банята за гости, затваряйки тихо вратата зад себе си.

Аз се претърколих и подвих колене под себе си, изправяйки се от пода. Простенах от сковаността във врата и ханша си, свидетелство за не особено нежното лашкане, което Зак даде на тялото ми. Наведох се и грабнах бикините си, после се отправих към собствената си баня, докато спермата му се стичаше надолу по краката ми.

Друга ключова разлика в културите ни. Наблюдавах начинът, по който Зак чукаше Тукаба. Беше безлично… лишено от емоция и чувство. Беше удобен начин за него да намери освобождение, докато извива върховните си мъжки мускули пред останалите членове на племето. Когато приключи, той излезе от нея и си тръгна, оставяйки я да лежи просната в пръстта под него. Имайки предвид студената бариера, която явно съществуваше между мъжете и жените Караикан, не бе изненада, че Зак просто излезе от мен и си тръгна. Не мога да си представя мъж като него да си пада по гушкане след секс.

А това ме натъжи. Защото макар всяка частица доминантност, която Зак приложи над мен, да ми въздейства по правилния начин, като жена… като модерна жена, която приема емоционалната страна в сексуалния акт… топлата прегръдка от загриженост и нежност бе нещо, което много ми липсва точно сега.

Пускайки душа, изчаках, докато водата стане гореща и пристъпих под струята, мокрейки косата си. Сложих си шампоан и балсам, след това хубаво се изтърках с някакъв душ гел с аромат на гардения и гъба луфа.

Наскоро, щом уловях погледа на Зак, понякога можех да се закълна, че виждам нещо в него, нещо, приличащо ми на привързаност. Това бе в такова противоречие с арогантното изражение, което обикновено ми демонстрираше, че ми даде надежда да се надявам това между нас да не бъде нещо еднократно.

Е, наистина не беше един път — по-скоро три пъти, ако съм преброила правилно.

Но начинът, по който Зак внезапно стана и си тръгна? Толкова студено… толкова незаинтересовано за интимността, която бяхме споделили току-що. Сега не съм толкова сигурна какво чувства и ме изпълва безпокойство.

Припряно сапунисах останалата част от тялото си, трепвайки леко от чувствителността между краката ми, но после затреперих от спомена за прекараното от Зак време там.

С объркана въздишка, аз се изплакнах и излязох от душа. Изчетках добре зъбите си и бързо подсуших косата си, оставяйки я само леко влажна. Щом се върнах в спалнята си, облякох памучно потниче и широко долнище на пижама и пропълзях в леглото.

Тъкмо започвах да се унасям, когато си спомних за времето точно преди да напуснем селището на Караикан, докато Зак се сбогуваше. Не бе направил нищо друго, освен да ме гледа свирепо всеки път, когато погледите ни се срещнеха. И въпреки това имаше много топлина в очите му, когато стисваше ръцете на всеки мъж, а най-накрая обви Парайла в прегръдка. Бе притиснал лицето на стария мъж към гърдите си и го бе прегърнал здраво. Очите ми се изпълниха със сълзи, тъй като знаех колко горчиво-сладък бе този момент за Парайла.

После Зак разроши косата на всички деца, навеждайки се да приеме огърлица от едно малко момиченце. Бе се усмихнал на жените,

а погледът му се задържа малко по-дълго върху Тукаба, преди да се обърне и да тръгне.

Затова знаех, че Зак притежава дълбока емоционалност. Показа ми го, когато си тръгваше от всичко онова, което бе скъпо на сърцето му. Видях болка и обич, изписана на лицето му. Разпознах ги по начина, по който държеше Парайла.

Зак бе способен да изпитва много чувства; просто изглежда в този момент не ги изпитваше към мен. Мисля, че засега… бе безопасно да кажа, че тялото ми не бе нищо повече от съд, в който той да може да се освободи.

Това не би трябвало да ме притеснява… не и наистина.

Но, проклет да е… притесняваше ме.

ГЛАВА 11

ЗАК

Излизайки от бръснарницата, прокарах пръсти през скъсената си коса. Направих го по спонтанна прищявка, излязох от библиотеката преди около половин час и не бързах да се върна в къщата на Мойра. Навън бе хубав ден, а чувствах нуждата да се дистанцирам от изкусителката с огнена коса.

Миналата нощ…

Няма думи, с които да го опиша. Няма достатъчно думи в португалския или в английския, за да опиша колко невероятно объркан се чувствах, когато свърших в Мойра онзи първи път. Усетих нещо да се освобождава в мен. И не просто оргазъм, който ме разтърси като никога досега. Усетих нещо да поддава дълбоко в мен… почти сякаш душата ми се разкъса.

Адски ме изплаши това и моментално потърсих слепешката нещо, за което да се хвана. За кратко се замислих за дъждовната гора и за милите очи на Парайла. Опитах се да си спомня тръпката от лова и другарството, което споделях с другите караикани. Разтърсих ума си в опит да си спомня някакво ниво на комфорт, което тези спомени обикновено биха ми донесли, но останах абсолютно празен.

После обърнах глава настрани и видях Мойра да лежи до мен върху килима. В очите й все още се долавяше слабо желание, а по красивото й лице бе гравирано пълно задоволство.

И разкъсаното чувство в мен започна да отслабва, само за да бъде заменено от горещото желание да я докосна отново.

С език.

Не се замислих дори и със скоростта на нападаща змия се хвърлих към нея, заравяйки лице между бедрата й и вкусвайки я… вкусвайки себе си… и отново се изгубих в еуфорията.

Второто ни съвкупление беше също толкова обезумяло, но беше по-интимно… по-лично от преди.

Възможността да наблюдавам лицето ѝ и безбройните емоции, които преминаваха през него всеки път, когато се потапях в нея, беше повече от зашеметяващо. Усетих как контролът ми отново се изплъзва и се опитах да го задържа, нареждайки ѝ да се докосне, и после измъчвайки себе си, когато излязох от нея. Но тя най-накрая се предаде пред мен и можех да я чукам до още един божествен край.

След това… не знаех какво да правя. Вътре в себе си изпитвах копнеж да я докосна… вероятно да я придърпам в обятията си, макар да не знаех дали това е прието. Все още не знам толкова много неща. Все още имам да уча толкова много неща. Докато всичките ми инстинкти за това, което трябваше да направя с тялото ѝ, изглеждаха абсолютно естествени, нямах никаква представа какво да правя с Мойра, след като сиянието от великолепния секс избледнее.

Вместо това си тръгнах от нея, както бих си тръгнал от Тукаба. И все пак това не изглеждаше правилно, понеже никога не бих направил тези неща с Тукаба. Не искам да правя тези неща с Тукаба.

Само с Мойра.

Това, което не мога да разбера, е дали съм паднал в жертва на нова култура или просто съм паднал в жертва на Мойра.

Никоя от тези опции не ми изглеждаше задоволителна.

Затова, когато се събудих тази сутрин, се облякох, взех парите, които Мойра ми беше оставила, и излязох от къщата. Вратата на спалнята на Мойра все още беше затворена, но не си направих труда да ѝ оставя бележка. Беше ми казала, че съм добре дошъл да идвам и да си отивам, когато поискам, а освен това… не знаех какво да ѝ кажа.

Първата ми спирка беше малко кафене, което се намираше на няколко пресечки от библиотеката. Влязох вътре и моментално бях поразен от възможностите за избор. Мока, лате, капучино. Нямах представа какво значи което и да е от тях, така че поръчах просто чаша черно кафе и платих поръчката си. Седнах отвън за кратко на малка маса с чадър, който да ми пази сянка, наблюдавайки минаващите хора. Особено внимание отделих на жените, сравнявайки всяка от тях с Мойра. Опитвах се да разбера какво беше това у нея, което я отличаваше от другите… което я правеше толкова интригуваща за всичките ми сетива.

Не получих нито един отговор.

Най-накрая приключих с кафето си и отидох в библиотеката. Просто се разкарвах безцелно сред стелажите с книги, сваляйки по някоя от рафта от време на време, за да зачета задната корица. Нищо не ме привлече, затова си тръгнах.

Тогава видях бръснарницата отсреща, и след спирането на трафика, се затътрих дотам.

Надничайки през прозореца, наблюдавах как подстригват някакъв мъж. Разсеяно прокарах пръсти през собствената си дълга коса, мислейки за гордостта, която идваше с прическата Караикан. Какво би означавало, ако я отрежех цялата? Щях ли да обърна гръб на наследството си? Само че… това не беше моето наследство. Не и наистина. Корените ми бяха на американец. И все пак, след като дойдох в Щатите, бях виждал много мъже с разнообразни прически. Някои дълги, някои къси, някои по средата. Нищо в косата на мъжа не определяше неговата природа. Беше просто… коса.

Може би и в Караикан беше просто коса.

Постоях там няколко минути, опитвайки се да реша какво да правя. Замислих се за Парайла и за нещо, което ми беше казал, когато бях малко момче и един от старейшините на племето беше умрял.

Според обичая тялото беше изрисувано със символи, които разказваха за пътя му в живота. Корона от бамбукови листа бе положена на главата му, а дива орхидея бе сложена в ръцете му. Беше положен на погребална клада, а после тялото му бе изгорено, докато не останаха само костите.

Когато жаравата се охлади, жените щяха да пресеят прахта и да съберат обгорените кости. След това се счукваха в хаванче, докато се превърнат в ситен прах. Добавяше се бананово мляко, а погребалният ритуал завършваше, когато всеки един от племето отпиеше, докато не останеше нищо.

— Защо пием костите на Капа? — попитах Парайла, когато кратунката стигна до мен.

Поставяйки нежно ръка на раменете ми, той каза:

— Знаеш, че живот се създава, когато мъж и жена легнат заедно, нали, cor'dairo?

Кимнах в знак, че разбирах това. Това беше едно от първите неща, на които ме бе научил Парайла… след като за пръв път видях мъж да се чифтосва с жена.

— Е, ние само връщаме Капа към живот. Поглъщаме костите му и го превръщаме в част от нас самите. После, когато бъде създаден нов живот, част от Капа ще се прероди, а духът му ще продължи да живее в племето. За нас животът никога не свършва. Винаги ще се връщаш под една или друга форма. Накрая всичко се връща.

Докато гледах как бръснарят вътре взима четка и почиства врата на мъжа, се замислих за ученията на Парайла. Накрая всичко се връща.

Не се поколебах нито секунда повече. Влизайки вътре, попитах колко струва подстригването, а след това казах на бръснаря да я отреже.

Когато ме завъртя в стола и се видях в огледалото, почаках да дойде тъгата от това, че косата ми я няма… защото беше едно от нещата, които ме определяха като караиканец. Но не стана така. Просто се взирах с интерес, отбелязвайки колко къса бе отстрани, но я беше оставил малко по-дълга отгоре.

Косата ми всъщност бе леко чуплива, без тежестта на дългите кичури, които да я опъват надолу, тя се чупеше в краищата в дузина различни посоки. Изглеждах по-млад, или поне така си мислех, и като цяло бях доволен.

Заставайки пред бръснарницата, аз се огледах наляво и надясно, опитвайки се да реша какво да правя.

Без съмнение Мойра щеше да се е събудила досега, но все още не бях готов да се изправя пред нея. Нямах представа в какво положение бяхме и все още не бях готов да разбера.

Затова поех в противоположната посока и просто започнах да вървя.

Трябва ми повече време, за да помисля.

И скоро се изгубих тотално.

Как, по дяволите, се случи това?

През по-голямата част от живота си се ориентирах в Амазонка, проправяйки нови пътеки с мачетето си и проучвайки неизвестни територии. Винаги намирах пътя обратно.

Но след като обикалях из предградията на Евънстън, Илинойс, мамка му, нямах представа къде се намирам.

Завивайки по нова улица, се надявах на нещо познато, но не намерих друго, освен нови гледки и звуци. Вървях още няколко

пресечки, докато не излязох на друга търговска улица. Малка закусвалня, антикварен магазин — нямам представа какво значи това — и ключар. Идея нямам какво значи и това.

Малко по-надолу по улицата, на малък паркинг видях паркирани една до друга две полицейски коли, обърнати в противоположни посоки. Тъй като знаех какво представляват, се насочих към тях. Имам неочакван и далечен спомен как полицай идва в училището ми, когато бях малък. Не помня точно защо беше там, но говори на класа ни и помня, че беше в позиция на авторитет и сигурност. Реших, че те са най-добрият ми шанс да разбера как да стигна обратно до дома на Мойра.

Когато наближих колите, видях, че прозорците им са свалени и полицаите си говорят помежду си.

Погледите им се вдигнаха към мен и единият от полицаите ми се усмихна леко.

— Мога ли да ви помогна?

Почесвайки се по главата, защото това бе неудобно и смущаващо, му казах:

— Да… Един вид се изгубих и не мога да намеря пътя до къщата на приятелката си.

Полицаят повдигна вежди към мен.

— Нов в района?

— Може да се каже — казах му.

— Какъв е адресът и ще те насоча в правилната посока.

Адрес? Мамка му.

— Ъм… честно, не знам. Тя е бяла къща с черни капаци.

Можех да видя моменталното недоверие по лицето на ченгето и той отвори вратата на колата си, за да излезе навън.

— Не знаеш адреса? — попита скептично той. — И казваш, че е къщата на приятел?

Надянах най-приятелската си усмивка.

— Добре, знам, че звучи странно… но, ъм… всъщност съм живял в Бразилия през последните осемнадесет години и жената, при която съм отседнал, беше наета да ме върне обратно в Съединените щати и да ми помогне да се приспособя към културата. Отседнал съм в дома й.

Очевидно това не оправи нещата, защото видях, че недоверието на ченгето започна да се засилва. Сега другият полицай също излезе от колата и внимателно затвори вратата, преди да се обърне към мен. Очаквах всеки момент да извадят пистолетите си или нещо подобно, което ме накара да се почувствам напрегнат. Може би това не беше толкова добра идея, затова направих крачка назад.

— Към какво имаше нужда да се приспособяваш? Английският ти ми се струва доста добър — казва ченгето.

Поемайки си дълбоко въздух, издишах и излях всичко.

— Всъщност живях в Амазония… с местно племе. Това е първият ми път обратно в модерния свят. Жената е антрополог в Северозападния и е била наета от кръстника ми, за да ме „спаси“ и да ме върне у дома.

Сега веждите и на двете ченгета се вдигнаха учудено. Единият от тях каза:

— Ебаваш ли се с нас?

— Не, сър. Нямам желание да ме застреляте — казах му с широка усмивка.

Другият полицай започна да се смее и се върна обратно в колата си.

— Ще намеря адреса й, Картър, и ще го закарам дотам.

Ченгето, чието име вече знаех, че е Картър, кимна и се качи в собствената си кола.

— Действай и се качвай на задната му седалка. Той ще те закара дотам.

С облекчение благодарих и се качих в автомобила на другото ченге. Когато затворих вратата, той каза:

— Аз съм полицай Стивънс. Как ти е името, приятел?

— Закарайъс Ийстън — отвърнах аз.

— А името на приятелката ти?

— Мойра Рийд — заявих и добавих: — Наистина оценявам помощта ви. Не мога да повярвам, че се изгубих.

— Може да се случи и на най-добрите — каза той, докато пишеше на малък компютър, монтиран на таблото. — Значи наистина си живял в Амазония за осемнадесет години?

— Да. Родителите ми бяха мисионери и умряха там, когато бях на осем. Племето ме осинови. Нямах представа, че тук в Щатите има

някой, който ме търси. Не помня много от времето си тук.

— Невероятно, мамка му — каза замислено той. — Добре, намерих го. Мойра Рийд… тя е на улица „Копула“.

— Това е — спомних си аз.

— Добре — заяви той, докато палеше колата. — Сложи си колана и ще те закарам вкъщи.

Когато отбихме в алеята на Мойра, през мен премина огромно облекчение. Шибано чувство е да бъдеш изгубен и да нямаш контрол над ситуацията. Опитах да отворя вратата на колата, но бе заключена.

— Задръж — каза полицай Стивънс. — Трябва да я отворя отвън.

Той излезе от колата, докато си откопчавах колана, а когато вратата се отвори, стъпих на циментовата алея.

— Благодаря. Наистина го оценявам.

— Не се тревожи — каза той с усмивка. — Но ще дойда до вратата с теб.

Ах. Ясно. Искаше да се увери, че Мойра наистина ме познава, и че не съм някой откачалник, който се опитва да я убие. Много впечатляващо.

Точно преди да стигнем стъпалата към входната врата, тя се отвори със замах и Мойра излезе тичешком. Облечена бе с бледожълта лятна рокля с бели цветя по ръба.

— О, благодаря на бога, Зак. Поболях се от тревога заради теб.

Очите й се местеха между ченгето и мен, но когато се загледа по-добре в мен, тя каза изненадано:

— Отрязал си косата си.

Вдигнах ръка, прокарвайки пръсти през късите кичури.

— Да… май е така.

Тя ми се усмихна кратко и каза:

— Харесва ми.

Обръщайки се към полицая, тя попита:

— Всичко наред ли е?

— Всичко е наред, госпожо — увери я той. — Господинът малко се бе изгубил и не можеше да си спомни как да стигне до тук. Предполагам, че го познавате.

— Да, отседнал е при мен, докато ни гостува от Бразилия.

— Той ми разказа историята. Направо е невероятно — каза мило той. — Е, трябва да се връщам обратно. Вие двамата се пазете.

И двамата се сбогувахме, стоейки на верандата, докато гледахме как полицаят потегля.

Когато се скри от погледа ни, аз се обърнах и погледнах Мойра.

— Съжалявам, че си се притеснила. Само отидох да се разходя и не разбрах как се изгубих.

Преди да разбера какво се случва, Мойра се хвърли към мен, тялото й се блъсна в моето. Главата й се притисна към гърдите ми, а ръцете й се обвиха около кръста ми. Стискайки ме силно, тя каза:

— Откачих от тревога. Нямах представа какво ти се е случило.

Ръцете ми се вдигнаха и се обвиха колебливо около нея. Начинът, по който ме докосваше толкова смело, ме объркa. Не бе сексуален допир, а по-скоро топла прегръдка от облекчение. Беше хубаво да липсваш на някого.

— Това е — казва тя, когато ме пусна и се отдръпна. — Излизаме веднага, за да ти купим мобилен телефон, така ще можеш да ми се обадиш, ако отново ти се случи нещо подобно.

— Звучи добре — казах с широка усмивка. — Знам, че няма да има ченге на всеки ъгъл, което да ме спаси, щом отново се изгубя.

Мойра се обърна и влезе обратно в къщата. Последвах я вътре, забелязвайки, че раменете й все още изглеждат напрегнати, което бе знак, че още нещо я тревожеше. Тя влезе в кухнята и взе чашата си с кафе, която бе на масата. Наблюдавах я, докато изливаше съдържанието в мивката и изплакваше чашата.

Тихомълком се приближих към нея и когато се обърна, не се поколебах нито за миг. Ръцете ми се вдигнаха към лицето й и я придърпах по-близо до мен. Очите й се разшириха, а устата й се отвори леко.

Перфектно.

Сниших лицето си и допрях устата си до нейната.

Първата ни целувка.

Първата ми целувка с жена.

Мойра въздъхна от лекото докосване и инстинктът ми взе връх. Плъзнах език между устните й… покрай зъбите й, когато докоснах нейния, дъх на удоволствие премина от устата ми в нейната. Устните ми се движеха срещу нейните, езиците ни се преплетоха. Тя имаше вкус на кафе и захар. Невероятно колко меки бяха устните й.

Обвивайки ръце около врата ми, Мойра ме придърпа малко по-близо и устите ни започнаха да се движат малко по-грубо една срещу друга. Кръвта ми кипна, когато ръцете ми се придвижиха от лицето към хълбоците й, за да придърпам тялото й към своето. Пенисът ми започна да се втвърдява и сега разбирам… как нежната и сладка целувка може да се превърне в по-смела, толкова чувствена, че сексът би бил следващата логична крачка.

Да… сексът определено бе следващото в списъка. Това не беше първоначалната ми идея, когато я целунах, но сега определено е.

Единствената ми мисъл, в интерес на истината.

Отпускайки ръце, бързо пъхнах едната си ръка под подгъва на роклята й и прокарах пръсти по вътрешната страна на крака й. Мойра ахна в устата ми и ханшът й се изви напред, търсейки докосването ми. Плъзнах един пръст под ръба на бикините й в сгъвката на краката й и погалих котенцето й. Топло и влажно… дяволски перфектно.

Поотпих пръста си в нея, а Мойра се раздвижи срещу мен. Устата й се откъсна за миг от моята и захапа устната ми, карайки ме да подскоча. Погледнах я изненадано, а очите й ме предизвикваха да продължа да я целувам.

Да, мамка му, мога да понеса малко хапане. Докато пръстът ми се движеше в нея, устните ни отново се сблъскаха и зацелувах с дива нужда.

Ръцете на Мойра се спуснаха към копчето на шортите ми и трескаво се опита да го разкопчае, буквално изтръгвайки ципа, докато го смъкваше. Меките й, топли ръце се пъхнаха вътре, за да поемат пениса ми и, о, мамка му… все едно бях в рая.

Никога досега женска ръка не бе докосвала пениса ми. Беше толкова хубаво.

Тя ме погали и стисна, карайки пръстът ми да се движи по-бързо в горещата й плът, докато главата ми не се замая. Чувствах се сякаш ще се разпадна след още само няколко кратки ласки на ръката й, затова се откъснах от нея, гърдите ми се повдигаха тежко от напрежение заради опита ми да запазя някакъв контрол.

А Мойра си стоеше там, с поруменели бузи и блестящи очи, дишайки толкова тежко, колкото и аз.

Сведох поглед към ръцете си, виждайки, че треперят.

Треперят, мамка му.

— Зак? — каза нежно Мойра.

Очите ми се вдигнаха бавно към нея.

— Искам опитам нещо ново с теб — прошепна тя. — Искам да те поема в устата си.

О, мамка му.

Сеизмичен трус премина през тялото ми само при тази мисъл. Да, да, да. Желаех го наистина силно.

Да усещам устата й, обвита около пениса ми, също като жената във видеото, което гледах. Образът на Мойра, която ми прави това, бе почти твърде много, за да го понеса. Не съм сигурен, че мога да запазя контрол. Съвсем сигурен съм, че тя ще ме разруши.

— Не — казах й. — Още не.

— Какво? — попита тя потресена. — Но аз искам…

— Обърни се — наредих й аз. — Наведи се над кухненската маса.

— Зак? — попита тя несигурно.

— Просто го направи — заповядах рязко. — Искам да те чукам изотзад.

Защото бе твърде интимно да гледам лицето й. Просто не можех да се справя с чувствата, които предизвикваше подобен акт.

Разочарование изпълни очите й и за част от секундата се замислих дали да не отстъпя. Но не можех да я оставя да поеме контрола. Само това бе останало от истинската ми природа и ако тя го приемеше, значи ме приема целия.

Мойра вдиша дълбоко през носа си и издиша леко през устата, преди да ми обърне гръб. Но не отиде към масата, вместо това мина покрай мен на път за чантата си, която стоеше на масичка до вратата. Грабна я и отваря вратата.

— Излизам да ти купя мобилен телефон. Ще се върна след малко.

Дори не погледна отново към мен, докато излизаше през вратата и я затръшваше зад себе си.

ГЛАВА 12

МОЙРА

Избягвах да говоря със Зак вече три дни. Не бе трудно, след като и той не ми говореше.

Предложих да го заведа на разни места, но той отказа, заявявайки, че има книги, които иска да прочете. Беше се скрил в стаята си и излизаше само когато бе време за хранене, а тогава се хранеше мълчаливо и отговаряше, на каквито и въпроси да имах, с кратки, едносрични отговори.

Знам, че го шокирах, когато не изпълних нареждането му онзи ден. Боже, толкова исках да ме чука изотзад, както беше заповядал, но нещо в мен отказа да се пречупи. Зак се отдръпна от интимността, която включва сексът, опитвайки се да удържи контрола си. Имах чувството, че загубата на дисциплинираността му би му дошла твърде много в този момент, а не исках да прави нещо, с което не се чувства комфортно.

И все пак не мога аз да съм тази, която се пречупва при всяка негова прищявка. Не съм устроена така. Не и в дългосрочен план.

Нито за момент не съжалих, че му се отдадох онзи първи път. Задето го оставих да ме прикове към пода във великолепен израз на висша доминантност. Палаво си мечтаех за това от първия ден, в който го зърнах. Знам, че вродената природа на Зак бе да доминира, да налага подчинение и дори вторият път, когато правихме секс, той трябваше да наложи волята си над мен.

Щом съпротивата ми бе прекършена, знаех, че няма връщане назад. Не можех да върна стореното от нас, а и не исках. Освен това исках да го направя с него отново и отново, и отново. Но и аз имам вродена природа и копнея за двупосочна улица що се отнася до сексуалността ми. Обичам да давам и искам той да получава, но и Зак трябва да го иска. А за съжаление изглежда той изобщо не мислеше така.

Освен това съм жена — нека не го забравяме. И едва не ме уби, когато Зак си тръгна от мен онази нощ, въпреки че все още бях разтърсвана от искрите на удоволствието. Всякакви фантазии за това как Зак ме придърпваше в обятията си и нежно галеше косата ми бяха стъпкани на момента.

Така че не съм сигурна какво се случваше с нас. Чувствата ми бяха объркани, но също така не трябваше да изпускам целта от поглед. А тя бе да се уверя, че Зак се приспособява добре към новия свят, пред който е изправен. Не мога да го направя, ако и двамата сме оплетени във възли от несигурност относно случващото се. Единственият проблем бе, че не знаех как да подходя към Зак, затова си мълчах и печелех време.

За съжаление времето изтичаше. Рандал Кенън бе нетърпелив да го посетим в Атланта и вече не можех да му отказвам.

Отивайки обратно към стаята на Зак, почуках леко на вратата.

— Зак?

Можех да чуя изскърцването на леглото и стъпките след това. Той отвори вратата само няколко сантиметра и погледна към мен.

— Имаш ли минута, за да поговорим?

— Разбира се — каза той и ме последва във всекидневната. Бе облечен единствено с чифт маслиненозелени спортни панталони. Те се спускаха ниско на стройните му хълбоци и се зачудих дали ще има случай, в който да го погледна, без устата ми да пресъхне.

Седнах на дивана и той зае мястото в другия край, накланяйки тялото си към мен, докато премяташе небрежно ръка през облегалката.

— Рандал се обади тази сутрин. Няма търпение да се срещнем. Бих искала да резервирам полет за утре.

Очаквах съпротива от Зак, защото през цялото време гласно изразяваше неприязънта си към Рандал Кенън. Макар да смятах, че ми е простил за ролята ми в това, на което гледаше като престъплението срещу него, той все още изпитваше доста горчиви чувства към кръстника си.

— Колко дълго ще останем там?

Свих рамене.

— Не съм сигурна. Може би само няколко дни. Знам, че няма търпение да те опознае.

— И все пак аз не искам да го опознавам — каза той.

— Знам — отвърнах с раздразнена въздишка. — Затова нека да планираме два дни, а после може да се приберем, ако искаш.

— Хубаво — каза Зак и понечи да стане от дивана.

— Изчакай минута — спрях го отчаяно, защото не можех да понеса студеното отношение, което получавах от него. Липсваше ми лековатия хумор, който се бе появил в Зак в последно време, и ми липсваше невинното му любопитство за нещата. Липсваше ми просто да си говоря с него и това ме убиваше. — Сърдит ли си ми… задето не направих каквото искаше онзи ден?

Зак се тупна обратно на възглавницата и прокара ръце през косата си, преди да се обърне и да ме погледне:

— Не, не съм сърдит. Раздразнен, но е и сърдит.

— Съжалявам — казах му честно. — Не съм опака. Просто… съм различна от жените, с които си свикнал и не мога постоянно да се съгласявам с изискванията ти.

— Знам, Мойра — каза тихо Зак… дори малко тъжно. — Мисля, че това беше само добро напомняне, че не принадлежа на това място. Начинът, по който ти си… толкова уверена и сигурна в себе си. Искаш определени неща и знаеш какво е най-добро за теб. Не ти трябва мъж… не и наистина. Трудно ми е да го приема.

Сърцето ми потръпна при думите му, защото разпознавах окончателността в тона му. Искаше ми се да споря и да се гневя срещу думите му. Искаше ми се да му кажа да пробва нещо ново, да му даде шанс. Но не можех да го направя. Би означавало да споря за нещо, което лично аз искам, а не което е най-добро за Зак. Не бях тук, за да го променям, а само да му помогна да разбере нещата. Макар че ми звучеше сякаш разбира нещата достатъчно добре, а това значеше, че ще трябва да го оставя.

— Виж — каза Зак, ставайки отново от дивана. — Отивам да си събера багажа. Само ми кажи кога тръгваме и ще съм готов.

— Добре — промърморих аз, чувствайки отчаяна нужда да продължа разговора, но осъзнавайки в сърцето си, че няма какво повече да кажа.

Нищо не се случи по време на полета до Атланта и след двадесетминутно пътуване с такси, най-накрая поехме по безкрайно

дълга алея, обградена от величествени дъбови дървета. Извиваше се около два километра, а след това иззад един завой се разкри масивно имение в стила на Тюдорите. То се простираше сякаш безкрайно със стръмните си покриви, наполовина дървени панели, инкрустирани с тухлена зидария и просторна веранда, която можеше да побере стотина човека, завършвайки с високи, двукрили прозорци, които отразяваха слънцето в ранния следобед.

Таксито спря в дълга, обла алея и входната врата моментално се отвори, докато слизахме от колата. Видях Рандал да слиза по предните стълби, изглеждайки добре в изгладените си панталони в цвят каки, бяло поло и кафяви мокасини. Следваше го мъж на четиридесетина години, облечен с черен спортен панталон и бяла риза.

— Сам… вземи чантите им и ги качи в стаите им — каза Рандал на мъжа, който не ни поглеждаше, но побърза да изпълни заръката. — Ето ви и вас — каза Рандал за приветствие и можех да усетя как Зак се напряга до мен. Очите на Рандал изпиваха всеки сантиметър от Зак, започвайки от главата и спускайки се надолу. Когато погледът му се вдигна отново, мога да кажа, че бе малко изненадан от леденото изражение на Зак. Рандал се обърна към мен и каза: — Радвам се да те видя отново, Мойра.

Здрависах се с него и се обърнах към Зак.

— Рандал… това е Зак Ийстън.

Рандал разцъфна в усмивка и протегна ръката си към Зак, който неохотно, но учтиво я пое.

— Разбира се, че това е Зак. Изглежда същия, както когато беше малко момче. Добре дошъл, Зак. Добре дошъл в дома ми и искам да се чувстваш сякаш е и твой дом.

Зак направи гримаса и не каза нито дума. Рандал пусна ръката му, а мълчанието става малко неудобно.

— Да… е, заповядайте. Сигурен съм, че сте уморени от пътуването. Ще поръчам на Сам да ви покаже стаите ви и ще планираме вечерята за около седем часа. Зак… имам много снимки на родителите ти, които бих искал да ти покажа и, разбира се, бих искал да те опозная отново.

Зак все така не отговаряше, затова се намесих.

— Звучи като чудесен план, Рандал. Сигурна съм, че може да се възползваме от малко почивка преди вечеря, нали, Зак?

— Разбира се — каза само той и последвахме Рандал към къщата.

Пристъпихме в мраморно фоайе с две извиващи се стълбища, които водеха до втория етаж. Стените бяха облицовани с махагон и обсипани със скъпо изглеждащи маслени картини. Голяма кръгла маса стоеше по средата на фоайето с украса от свежи лилии, които се простираха на поне метър и двадесет и изпълваха въздуха с тежкото си ухание.

— Сам… ще покажеш ли на Зак стаята му? Бих искал да си поговоря с Мойра за момент.

Протягайки се, докоснах Зак леко по рамото.

— Ще мина да те видя след малко, става ли?

Той кимна и тръгна след Сам нагоре по стълбите.

— Да отидем в библиотеката — каза Рандал и аз тръгнах след него към стаята до фоайето, която ми отне дъха. Висока колкото три етажа, библиотеката бе пълна от пода до тавана с рафтове за книги от същия тъмен махагон. Всеки етаж имаше балкон, който опасва стената, а нагоре се извиваше масивно спираловидно стълбище, позволяващо на всеки да достигне до купищата книги. Мебелировката бе кожена, с дебели възглавници и в дълбок син цвят. Голяма камина заемаше едната стена, но бе празна, имайки предвид, че е средата на лятото и сме на юг. Дървено бюро с гравирани орнаменти, което се извиваше в близка до подкова форма, се намираше в единия край на стаята, а отгоре му стоеше само един лаптоп.

Стаята излъчваше елегантност, но освен това бе уютна, както се очаква от всяка библиотека. Изцяло пасваше на мъжа и си спомних първия път, когато срещнах Рандал Кенън в офиса му в Атланта.

— Д-р Рийд… господин Кенън ще ви приеме — чух да изрича рецепционистката и вдигнах поглед, за да видя, че ми се усмихва.

Станах от мекото кожено кресло, в което седях, и я последвах по широк коридор, украсен с разкошен килим, покрити с плат стени и произведения на изкуството, чието място би било в Мет[1].

Припряно бършейки ръце във вълнената материя на панталона си, аз си поех дълбоко въздух.

Тази среща беше от огромно значение.

Можеше да промени посоката на кариерата ми и бях готова на всичко, за да осъществя тази сделка.

Отваряйки голяма, дървена врата, рецепционистката ме подкани с жест. Бегло огледах тъмнозеления килим с извиващ се златен бордюр по ръбовете, откъдето надничаше тъмният дървен под. Огромно бюро с гравирани орнаменти стоеше в средата на стаята, заедно с голям кожен стол в цвят бордо с месингови копчета. Небето над Атланта, Джорджия, се издигаше от другия край на прозорците чисто и синьо с пухкави облачета по него.

— Доктор Рийд — чух дрезгав глас и се обърнах да видя дребен човек със снежнобяла коса, който се задаваше към мен. Беше облечен със скъп черен костюм с бледосиня вратовръзка, която се обзалагам, че струва повече от цялото ми облекло.

Той ми протегна ръка и аз го здрависах.

— Рандал Кенън — каза, когато стиснахме ръце. — Удоволствие е да се запознаем.

— Удоволствието е изцяло мое, господин Кенън — казах му искрено. И то си беше… изцяло мое, защото, когато този мъж се свърза с мен преди три седмици, бе, за да ми предложи шанса на живота ми.

— Моля… наричайте ме Рандал. И елате… елате… седнете.

Все още стискайки ръката ми, той ме изпроводи до нисък черен кожен диван и ми посочи с жест да седна. Той зае мястото си на стола срещу мен, а махагонова масичка за кафе ни разделяше. Пълен сервиз за чай беше положен върху й.

— Бихте ли желали чай? Кафе? Вода? — попита той.

— Не, благодаря. — Бях прекалено нервна.

Той се приведе напред в креслото си и наблюдавах как си налял чаша чай с бърза ефективност.

Докато слагаше кубче захар, той каза:

— Нямах търпение да се срещна с вас и да обсъдим проекта ми.

Аз също нямах търпение. Последните три седмици, докато завършвах обучението на класа си в Северозападния университет, бяха брутални. Въпреки че обичах академичната среда и бях развълнувана да получа преподавателски пост на доцент, чувствах, че мозъкът ми е в застой. Исках да науча нещо ново… Исках да участвам в нещо иновативно.

Затова, когато Рандал Кенън се свърза с мен във връзка с антропологичен проект, за който смяташе, че бих проявила интерес,

бях повече от нетърпелива да чуя какво има да каже. Разбира се, можеше и да не е нищо, но със сигурност си струваше самолетния полет до тук — на негови разноски, разбира се.

Рандал Кенън беше баснословно богат. На шейсет и пет, въпреки снежнобялата коса, все още изглеждаше и имаше излъчването на някой на около четиридесет. Очите му бяха живи и питащи, кожата му беше много гладка.

Четох за него, преди да дойда, и знаех, че бе направил парите си, изграждайки един от най-големите универсални магазини в страната, „Кенън“. Сега на практика се намираше във всеки мол в Америка.

Никога не се бе женил, но намерих много негови снимки онлайн с различни млади красавици. Изглежда излизаше само с жени на половината на неговите години, което хей… даваше му повече власт.

— Аз също нямам търпение да чуя за проекта ви — казах му аз. Наблюдавах го, докато се наместваше назад в креслото си и балансираше чашата чай с двете си ръце.

— Направих голямо проучване, преди да се свържа с вас — каза той. — Познанията ви за туземните племена на Амазония са точно онова, което търся.

— Има много антрополози с такива познания — казах скромно аз.

— Да, но много малко от тях фокусират проучванията си върху културната еволюция при контакта с модерния свят. Повечето изглежда искат да проучат как съществуват и оцеляват — не как са принудени да се развиват при необичайни обстоятелства.

Да… това не беше съвсем точно. Докато Амазония бе непрекъснато лишавана от дърветата си и все повече и повече племена бяха принудени да се климатизират към модерния свят, имаше шепа изследователи, наблюдаващи това удивително развитие. Много от индианците се хващаха на работа с дървосекачи, печелейки заплата, която не им вършеше работа, когато се върнеха в джунглата.

Но това, в което се отличавах аз, бе, че проследявах и изучавах индианците, които бяха изоставили живот си и се бяха пренесли в модерния свят. Докторската ми теза беше проучване на пет туземски индианци от Амазония, които се бяха преместили в големи

метрополитни градове и приучаването им към работа. Проследявах развитието им една година, записвайки всичко от това как научаваха нов език до това как се научаваха да ядат с вилица. Трима от обектите ми накрая се върнаха при племената си, не успявайки да привикнат към цивилизования свят. Двама се климатизираха добре, а един от тях тъкмо бе завършил образованието си в Рио.

— Казахте, че имате проект, който е близък до дипломната ми работа — казах аз.

— Всъщност е така. Това е доста удивителна история, която е известна само на неколцина избрани. Вярвате ли в чудеса, д-р Рийд?

— От научна гледна точка, боя се, че не. Но от духовна гледна точка, вярвам във възможността. Без възможност нямаме надежда.

Рандал ми отправи блестяща усмивка.

— Е… случи ми се чудо и трябва да ви разкажа цялата история, за да разберете възможността, която ви се предлага.

Стомахът ми започна да потъва, когато започнах да мисля, че този мъж може да е религиозен фанатик и иска да търся някаква реликва в дъждовната гора. Бях предприела още две експедиции, след като завърших докторантурата си преди две години и половина, но по никакъв начин не бях експерт по Амазония.

— Просто ми угоди — каза той с разбиране, докато гледаше онова, което вероятно бе недоверие и скептицизъм, изписано на лицето ми.

— Добре — казах предпазливо. — Разкажете ми за вашето чудо.

Привеждайки се напред, за да остави чашата си на масата, той се облегна назад с широка усмивка на уста.

— Тази история започва преди тридесет години… когато бях много по-млад и нека просто да кажем, доста глупав в младостта си. Бях егоистичен, заможен и имах чувството, че съм недосегаем.

Усмихнах се, защото не беше ли така с всички младежи?

— Един следобед, след ден, прекаран в плаване с приятелите ми, карах към дома… доста пиян, когато излязох от пътя и преобърнах колата си в широката канавка, която бе пълна с дъждовна вода. Бях изпаднал в безсъзнание, а колата се пълнеше бързо. Със сигурност щях да се удавя, ако не беше един млад мъж, който видял инцидента и успял да ме извади, преди това да се случи.

Не ми изглеждаше като голямо чудо, но със сигурност е било голям късмет за него.

— Този мъж се казваше Джейкъб Ийстън. Тъкмо бе завършил библейски колеж и беше на път към група за учене. Ненужно е да казвам, че му дължах живота си. Предложих му пари, но той не прие. Предложих да купя къща за него и годеницата му, но той любезно отказа. Предложих му света, но той не искаше нищо от него. Искаше само искрена благодарност, която получи, а след това беше доволен. Беше убеден, че Бог го е поставил на пътя в точно това време от деня, така че да ме спаси.

Притеснена, че тази история наистина щеше превърне в поръчение да намеря Бог по средата на джунглата, не можех да не кажа:

— Съжалявам, Рандал, но ученият в мен не вижда чудо в това. Може би съвпадение, може би късмет, но не съм сигурна за чудо.

— Ах, скъпа ми д-р Рийд… не това е чудото. Нека продължа.

Кимнах му, пресмятайки наум колко още щеше да продължи тази среща, защото дотук не бях чула нищо, което да ме накара да повярвам, че има проект, от който ще се интересувам.

— Онова, което се разви през следващите години, беше невероятно приятелство. Макар с Джейкъб да бяхме много различни — той страстно следваше зова на Бога, аз бях хедонист, който се радваше да изкарва и да харчи парите си. И все пак… станахме много близки, гостувахме си един на друг и водехме дълги разговори за Бог, живота и човечеството.

Рандал се отнесе, а очите му отразяваха дълбока привързаност към мъжа, за когото ми разказваше.

— Той беше най-добрият ми приятел — каза Рандал с тъга, а аз не пропуснах миналото време на изказването му.

Прочиствайки гърлото си, гласът му стана по-мек.

— Както и да е, Джейкъб се ожени за любимата си от колежа, Кристен, и двамата станаха мисионери. Работеха предимно с туземски племена в Бразилия, но веднъж отидоха до Африка.

Сега вниманието ми бе приковано, защото бе изрекъл думите, които връщаха разговора обратно в правилната посока.

Туземски племена.

— Макар че пътуваха в тези страни през по-голямата част от годината, когато се връщаха в Щатите, те идваха и прекарваха няколко седмици с мен в дома ми. Приятелството ни стана още по-силно. Бях толкова горд, когато очакваха първото си дете и ме помолиха да му стана кръстник. Виждате ли… Джейкъб е бил сирак и през по-голямата част от живота си е прескачал от един приемен дом в друг. Семейството на Кристен в общи линии се отказа от нея, когато се омъжи за мъж, който я мъкнеше из опасните джунгли.

Рандал се възползва от момент, за да вземе чашата си, отпивайки малка глътка. Когато я остави обратно, той каза:

— Въпреки че някои мисионери са достатъчно луди, за да си вършат работата, докато са бременни, Джейкъб не беше съгласен с това. Живяха при мен, докато не се роди синът им Закарайъс, а после купиха малка къща недалеч от мястото, където живеех. Останаха в Съединените щати три години, Джейкъб работеше като общ работник, а Кристен си стоеше вкъщи, за да гледа детето. А аз? Е, аз продължих да трупам богатството си, но прекарвахме повечето от свободното си време заедно. Канех семейство Ийстън на пищните партита, които организирах, а те ме канеха в малкия си дом за неделна вечеря. Гледах как малкият Зак расте и обичах това момче сякаш беше мой син.

Рандал стана рязко от креслото си и отиде до голям скрин до една от стените. Отвори го, протегна се вътре и извади малка кутия. Когато се върна, избра да седне до мен на дивана.

Отваряйки кутията, той извади куп снимки и започна да ги прелиства.

— Това са Джейкъб, Кристен и Зак, когато беше на около годинка, мисля.

Взех снимката и се вгледах в нея. Джейкъб имаше руса коса и лековата усмивка. Кристен беше много чаровна, с дълга, тъмна коса и светли очи, макар да не можех да определя точния цвят. Зак беше симпатично хлапе… като за хлапе. Нямах много опит с тях, но имаше същата тъмна коса като майка си и пухкави бебешки бузи.

Рандал ми подаде друга.

— Тази е от времето, когато Зак беше на три години.

Това беше снимка, на която моментално познах Рандал, който държеше детето, докато позираха за зъбата усмивка пред камерата.

— Грижих се за Зак по време на първата мисия, на която отидоха Джейкъб и Кристен, след като той се роди. Не искаха да го водят в джунглата, а пътуването им беше само три месеца. Не се притесняваха да го оставят с мен… Зак ме наричаше „чичо Рандал“, а аз бях повече от щастлив да помогна на скъпите си приятели.

Двамата с Рандал разгледахме другите снимки, а аз наблюдавах как Зак расте прогресивно. Рандал ми каза, че Джейкъб и Кристен предприели друго пътуване до Бразилия, когато Зак бил на пет години, а когато се върнали, му казали, че вече е достатъчно голям, за да отиде с тях при следващото. Дори говорели за други мисионери, чиито цели семейства били там, а той щял да има много деца, с които да си играе.

— Не ми харесваше тази идея. Знаех, че Зак е тяхно дете, но бяхме станали невероятно близки, докато Джейкъб и Кристен ги нямаше по няколко месеца. Но не беше моя работа да казвам нищо, а се ужасявах от деня, в който щяха да го вземат на път с тях.

По тона на гласа на Рандал, имах чувството, че тази история нямаше да има щастлив край.

— Но те са го взели? — предположих.

— Да… когато беше на седем. И повече никой не чу за тях.

Тялото ми подскочи, защото не очаквах това. Обърнах се наполовина на дивана, за да погледна Рандал, а лицето му бе толкова тъжно.

— Какво се случи?

— Никой не знае. Похарчих значителни ресурси в опити да ги открия, но беше трудно. Повечето от племената често се местят, отивайки все по-дълбоко и по-дълбоко в джунглата, докато изсичаха дъждовната гора. Изпратих няколко експедиции без късмет. После се свързах с всяка църква и мисионерска организация с молба хората да си държат очите отворени. Нищо… съвсем нищо не успях да намеря за тях. Разбира се, страхувах се от най-лошото… че са били убити от индианците.

Поемайки си дълбоко дъх, Рандал стана от дивана и се обърна с лице към мен.

— Животът ми продължи, а разбитото ми сърце започна заздравя. Все още поддържах връзка с мисионерските групи,

изпращайки писмени молби за помощ, но след няколко години се предадох. Предположих, че са мъртви.

— Но не са, нали? — попитах, защото вече започвах да разбирам какво беше чудото.

Рандал ми отправи малка усмивка.

— За съжаление… Джейкъб и Кристен са мъртви. Убити от тропическа треска. Преди няколко месеца с мен се свърза католически свещеник на име Гаул… точно преди да се свържа с вас… който е служил при племето Караикан, което живее в северозападната част на Амазония. През целия си живот като свещеник е живял в дъждовната гора, но за съжаление е пострадал от ужасно счупване на крак. Докато се е възстановявал в болницата в Сао Паоло, научил за търсенето ми на семейство Ийстън. Очевидно друг свещеник го е посетил и просто в хода на разговора другият свещеник е попитал отец Гаул дали не знае нещо за семейство Ийстън.

— И той е знаел — додадох, защото започвах да се вълнувам.

— Именно… той работил с караиканите и казал, че там има бял мъж, който живее като един от племето, който бил на двадесет и пет години и се казвал Закарайъс.

— Синът на Джейкъб и Кристен е жив… след всичките тези години — казах удивено.

— Да… Зак е жив и живее с племето Караикан. Но искам да си дойде у дома. Той е мой кръщелник и най-близкото, което имам до син. Искам да има различен живот.

Клатейки глава, не можех да си представя последствията от тази ситуация. Американско дете, което отначало е било отглеждано тук, после е прекарало осемнадесет години, живеейки в крайна бедност и в съвсем чужда култура, сега идва да живее в модерния свят?

Главата ми се замая.

— Имам нужда от помощта ви, д-р Рийд. Искам да отидете с отец Гаул в Бразилия и искам да върнете Зак у дома. После искам да му помогнете да се климатизира. Вие сте единствената с необходимите за това умения, която открих. Той има нужда от някой, който разбира разликата в културите и това как да се приспособи. Трябва да го цивилизовате.

— Зак не се радва да бъде тук — каза Рандал, нахлувайки в спомените ми.

Отправих му мила усмивка.

— Не, но нека му дадем шанс. Приспособява се добре и дори мисля, че е открил някои малки радости от престоя си тук.

Поне се надявам, че се бе наслаждавал на времето си с мен… докато ме чукаше толкова здраво, че коленете ми бяха протъркани от килима.

— Искам да поканя и двама ви да останете колкото искате. Знам, че имате няколко месеца почивка от преподавателския пост.

— Така е и ще остана толкова дълго, колкото поиска Зак, или дотогава, докато съм нужна.

— Колко трудно му беше? — попита Рандал.

— Всъщност се приспособява учудващо добре. Помни доста неща от детството си. Определени храни, думи и обичаи. Онзи ден, когато излезе на разходка, се изгубил и разпознал, че полицаят е някой, на когото може да се вярва. Полицаят го доведе обратно в дома ми. Той е умен, любознателен и попива нещата като гъба.

— Отлично — каза Рандал с гордост. — Макар че не съм очаквал по-малко от него. Беше толкова умно момче.

— Обаче може да се наложи да му дадете малко време. Малко пространство. Много ви е сърдит, задето го отведохте от караиканите. Планът му е все още да се върне.

Усмивката на Рандал повехна слабо.

— Разбирам. Няма да го притискам.

— Това би било добре. Може да бъде много упорит мъж — казах с крива усмивка.

— Тази вечер ще бъде много небрежно. Племенникът и племенницата ми ще дойдат. Близки са по възраст до Зак и предположих, че ще е хубаво да има някакви приятели, с които да си другарува.

— Звучи прекрасно — отвърнах аз. — Сега, мисля да си взема душ, ако не възразявате, а после ще се видим за вечерята в седем.

— Благодаря ви, д-р Рийд — каза Рандал, гласът му бе наситен с емоции. — Задето върнахте момчето ми у дома.

— Заповядайте отново — казах аз, но честно, греши, ако си мисли, че Зак си е у дома.

[1] Музей на изкуството „Метрополитън“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

ЗАК

Чу се тихо чукане по една странична врата в стаята ми, която бях забелязал по-рано, но не й обърнах внимание. Отворих я колебливо и видях Мойра да стои там. Очакваше се да слезем долу за вечеря след около петнадесет минути. Не се изненадах, че я виждам, а защото бе на тази странична врата, без да разбирам откъде бе дошла.

— Изглежда нашите стаи са свързани — каза Мойра и посочи назад към спалнята, която можех да видя през рамото й.

— Интересно — казах на глас, въпреки че мислите ми се завъртяха около възможността да се промъкна в стаята й тази вечер.

Мамка му, щях да полудея от желание по тази жена, а дори не бях сигурен дали ще бъда приветстван в тялото й отново. Бях толкова объркан и ядосан от отказа й, че не исках да имам нищо общо с нея.

Това продължи всичко на всичко пет минути.

След това се потопих отново в лудостта, абсолютно гладен за нея, и трябваше да споря със себе си още три дни, че е глупаво да преследвам нещо повече. Ние бяхме прекалено различни. А аз не можех да си позволя да загубя контрол. Тя искаше от мен неща, които не можех да й дам.

Все още нямах голяма яснота по въпроса.

Мойра мина покрай мен и влезе в стаята ми. Забелязах, че е облякла бяла пола, която обгръща бедрата й и стига точно над коленете. Беше я съчетала със светлосиня блуза без ръкави, така че можех да видя луничките по раменете й. Както обикновено, косата й, блестяща и дълга, беше разпусната и аз умирах да прокарам пръстите си през нея.

За предпочитане докато тя бе наведена пред мен и аз я чуках изотзад.

Но не, това не бе съвсем вярно. Не бе за предпочитане. Последно Мойра ми каза онзи ден, че иска да ме поеме в устата си и представата

за това ме преследваше. Веднага отхвърлих тази идея, защото не мислех, че ще съм в състояние да се справя и да не загубя контрол с нея. Но перспективата да заровя пръсти в косата й, държейки лицето й, докато влизам и излизам от устата й… да, добре.

Получавам ерекция и трябва да мисля за нещо друго.

— На колко си години, Мойра? — попитах я, тъй като това бе нещо, за което бях любопитен.

Тя се приближи до леглото ми и седна на ръба. Смеейки се тихо, каза:

— Културен урок номер едно, когато става въпрос за жени — никога не ги питай за възрастта им.

Не можах да възпра усмивката, която се появи на лицето ми.

— О, да. Защо така?

— Защото съвременните жени са чувствителни на тема стареене. Един директен въпрос очевидно се тълкува в смисъл: „Изглеждаш стара и измъчена. Може би трябва да помислиш за ботокс.“

— Какво е ботокс? — попитах аз объркано.

Мойра се засмя и поклати глава с весел пламък в очите.

— Това е нещо, което една жена прави на себе си, за да изглежда млада и хубава. Но да отговоря на въпроса ти, на двадесет и осем години съм.

— По-стара от мен с три години — размишлявах на глас.

— Пропусна отлична възможност — подразни ме тя и стана от леглото. — Трябваше да кажеш: „Мойра, не изглеждаш и ден по-възрастна от двадесет и една. Толкова си млада и красива, че никога няма да имаш нужда от ботокс“.

Не можах да се въздържа да не се изсмея.

— Нямаш нужда да ти казвам това. Ти вече го знаеш.

Мойра застана пред мен и ме потупа по ръката.

— Виж, това е така, Зак. Жените понякога са несигурни същества. Ние непременно имаме нужда да го чуваме.

— Не и ти — присмях се аз. — Ти си най-самоуверената жена, която съм познавал някога.

— Твоят опит е с жени от Караикан — посочи тя. — Разбира се, че аз съм най-самоуверената жена, която познаваш.

— Срещнах много други жени през последните няколко седмици. Наблюдавах дори още повече. Вярвай ми, никоя не може да

се сравнява с теб в това отношение.

— И все пак това те отблъсква — каза Мойра тихо и погледна надолу.

Примигнах изненадано, не само от думите й, но и от начина, по който сведе поглед. Не като уверената Мойра, която познавах.

— Това не е отблъсване.

— Не е ли? — попита тя колебливо, но с нотка на предизвикателство и вдигна лицето си нагоре. — Не си говорил с мен от няколко дни. Не ме искаш, освен ако можеш да ме сложиш на колене. Аз не съм Тукаба и никога няма да бъда.

Протегнах се, улових един кичур от косата й и го потърках разсеяно между пръстите си. Изучавах го внимателно, наблюдавах начина, по който светлината танцуваше по него. Когато вдигнах поглед към нея, казах:

— Никога не си помисляй, че не те искам, Мойра. Просто не съм сигурен, че мога да те имам, без да загубя себе си по пътя.

— Зак… Аз не искам да изгубваш себе си. Не искам някога да бъдеш някой друг, различен от истинското ти „аз“. Моля те, не мисли така.

Пуснах косата й и отстъпих назад.

— Знам. Но знам също така, че ти никога няма да бъдеш жената, която ще ми се подчини напълно. Ако не ми се подчиниш, тогава съществуването ми е грешно. Аз не знам друг начин.

— Това не е вярно — каза бързо Мойра и се протегна да хване ръката ми. Пръстите й се вплетоха в моите. — Ти продължаваш по своя начин, Зак. Но можеш също така и да научиш нови начини, ако искаш. Ето така трябва да се отнасяме към всичко в живота.

Останах замислен за миг, загледан в преплетените ни пръсти. Докосването й бе топло и грижовно и ми даваше малко спокойствие.

— Не искам да те нараня — изрекох честно. — Винаги съм се чувствал така, сякаш всеки момент ще изгубя контрол, когато съм с теб. Искам да те притежавам така пълно, че се страхувам да не те нараня в процеса.

— Но още не си ме наранявал — увери ме тя.

— Защото се контролирах през цялото време, Мойра. Ако се отпусна, кой ще те предпази от мен?

Мойра вдигна съединените ни ръце и целуна кокалчетата ми толкова нежно.

— Няма да ме нараниш. Имам ти доверие. Но да поговорим за това след вечеря… по-късно тази вечер. Вече ни очакват.

Кимнах и тя пусна ръката ми. Тръгнахме към вратата, която се отваряше към коридора, и Мойра се обърна към мен.

— И Зак… Не мисля, че Рандал трябва да знае за нас. Имам предвид за това колко близки сме станали… в интимен план.

— Предпочитам той да не знае изобщо нищо за мен, така че не се притеснявай, че ще споделя.

— Просто… това, което направих… да правя секс с теб. Това е неподходящо от гледна точа на мястото, от което идва Рандал. Той не би разбрал.

Усмихнах й се.

— Нашата тайна няма да ходи никъде. Така че не се тревожи.

Мойра въздъхна облекчено и се усмихна.

— Благодаря.

Когато стигнахме подножието на стълбите, Сам ни очакваше.

— Всички са в библиотеката, ако искате да се присъедините към тях за едно питие преди вечеря.

Отвърнах на мъжа с кимване и дадох знак на Мойра да поведе. Последвах я, стягайки се за безсмислието от тази вечер. Не исках да познавам този Рандал Кенън. Искам да се върна вкъщи… обратно в Бразилия, обратно при моите хора.

По изключение, за първи път откакто мислех за дома, ще призная, че мисълта да напусна Мойра накара гърдите ми да се стегнат. Макар че нямах представа накъде върви връзката ни, бях съвсем сигурен, че не съм готов да се разделя с нея още.

Мойра премина през някакви двойни врати, и когато я последвах, видях Рандал да стои там заедно с един мъж и една жена, които изглеждаха горе-долу на моята възраст. И двамата бяха високи и имаха златисторуси коси. Мъжът носеше неговата дълга колкото моята, а на жената беше навита на кок на тила й. Тя беше доста красива всъщност, с големи сини очи и нежни черти.

— А, ето ви и вас — гръмна Рандал и махна с ръка. — Елате. Елате. Искам да ви запозная с моята племенница и племенник, Кара и Клинт Кенън.

Последвах Мойра вътре, но останах малко зад нея. Тя се усмихна на мъжа и жената и протегна ръка към всеки от тях, за да се ръкуват.

— Здравейте, аз съм Мойра — каза тя. — Приятно ми е да се запознаем.

След това отстъпи настрани, за да мога и аз да се ръкувам с тях. Клинт пристъпи напред и стисна здраво ръката ми. С ослепително бяла усмивка каза:

— Толкова ми е приятно да се запознаем, Зак. Чичо Рандал каза на всички ни за теб. Така ще се забавляваме заедно това лято.

Не знаех какво да кажа за това, защото Мойра ми каза, че тръгваме след два дни, така че просто му се усмихнах вяло и се обърнах към жената.

Протегнах ръка към нея, но тя направи крачка напред, обви голите си ръце около врата ми и притисна тялото си към моето. Дари ме със силна прегръдка, притискайки таза си към моя, което ме шокира.

— За мен е удоволствие да се запознаем, Зак.

Тя ме освободи бавно и ме погледна втренчено.

— Боже, боже… Чичо Рандал… не си ми казвал колко е красив Зак. Такава тайна.

— Честно, Кара… успокой се — каза Клинт.

Без да знам какво да кажа, аз тръгнах напред и изтърсих първото, което ми дойде наум.

— Какви са тези термини… племенница, племенник, чичо?

Рандал се изсмя гръмко и ме плесна по рамото.

— Моят по-малък брат, Стенли Кенън, е баща на Кара и Клинт. Така че аз се наричам техен чичо, а те са мои племенница и племенник.

— Това са названия — добави Мойра, — за да обозначат кръвни връзки.

Кимнах с глава разбиращо.

— Е, приятно ми е да се запознаем — погледнах към Клинт, който изглеждаше щастлив като кученце, което се радва да ме види, а после към Кара, която сякаш ме събличаше с очи.

Хвърлих на Мойра поглед и видях, че тя също е забелязала Кара. Взираше се в нея така сякаш иска да й оскубе косата и се усмихнах вътрешно. Сега може би Мойра разбираше как се почувствах аз, когато

онзи тип Майкъл сложи ръце върху нея. Може би щях да видя как две жени се бият за мен… въпреки че се питам дали ще мога да ги убедя да го направят голи. Нямах никаква представа защо, но тази идея ме привличаше неимоверно.

— Какво бихте искали да пиете? — попита Рандал. — Имам голямо разнообразие от вина и бира. Може би малко бърбън?

— Аз ще налея — обади се Клинт и отиде до дървения бар, пълен с различни бутилки и чаши. — Кара, искаш бърбън, нали? И водка с тоник за чичо Рандал. Какво да бъде, Мойра?

— Бих искала чаша бяло вино… няма значение от вида.

Клинт кимна и започна да налива напитките в чаши с различни размери.

— Ами ти, Зак?

— Аз също ще опитам бърбъна — отвърнах аз, без да имам идея какво означава това.

Хвърлих бърз прикрит поглед към Мойра и тя ме дари с окуражаваща усмивка, след което се наведе към мен.

— Силно ти препоръчвам само един. Може да те завладее.

Аз също се наклоних към нея.

— Имам нужда от сила, за да понеса тази вечер.

Тя се изкикоти и аз се зарадвах, че отново можем да се шегуваме един с друг.

След като наля питиетата, Клинт ги подаде на всеки от нас. Помирисах бърбъна, ароматът беше приятен, горски, опушен… леко сладък.

— Искам да вдигна тост — каза Рандал — за добре дошъл на Зак у дома. Толкова съм щастлив, че се завърна там, където му е мястото.

— Тук, тук — извикаха Кара и Клинт, но Мойра не каза и дума. Тя знаеше, че не съм доволен от току-що казаното.

Всички отпиха от питиетата си, освен мен. Погледнах директно към Рандал.

— Съжалявам, Рандал. Но това не е моят дом и никога няма да бъде.

Топлата усмивка се изпари от лицето му и той пристъпи към мен. Очите му бяха тъжни.

— Извинявай, Зак. Колко безчувствено от моя страна. Знам, че сигурно си ми ядосан сега, но се надявам, че ще ми простиш и ще

приемеш приятелството ми. Наистина исках само да се уверя, че си добре, и да ти дам възможност да се върнеш тук. Ако не искаш да останеш, ще уредя всичко да се върнеш, когато пожелаеш. Дотогава се надявам да ми позволиш да споделя спомените си за твоите родители с теб и поне да си прекараш добре, докато си тук.

Човече, това беше добро. Толкова добро всъщност, че аз наистина изпитах топлота към възрастния мъж. Кимнах му и направих опит да се усмихна, но преди да успея да му кажа нещо, Кара застана до мен и обви ръка около моята.

— О, дааа! Зак ще си прекара толкова страхотно тук, че никога няма да поиска да си тръгне. Аз ще се погрижа за това.

След това Кара се наклони и притисна тялото си отстрани на моето. Тя беше мека и миришеше приятно, но предпочитах Мойра да стои толкова близо до мен. Кара бе красива и имаше прекрасно тяло от това, което можех да видя, но не ме привличаше по начина, по който го правеше Мойра.

Нищо не можеше да ме привлече по начина, по който го правеше Мойра.

— Да отиваме на вечеря, какво ще кажете? — обади се Рандал и предложи ръката си на Мойра. — Зак, ти можеш да придружиш Кара, а аз ще се погрижа за прекрасната г-ца Рийд.

Косъмчетата на тила ми настръхнаха леко, когато Мойра хвана под ръка Рандал, но той не направи нищо повече от това да я потупа любезно по пръстите. Въпреки това погледът ми се стрелна към Клинт, който вървеше точно зад нас, а очите му бяха приковани в задника на Мойра.

Това ме накара да поискам да убия копелето, но знаех, че Мойра не би погледнала на това с добро око.

Кара ме поведе към огромна трапезария с маса с двадесет и четири стола според бързото ми преброяване.

Насочи ме към един стол близо до края и ме освободи от хватката си. Стоеше там и се взираше в мен, и аз се зачудих какво трябва да направя.

Свих рамене, дръпнах моя стол и седнах, след което проследих как Рандал съпроводи Мойра до стола срещу мен и го издърпа, за да седне тя. Добре… още един обичай, за който не знаех.

Погледнах нагоре към Кара, но тя вече беше издърпала своя стол да седне до мен.

— В изисканите кръгове, Зак — каза Кара превзето, — джентълменът трябва да предложи стол на една дама.

Мойра сложи ръка на устата си, за да прикрие усмивката си, и аз не й помогнах, като казах:

— Живял съм в див свят дълго време, г-це Кенън. Не принадлежа на изисканите кръгове.

Рандал се изкикоти и зае мястото в самия край на масата, докато Клинт седна до Мойра.

Веднага започнаха да влизат прислужници и започнаха да слагат чинии със сребърни високи капаци върху тях пред всеки един от нас. След като всички получиха такива, вдигнаха капаците с едно координирано движение. Погледнах надолу към чинията си и не можах да разпозная проклетото нещо.

— Тази вечер имаме печена патица с аспержи и разноцветни картофи — каза Рандал, когато погледнах към него, сигурно е видял липсата на разпознаване по лицето ми. — Но ако не ти харесва, със сигурност можем ти предложим нещо друго.

— Сигурен съм, че това е хубаво — казах му, защото щях да ям нещо. — Със сигурност изглежда по-добре от маймуна паяк.

Мойра се засмя, а Кара издаде задавен звук.

— Вие ядете маймуна паяк? — попита с отвращение.

— И бисерна маймуна — казах с усмивка. — Както и змия, алигатор, ларви на червеи.

Тя ахна и сбърчи нос.

— Това звучи ужасно.

— Всъщност е доста вкусно — каза Мойра от другата страна на масата, дарявайки ме с топла усмивка. — Поне алигатора и маймуната, които аз опитах. Искаше ми се да бях опитала и змия, особено онази, която Зак уби точно когато се канеше да ме ухапе по глезена.

Засмях се при тази представа и кимнах.

— Тя определено щеше да бъде силна храна — отвърнах й, връщайки усмивка, която беше лична само между нас двамата.

— Е, благодаря на бога за комфортното ни съществуване тук — каза Кара.

— Зак, кое е най-трудното нещо, с което трябваше да свикнеш тук? — попита любопитно Клинт, когато започнах да режа патицата си. Сложих една хапка в устата си и беше дяволски вкусна.

След като преглътнах, му отговорих:

— Липсва ми простия живот, който водех в Караикан.

— Как така? — попита Рандал.

— Ами всичко тук е с правила. Вие живеете в земята на свободата, но робувате на толкова много правила, че понякога е трудно да се следят. Например, ако искам да пресека улицата, трябва да изчакам да светне зелена светлина. В Амазония ходя, където си искам, когато искам без някой да ми казва какво точно да правя.

— Ах, но това правило за зелената светлина е заради безопасността ти — посочи Кара.

— Съгласен съм — отвърнах й аз. — И разбирам това добре, но това е следствие на наличието на прекалено много хора и прекалено много технология. Животът ви тук всъщност закърнява до известна степен заради това.

— Ще свикнеш — каза Кара пренебрежително.

Лапнах още една хапка от храната си, но тогава се намеси и Мойра.

— Мисля, че това, което Зак всъщност казва, е, че в Амазония е израснал в абсолютна свобода. Не е имал правила и граници, които да го оформят, и животът му е вървял в посоката, която той е искал. Когато на някого е дадена такава невероятна възможност, аз мисля, че потенциалът да стане онова, което искаш, е безкраен. Понякога простотата е най-добре.

Погледнах през масата към Мойра и изсумтях от начина, по който тя ме разбра. Първоначално си мислех, че тя ще се опита да ме промени в нещо, което не съм способен да бъда, но вместо това възхваляваше различието ми от този начин на живот.

Тя го оценяваше.

Усмихнах се с благодарност и се върнах на вечерята си.

През останалата част от вечерта бях доволен да оставя говоренето на Кара и на Клинт. Рандал се бе отдръпнал, отказвайки да ме притиска, а аз просто слушах бърборенето на Кара относно последната й шопинг експедиция и как Клинт говори за някаква нова

спортна кола, която тъкмо си бе закупил. Имах чувството, че тези двамата не правят нищо друго, освен да харчат парите си.

— О, имам една идея — каза Кара с широка усмивка. — Клинт и аз ще изведем Зак с лодката утре. Ще бъде толкова забавно.

— Мойра също може да дойде, нали? — попитах аз, защото имах чувството, че тя умишлено не бе поканена.

— Естествено — отговори Клинт и стрелна Мойра със странна усмивка, която ме изправи на нокти. Забелязах, че изражението на Кара помръкна.

— Не утре — обади се Рандал. — Искам да прекарам малко време със Зак. Той е тук само за два дни и искам да имам възможност да поговоря с него за родителите му. Искам да го разведа из къщата, в която е живял като дете. Но ако той желае да остане, мисля, че звучи като една много добра идея.

Обърнах изненадано глава към Рандал.

— Родителите ми са живели близо до това място?

Рандал кимна с усмивка.

— Всъщност купих тяхната къща, когато те изчезнаха. Ипотеката й бе просрочена, затова я купих, тъй като винаги съм се надявал, че ще се върнат. Когато разбрах, че ти си жив, се свързах с адвокатите си и прехвърлих нотариалният акт на твое име. Сега принадлежи на теб, Зак.

Преглътнах тежко, емоцията ме порази. Спомнях си части и детайли от тази малка къща, но никога не съм си мислил, че ще я видя отново. Оставих приборите на масата и изтрих устата си със салфетката. Всичко толкова цивилизовано.

Когато я поставих обратно в скута си, казах:

— Благодаря ти, Рандал. Това означава много за мен, бих искал да я видя утре.

— Разбира се — изрече възрастния мъж. — Ще отидем след закуска.

За първи път, откакто се приземихме в Джорджия, наистина си помислих, че може да пожелая да остана тук още няколко дни от планираните първоначално. Да се възползвам от възможността да видя всичко от минало ми.

По този начин нямаше да се питам, „ами ако“. Можех да приключа. Така щеше да бъде по-лесно, сигурен съм, и да го оставя да

си отиде напълно, когато най-накрая се върна в Караикан.

ГЛАВА 14

МОЙРА

Взирах се в отражението си в огледалото на тоалетната масичка, докато седях и решех косата си. Бях тъжна, че съм тук сама, защото почти очаквах Зак да дойде с мен в стаята ми, след като приключи вечерята. Не съм сигурна защо, но предполагам, че просто усещам, че възстановихме връзката си днес.

Вечерта протече по-добре, отколкото бих могла да се надявам, въпреки непрекъснатото бръщолевене и флиртуване на Кара със Зак. Очевидно го беше взела на прицел, а на мен това не ми харесваше ни най-малко. Тя бе зашеметяващо красива и малко празноглава. Жена, която съм сигурна, че лесно ще се огъне пред волята на Зак, което я правеше интересна за него. Уверена съм, че той го долавя у нея, а и е мъж с огромен сексуален апетит. Показваше ясно какво иска.

След вечеря седнахме отново в библиотеката за още едно питие, с изключение на Зак, който се въздържа. Първият път, когато отпи от бърбъна, той сбърчи нос и остави останалата част от него недокосната. Аз обаче приех още една чаша вино, защото нервите ми се опънаха, докато гледах как Зак се опитва да разговаря с Рандал, как Кара му се слага и как Клинт ме измъчва със закачливите си погледи. Бях благодарна, когато си пожелахме лека нощ и Зак се качи с мен до нашите стаи, докато Кара и Клинт поеха обратно към центъра на Атланта, където споделяха един апартамент.

Но когато стигнахме до вратата на Зак, двете чаши вино, които изпих, не ме бяха отпуснали достатъчно, за да му кажа нещо повече от едно промърморено „Лека нощ“, след което влязох в стая си и затворих вратата тихо зад мен.

Можех да видя свързващата врата с неговата стая в отражението на огледалото. Погледнах към нея един-два пъти, чудейки се какво би станало, ако просто стана и отида до нея… отворя я и вляза в стаята му.

Дали щеше да е гол? Дали щеше да мастурбира, което се обзалагам, че ще е най-безопасното предположение?

Какво щеше да направи той, ако пропълзя в леглото му и сложа устата си на онази част от него, която умирам да опитам?

Мисълта предизвика тръпки нагоре по тялото ми и аз прокарах яростно четката през косата си, приех с удоволствие драскането по скалпа ми като средство за разсейване.

Най-сетне оставих четката и хвърлих един последен поглед в огледалото. Бях почистила грима от лицето си и бях облякла ментовозелена сатенена нощница, която обгръщаше тялото ми. Стигаше точно над коленете ми, а деколтето беше ниско изрязано. Помислих си, че е загуба на бельо тази вечер, защото от стаята на Зак не се чуваше и звук, и колкото и да исках той да мине през свързващата врата, това нямаше да се случи.

Изправих се от тоалетката, отидох до леглото и отметнах покривката. Точно когато вдигнах коляно да пропълзя в него, чух завъртането на бравата и очите ми се стрелнаха към вратата между нашите стаи. Тя се отвори бавно и видях Зак, невероятното му тяло се очерта от светлината зад него.

Той беше абсолютно и възхитително гол, пенисът му вече се бе изправил високо и гордо. Зак се взря в мен за миг, преди да влезе в стаята ми. Плъзнах коляното си от леглото и се обърнах към него, а сърцето ми се блъскаше в гръдния ми кош. Очите му се спуснаха бавно по тялото ми, а устните му се извиха оценяващо по нощницата ми.

Зак тръгна право към мен, очите му най-сетне се надигнаха да срещнат моите. Когато застана пред мен, ръцете му се протегнаха към меката материя, покриваща бедрата ми и я повдигнаха нагоре.

Контактът с очи се прекъсна, когато той вдигна сатена над главата ми, но веднага се възстанови, щом нощницата бе отстранена от тялото ми.

Зак не каза нито дума, само я пусна на пода, приведе се леко, обви ръце около кръста ми и сведе устни към дясната ми гърда. Винаги толкова нежно, устата му се сключи около връхчето и той засмука внимателно зърното. Пръстите ми се вплетоха в косата му, за да го задържат плътно до мен, а от мен се откъсна тих стон.

Зак стегна хватката си, пусна гърдата ми и ме вдигна от пода.

Обърна се към леглото и ме хвърли в центъра му. Без да се колебае се плъзна, право в средата на тялото ми. Аз се отпуснах по гръб и разтворих крака да му дам пространство, и той се настани горещ и твърд между тях. Подпря се на лакти на матрака и сведе лице към моето, взирайки се в мен.

— Хрумна ми, че има няколко части от тялото ти, които съм пренебрегвал — каза той просто.

Въпреки че гърлото ми беше сухо като пустиня, аз успях да изрека:

— Кои биха били тези части?

Погледът му се плъзна надолу.

— За начало гърдите ти. Бих искал да ги изследвам известно време.

— Аз също бих искала — прошепнах аз.

Зак отново погледна нагоре, фокусът му сега беше на устните ми.

— И устата ти. Не съм я целувал достатъчно. Планирам да отделя доста време там, ако нямаш против.

— Смятам, че е приемливо — казах с усмивка и той ми отвърна със същото.

— Все още ще се опитвам да те контролирам — предупреди ме Зак. — Не защото трябва, а защото ти искаш.

— Да, все още го искам — потвърдих аз.

— Но аз също ще се предам малко — каза той, изражението му беше решително, но и колебливо в същото време. — Наистина, наистина искам устата ти върху пениса ми.

— О, боже — промърморих и притиснах длани към гърдите му, опитвайки се да го избутам от мен и той да легне по гръб, за да мога да изпълня желанието му.

Но той не помръдна и само поклати глава.

— Не още. Първо ще си поиграя малко с теб.

Въздъхнах шумно от разочарование и Зак се изсмя, преди да сведе устни към моите. Първото докосване беше колебливо, леко като шепот. Той движеше лицето си напред-назад, потърквайки уста по моята, и цялото ми тяло се разтопи върху матрака от нежната си природа, която той ми демонстрираше. Най-сетне притисна малко по-силно устните си и аз отворих уста. Езикът му се плъзна вътре и докосна леко моя, преди отново да се отдръпне. Ръцете ми се върнаха в

косата му и дръпнах главата му, опитвайки се да го накарам да задълбочи целувката. Усетих как устните му се извиха в усмивка и той се подчини на настояването ми, като се върна отново с повече сила и тласна езика си към моя.

Той се гмурна смело в устата ми, като завъртя леко лицето си, за да сме под ъгъл за по-дълбок контакт.

Целувката беше решителна и еротична, и в тялото ми започна да се разгаря огнен копнеж. Ерекцията на Зак лежеше между бедрата ми и аз се потърквах в нея, карайки го да стене и да ме целува по-силно. Едната му ръка се раздвижи и обхвана нежно гърдата ми, стисна я и започна да гали с палец зърното.

Зак откъсна устни от моите за миг и се взря в мен.

— Много обичам да те целувам.

Това ме възбуди. Накара ме да искам още.

— Това е част от онова, което се нарича любовна игра — казах му аз, като сметнах, че мога да му дам един културен урок, докато сме на темата.

— Значи ако сложа уста на гърдите ти отново, това също ще бъде любовна игра?

— О, да — издишах, опитвайки се да се сдържа да не натисна главата му надолу.

— Интересно — каза Зак с усмивка. — Мисля, че трябва да опитаме това.

Усмихнах се, когато той се придвижи малко по-надолу по тялото ми и устата му се насочи отново към дясното ми гърда. Езикът му се стрелна и облиза зърното, предизвиквайки светкавица от болезнено желание, която ме прониза между краката.

— Мога ли да използвам зъби? — попита Зак невинно, докато подухваше по зърното.

— О, Боже, да — изпъшках аз.

Той се взря в гърдата ми за миг, сякаш се опитваше да открие как да я погълне най-добре. Изненада ме, когато се наведе и потърка наболата си брада по връхчето. Цялото ми тяло потръпна, а той погледна към мен с дяволска усмивка на лицето си.

— Харесва ли ти това? — попита ме.

— Харесвам всичко, което правиш с мен — уверих го задъхано.

— Има толкова много неща, които искам да направя с тялото ти — каза той подчертано. — Толкова много неща, за които никога не съм мислил, когато живеех в Караикан. Смятам, че възможностите са безкрайни.

Господи, надявам се да е така.

Зак сведе глава и завъртя език около зърното, докато ръката му мачкаше меката заоблена плът.

Засмука връхчето, след което го стисна леко със зъби, само колкото да предизвика лека болка, преди отново да го оближе нежно.

Зак се местеше от едната ми гърда на другата, от време на време потъркваше бузата си по вътрешната извивка, веднъж завъртя едното зърно между палеца и показалеца си. Игра си с гърдите ми дълго време, ближеше, смучеше, хапеше и драскаше. Те бяха толкова чувствителни, че се чувствах така, сякаш мога да свърша само от докосването му там.

Зак плъзна ръка надолу между телата ни и ме улови нежно между бедрата.

— Не мога да пренебрегна това място — каза той, като вдигна устата си за малко.

— То определено се нуждае от внимание — съгласих се аз и усетих усмивката му до гърдата си, когато лицето му се сведе отново.

Пръстите му се плъзнаха ловко под ластика на бикините ми, заиграха се за кратко с гладкото хълмче, преди да се насочат към сърцевината ми. Усещах колко съм хлъзгава там, когато той не губи време и потърси клитора ми, докато устните и зъбите му обработваха зърната ми.

Заля ме водопад от усещания, а тялото ми започна да оживява. Пръстът на Зак масажираше с малки кръгообразни движения, докато устните и езикът му пируваха с гърдите ми. Не мина много време, преди да изкрещя освобождението си. Зак се надигна нагоре и покри устата ми със своята, засмуквайки звуците от оргазма ми, а пръстът му продължаваше да ме масажира.

Потръпнах под него, импулси от електрическо удоволствие пронизаха всяко нервно окончание в тялото ми, докато Зак опустошаваше устата ми.

Най-накрая въздъхнах от пълното и абсолютно задоволство. Зак вдигна глава, очите му бяха изпълнени с възбуда и гордост. Взирахме

се един в друг известно време, оставяйки немите думи на удовлетворение да преминават между нас.

— Как се чувстваш? — попита ме той със знаеща усмивка.

— Невероятно — отвърнах аз. — Пръстите и устата ти са вълшебни.

Той кимна в съгласие, след това се надигна от мен и седна на петите си. Пенисът му стърчеше напред, облян в предеякулационната течност, процеждаща се от върха му.

— Сега ще сложиш ли в устата си пениса ми? — попита Зак, очите му светнаха от трескаво вълнение.

— Господи, да, искам да го направя — уверих го. — Нарича се „духане“. Срещал ли си вече този термин в интернет?

Той се засмя и поклати глава.

— Все още не съм имал това удоволствие. Но ти ще духаш ли? Мислех, че ще смучеш?

— Да, ще смуча… и няколко други неща.

— Тогава защо го наричат „духане“? — попита Зак с наклонена на една страна глава.

— Нямам представа, но можем да потърсим в Гугъл по-късно — казах му и понечих да седна. — Сега легни по гръб.

Зак протегна едната си голяма ръка и натисна гръдния ми кош, за да остана на място.

— Искам те на колене.

Лицето му беше толкова сериозно и макар че си го бях представяла легнал по гръб, позволявайки ми да пълзя по цялото това великолепно тяло, очевидно трябваше да изчакам за това, докато Зак все още иска да запази някакъв контрол над ситуацията.

Поне за сега, казах на себе си.

— Добре. Ще застана на колене — изрекох и той скочи бързо от леглото и се изправи до него.

Обхвана пениса си с ръка и започна да го гали, докато ме чакаше да стана. Опитах се да го направя възможно най-секси, но не съм сигурна, че го постигнах. Ерекцията на Зак не спадна все пак, така че не мисля, че е проблем.

Пристъпих напред, протегнах се и улових ръцете му, отдръпнах ги тялото му и плъзнах пръстите му в косата си. След това приложих

лек натиск върху тях, безмълвно подканяйки го той да ме постави на колене.

Зак не се поколеба, натисна надолу с повече сила и ме накара да се спусна, докато не коленичих пред него.

Осмелих се да погледна нагоре. Зак се взираше в мен, очите му бяха толкова потъмнели от желание, че почти избухнах на място. Той изплъзна едната си ръка от косата ми, протегна палец и го прокара по долната ми устна, натисна го в устата ми и потърка зъбите ми.

— Отвори си устата — нареди той и отдръпна ръката си.

Облизах устни, за да ги навлажня, и направих това, което ми заповяда. Понечих да вдигна ръце, за да хвана члена му, но той поклати глава.

— Недей. Искам аз да ти го подам.

Кръвта ми се разгоря като лава при тези думи, а очите ми буквално се обърнаха към главата ми. Кимнах в съгласие и Зак протегна ръка към пениса си. Накланяйки бедрата си назад, той го улови и потърка леко набъбналата главичка по устните ми, покривайки ги с предеякулационна течност. Натисна малко напред и се плъзна бавно в устата ми. Трябваше да я отворя по-широко, защото, мамка му, той бе дебел… и дълъг, и след малко достигна задната част на гърлото ми.

Не можах да се спра, издадох задавен звук и Зак веднага го измъкна целия.

— Добре ли си?

Кимнах и облизах устните си, опитвайки соленият му вкус, и се усмихнах леко.

— Да. Просто лош рефлекс за повръщане. Не мога да те поема много дълбоко.

— Разбрано — каза Зак тържествено. — Отвори си устата. Нека опитаме отново.

Отворих широко уста с готовност и той ми поднесе члена си. Натисна внимателно навътре и спря, преди да стигне прекалено дълбоко. Инстинктивно изпънах езика си, когато той започна да се отдръпва назад и го засмуках силно.

— О, мамка му — изпъшка Зак, цялото му тяло потръпна.

Прииска ми се да се усмихна от женска гордост, но устата ми беше изцяло изпълнена с него. Зак стисна главата ми малко по-силно,

за да ме задържи неподвижно и почти колебливо се тласна отново навътре. Ръцете ме сърбяха да го докосна, но трябваше да изчакам. Трябваше да се уверя, че той може да поеме всички тези усещания.

Когато се изтегли отново назад, аз го възнаградих с още едно засмукване, наслаждавайки се на начина, по който той си пое въздух през зъби.

Той се тласна бавно още няколко пъти, спазвайки дълбочината перфектно, дори веднъж не ме задави. Продължих да го смуча, не можех да направя нещо повече, защото държеше главата ми здраво, но с всеки тласък навътре аз стенех дълбоко в гърлото си и знаех, че това му харесва, защото го караше да сумти от удоволствие.

Протегнах се колебливо нагоре, докато Зак продължаваше да се движи, и прокарах пръсти нагоре по бедрата му.

Той се стегна леко, но не промени ритъма си. Окуражена, аз плъзнах едната си ръка към основата на пениса му и го стиснах леко с въртеливо движение. Зак изсумтя отново и започна да се тласка малко по-бързо.

Обърнах другата си ръка, насочих я отдолу и улових тестисите му, масажирайки ги нежно с върховете на пръстите.

От гърлото на Зак излезе сподавен звук и аз приложих малко по-силен натиск.

— Не спирай — каза той дрезгаво, и аз го възнаградих със силно всмукване и плъзнах пръст по чувствителната тъкан точно зад тестисите му. Бедрата му се тласнаха напред от шока от докосването ми, но веднага се отдръпна назад. Въпреки това очите ми се насълзиха.

— Извинявай — промърмори той, но не спря да се движи.

Движех ръцете си по него, едната се плъзгаше по влажния от слюнката ми пенис, а другата обработваше нежната плът на тестисите. Смучех го, докато се тласкаше, и стенех срещу него. Дишането на Зак беше неравно, сумтеше като бик при всяко движение напред. Пръстите му стискаха косата ми толкова силно, че се страхувах да не я оскубе, но всичко това… целият този див орален секс без задръжки, който го възбуждаше толкова много, беше едно от най-добрите неща, които съм правила през живота си. Зак мислеше, че държи контрола, защото определяше темпото в устата ми, но всъщност аз бях тази, която го държеше.

Той ми го даде в мига, в който ме помоли да не спирам.

Тестисите му се потръпнаха и се свиха в ръката ми и разбрах, че е близо. Хвърлих един бърз поглед нагоре и го видях да се взира в мен със захласнато изражение.

— Усещането е толкова шибано хубаво, Мойра — прошепна той миг преди да затвори очи и да застине след един рязък тласък. Усетих как първите струи на оргазма му удрят задната част на гърлото ми и преглътнах, дори когато в устата ми се изстреляха още. Имаше солен вкус… земен като гората, и ми хареса всяка капка от него.

Зак стенеше тихо, докато свършваше в устата ми, ръцете му освободиха косата ми и пръстите му погалиха лицето ми нежно.

Измъкна пениса си и веднага падна на колене пред мен, използвайки хватката си върху лицето ми да ме придърпа към себе си. Целуна ме грубо, потапяйки езика си дълбоко и аз знаех, че усеща своя вкус в устата ми. Не успях да се сдържа и простенах от смелото му действие и го целунах в отговор.

Когато Зак най-сетне се отдръпна, очите му бяха топли и заситени.

— Това ми хареса много.

— На мен също — прошепнах. — На мен също.

И мисля, че това бе само началото на онова, което ще открием един за друг.

ГЛАВА 15

ЗАК

— Значи Мойра е свършила добра работа да ти помогне да се приспособиш тук? — попита ме Рандал в разговора по време на закуска. Мойра не беше тук и предполагах, че отсъствието й е защото иска да ни даде известно време насаме.

— Тя е много търпелив учител — отвърнах честно, докато побутвах разсеяно яйцата в чинията си. — Не ме притиска и ме оставя да намеря свой си начин през повечето време.

Последното го казах повече като предупреждение към него. Добре щеше да бъде да знае това за мен.

„Не можеш да ме притискаш да направя нещо, което не искам.“

Рандал кимна разбиращо.

— Знаех, че тя ще бъде идеална за работата. Квалификациите й са отлични.

Не знам за това, поне не от гледна точка на образованието и опита й в тези неща. Знам, че е адски фантастична в леглото. Това беше облага, която никога не съм си представял, че ще получа от времето, прекарано тук.

Снощи беше невероятно. Духането, което ми направи… издуха разума ми. Издухване на главата, със сигурност. Ако това, което изпитах, е същото, което тя чувства, когато сложа уста между бедрата й, тогава очаквам и двамата да го правим много един на друг в бъдеще. Всъщност, от онова, което знам за човешкото тяло, се обзалагам, че бихме могли да го правим едновременно. Ще трябва да я попитам за това по-късно.

След като отново бях в състояние да си поема дъх, протегнах ръка и плъзнах пръст надолу между гърдите й, докато тя ме гледаше с уморени очи. После притиснах устни към челото й и й пожелах лека нощ.

Върнах се в спалнята си и затворих вратата, но не и преди да видя моментната болка, припламнала в очите на Мойра. Не съм сигурен защо изглежда по този начин, защото чувствах, че онова, което споделихме, беше взаимно удовлетворяващо. Сигурен съм, че тя свърши също толкова силно, колкото и аз.

Докато лежах в леглото тази нощ и си мислех за начина, по който Мойра ме караше да се чувствам, имаше кратък миг, когато си помислих, че може да е хубаво тя да лежи до мен в леглото. Имах няколко въпроса, които да й задам, и предполагах, че може би ще бъде дори още по-хубаво да галя с пръсти кожата й, докато говорим. За миг си помислих да се върна в стаята й и да я попитам дали е приемливо да лежа в леглото до нея, така че да говорим повече, но после прогоних това от главата си.

Въпреки че имаше някаква привлекателност в мисълта, тя също така изглеждаше странна и противна на природата ми. Това ме караше да се чувствам малко слаб и мекушав.

Затова я оставих настрани и след известно време най-накрая заспах.

Тази сутрин се събудих със силна ерекция и изобщо не размислих над действията си, станах от леглото и тръгнах право към вратата към стаята на Мойра. Отворих, без дори да почукам, с намерение да пропълзя в леглото й и да потопя пениса си вътре в нея, без да ме интересува дали тя е на колене, или е по гръб в момента.

Чисто разочарование изпълни тялото ми, когато видях, че леглото й е празно. Отидох до банята й и видях, че също е празна. С разочарована въздишка се върнах в моята собствена баня и се изкъпах, като естествено лъснах бастуна сам, след като не можех да имам Мойра, после слязох долу и намерих Рандал да ме чака в трапезарията.

Той ми каза, че Мойра е взела назаем една от колите му, за да изпълни няколко поръчки, така че да мога да прекарам известно време сам с него. Макар да знаех, че ще трябва да дам от времето си на този странен човек, когото ненавиждах, но започвах да приемам, исках Мойра да е до мен, когато се изправя пред миналото си. Знам, че съм силен човек, но по някаква причина изпитах чувство на безпокойство сега, когато Мойра не беше тук.

— Изглеждаш точно като майка си — каза Рандал, откъсвайки ме рязко от мислите за Мойра. — Бих те разпознал в хилядна тълпа като

неин син.

Не знам какво да кажа за това, така че отпих от кафето си.

— Искам да се чувстваш свободен да ме питаш всичко за родителите си… за предишния си живот, който може би не си спомняш. Искам да използваш тази възможност да запълниш тъмните петна в паметта си и да си възвърнеш спомена за наследството ти. Но трябва да знаеш, Зак… няма да те притискам да останеш. Искам да… Сигурен съм, че си го разбрал досега, но няма да те притискам изобщо. Има ли нещо друго, за което трябва да те уверя?

Този човек… моят кръстник успя за пореден път да накара част от злобата ми към него да намалее. Кимнах към него разбиращо.

— Само да знаеш, нямам намерение да оставам тук завинаги. Моят дом е в Караикан. Но ще приема предложението ти да ме научиш за наследството ми. И съм готов да посветя известно време на него, преди да се върна обратно. Парайла… приемният ми баща, ме помоли да остана една година. Не съм сигурен, че това е нещо, което мога да направя, но ще остана повече от няколко дни тук, в Джорджия, ако предложението още важи.

— Разбира се — каза Рандал с усмивка. — Какво ще кажеш след закуска да отидем на разходка и да те заведа до твоята къща.

Кимнах в съгласие и набодох малко бекон от чинията си.

— Мойра ми каза, че баща ми ти е спасил живота веднъж.

Той потупа устата си със салфетка, след което я остави и бутна чинията си настрани.

— Аз не съм религиозен човек, за разлика от баща ти. Но вярвам, че Господ е уредил той да бъде на точното място в точното време, за да ме издърпа от студената хватка на смъртта.

Слушах очарован, докато Рандал ми разказваше за хедонистичните си наклонности, и как един ден е обърнал колата си в една напълнена от дъжда канавка, пиян. Как лицето на баща ми се е появило на прозореца през мътната вода и Рандал дори се закле, че е видял ореол около главата му. Усмихнах се на себе си при тази представа. Макар че родителите ми бяха упорити християни, аз бях паднал далеч от ученията през годините. И въпреки че отец Гаул още ми четеше проповеди от библията си, спиритическите последователи на племето имаха по-голямо влияние върху мен, отколкото редките посещения на отеца.

— Трудно ми е да повярвам, че си развил толкова близка връзка с баща ми само защото е спасил живота ти. Вие двамата изглеждате като пълни противоположности — отбелязах аз, след като Рандал свърши разказа на историята как са станали приятели.

Рандал се подсмихна и кимна енергично с глава.

— Прав си. В много отношения ние нямахме нищо общо помежду си. Религиозните ни вярвания, политическите ни разбирания… всички те бяха много различни. И все пак, по ирония на съдбата, аз и баща ти бяхме в състояние да водим задълбочени разговори за тези различия. Той никога не ме осъди за липсата ми на същата система от вярвания. Всъщност мисля, че това бе, което го правеше толкова велик мисионер… защото разбираше, че хората имат свои собствени вярвания, и че няма да е лесно да се променят. Баща ти беше търпелив и мил. Забавен и дяволит. Беше лесно човек да му се възхищава и уважава.

— Мога да разбера защо ти си го харесал. Той беше чудесен човек — отбелязах аз. — Винаги го помня в добро настроение и че се смееше много. Плюс това е спасил живота ти. Така че да… разбирам защо си го харесал. Но не разбирам защо той е харесал теб.

Знам, че въпросът ми прозвуча грубо, но все още съм подозрителен към тази „семеен“ тип връзка, която Рандал изглежда си представяше.

С топли очи, Рандал се облегна на стола си и облегна ръце на ръба на масата. Гласът му беше тих, когато отговори:

— Веднъж зададох на баща ти същият въпрос, защото аз самият не разбирах изобщо. И знаеш ли какво ми отговори той?

Поклатих глава, защото дори не можех да си представя.

Рандал се усмихна, а очите му блеснаха.

— Баща ти ми каза, че въпреки прекомерните и вулгарни купони, нито веднъж не се е усъмнил, че духът и душата ми не са благородни в същността си. Той каза, че разпознава това у мен. Разбира се, помислих го за луд да ми казва това. И това ме накара да се разсмея. Мислех, че се шегува с мен, както често правеше. Но около три години по-късно… ти беше още бебе, и аз се правех на бавачка една вечер, за да могат родителите ти да излязат на среща. Когато се прибраха вкъщи, ме намериха седнал на дивана с теб, дълбоко заспал на гърдите ми. Родителите ти бяха толкова тихи, приближиха се на пръсти към нас

и се наведоха леко усмихнати да те видят как спиш в мен. Не знам какво изражение съм имал на лицето си в този момент, но баща ти ме дари със знаеща усмивка и каза: „Виждаш ли… това, което ти казах, Рандал. Благороден дух в същността си“.

Вдигнах вежди изненадано.

— Казал ти е точно същите думи след всички тези години?

— Да, което ме накара да осъзная, че баща ти вярваше в тези думи. Това бе първият път в живота ми… изобщо… в който осъзнах, че някой вярва в мен безрезервно. Не мислех, че е възможно да се възхищавам и да обичам баща ти повече, но от този момент той имаше моята абсолютна преданост. Бих умрял за него.

Думите на Рандал ми въздействаха дълбоко, защото си дадох сметка, че този човек не е просто някой, който от любопитство наглежда отдавна изгубения син на приятеля си. Мисля, че той изпитваше истинска дълбока емоция и задължение към баща ми и използваше тази възможност да ме върне обратно към корените ми, като начин най-накрая да му се отплати след всички тези години, не само задето му е спасил живота, но и заради вярата му в неговата човечност, която Рандал се е съмнявал, че наистина притежава.

След закуска Рандал ме натовари на една сребриста кола, която нарече „Астън Мартин“, което не означаваше нищо за мен, и се отправихме към къщата на родителите ми.

Е, къщата беше моя сега.

Лятното слънце тук, в Джорджия, беше горещо, а въздухът влажен, и само засили копнежа ми да се върна обратно у дома.

Докато пътувахме, любопитството ми към този човек се засилваше.

— Откъде черпиш цялото това богатство? — попитах го остро.

Рандал се изсмя високо.

— Моят прадядо е започнал с един универсален магазин, наречен „Обратно при Кенън“ през двадесетте години. Това е заветът му. Започва като малък магазин в центъра на Атланта и сега практически е най-големия търговски комплекс в Америка.

— Какво е универсален магазин?

— Място, където можеш да си купиш дрехи, обувки, както и домакински стоки. Ще те заведа в един такъв и ще ти покажа, докато си тук.

— И ти го притежаваш изцяло?

— Споделям собствеността с брат ми Стенли. Аз съм главен изпълнителен директор, което означава, че до голяма степен управлявам компанията. Стенли, за съжаление, предпочита да харчи пари, вместо да работи за тях. Собствеността му е формална.

— А Клинт и Кара работят ли в компанията?

Рандал изсумтя шумно.

— Не. Те следват стъпките на баща си и основно преживяват от попечителските си фондове.

Останах смълчан известно време, докато възприемах казаното. Първите ми впечатления от Кара и Клинт не бяха положителни.

Те не ми приличаха на сериозни хора и двамата не искаха да говорят за друго, освен за партита и скъпи играчки. Нито един от тях нямаше да оцелее и пет минути в дъждовната гора.

Но не така стояха нещата с Мойра, осъзнах аз. Тя беше много изобретателна жена, и въпреки липсата й на предпазливост, когато прекосявахме джунглата в деня, в който напуснахме Караикан, и едва я спасих от ухапване на змия, предполагах, че ако тя не бе оставила собствените си приспособления за оцеляване в тази среда, в крайна сметка нямаше да има проблем. Тази мисъл наистина ме накара да се гордея с нея. Накара ме да я уважавам още повече.

Не след дълго Рандал се отклони към един квартал, който всъщност доста приличаше на този, в който живееше Мойра. Дърветата бяха малко по-различни на вид, но къщите бяха малки и добре поддържани. След като минахме през няколко улици, Рандал най-сетне спря пред малка, жълта на цвят къща с черни капаци и черна входна врата. Верандата беше бяла, с два люлеещи се стола от едната страна.

Веднага я разпознах като къщата, в която живях до седемгодишна възраст. Емоциите потекоха в мен, когато спомените започнаха да ме заливат. Спомням си как си играя с малки, пластмасови играчки войници точно там, в предния двор. Знам, че в задния двор има прасковено дърво, на което се катерех, а майка ми все ме мъмреше да не ям плодовете, докато не узреят.

Преглътнах трудно, когато Рандал изгаси двигателя и отвори вратата си. Аз слязох и очите ми започнаха да попиват всичко, чак до малките червени и жълти цветя до ръба на пътеката, която водеше към

верандата. Рандал се приближи към мен и изпъна ръка. Разсеяно се протегнах и той пусна един ключ на дланта ми. Погледнах надолу към него, после към Рандал.

— Да влезем да разгледаме, какво ще кажеш? — попита ме той.

Кимнах и тръгнах към верандата, чувствах краката си натежали. Ключът се плъзна лесно в ключалката и го завъртях. В мига, в който пристъпих прага, разпознах всичко. В малката всекидневна още стояха същия диван и канапето от времето, когато живеех тук. Бяха доста грозни, като се замисля сега, с оттенъци на кафяво и украсени с оранжеви щампи на птици. Паркетът скърцаше тихо, докато вървях навътре, и бях готов да се закълна, че мога да видя баща си, седнал на дивана, безмълвно четящ пасаж от библията.

Обърнах се и погледнах към малката кухня, видях, че все още е боядисана в същото маслено жълто с бели дантелени пердета на прозореца над мивката. Представих си майка ми как се навежда надолу да извади шоколадовите бисквити от фурната, докато си тананика тихо.

Дори може да видя себе си да тичам по тесния коридор, викайки й:

— Виж какво направих, мамо.

Подадох й рисунка, направена с пастели, малка тънка фигура на момче и малко кафяво куче в краката му.

— Може ли да си имаме куче?

Мама се засмя, когато погледна рисунката.

— Красива е, Зак, но знаеш, че не можем да имаме куче. Заминаваме следващия месец в Бразилия и няма да има кой да се грижи за него.

— Чичо Рандал може да го гледа вместо нас. Сигурен съм, че ще го направи.

Мама разроши косата ми и се наведе, за да ме целуне.

— Сигурна съм, че ще го направи, миличък. Но ако ще имаш куче, трябва ти да си този, който ще се грижи за него. Може да си вземем едно, когато се върнем, нали?

Разочарованието ме изпълни, защото не исках да ходя на това пътуване с родителите си. Обичах Исус и неговото учение, но не исках да напускам дома си… приятелите си… чичо Рандал. Обичах това място.

— Не искам да отивам — казах аз раздразнено. — Искам да остана тук с чичо Рандал, както последният път, когато заминахте.

— Но този път ще останем по-дълго. Най-малко една година — каза мама с уверена усмивка. — Не можем да те оставим за толкова дълго. Ще ми липсваш твърде много.

— Не ми пука — извиках гневно. — Ще намразя онова място.

Мама се наведе, вдигна ме на ръце и се зарови във врата ми.

— Няма да го намразиш, глупчо. Но ако все пак го направиш, няма да те караме да идваш с нас отново. Как ти звучи това обещание?

Идваше ми да крещя, да тропам с крака в отрицание, но знаех, че това няма да помогне. Това пътуване беше планирано от известно време и нямаше начин да се промени. Бяхме водили този разговор няколко пъти преди. Мама ме пусна отново на пода и ми даде малко топли бисквити и чаша мляко. Бисквитките обикновено правеха всичко да изглежда по-добре, но не и този път. Този път имаха вкус на пръст.

Примигнах и се отърсих от спомена с усилие. Напълно бях забравил, че не исках да отивам в Амазония с родителите си. Че бях озлобен от това, и че исках да остана тук с моя кръстник. Обърнах се бавно и погледнах към Рандал, който ме гледаше с добрите си очи.

— Никога не съм искал да отивам в Бразилия с родителите си — казах глупаво.

Рандал кимна към мен с разбиране.

— Не, не искаше. Но родителите ти разбираха това. Ти беше твърде млад, за да споделяш страстта им да помагат да се приучават индианците към християнството. Но не можеха да те оставят. Не и за продължителното пътуване, което бяха планирали. Обичаха те прекалено много, за да го направят.

— И все пак, в крайна сметка ме оставиха… когато умряха — казах с горчивина, която ме изненада. — Оставиха ме в един странен свят. Оставиха ме беззащитен.

Рандал направи няколко крачки към мен и постави ръце на раменете ми.

— Не им се сърди за това, Зак. Тях ги няма. Не можеш да промениш това, а и знаеш, че никога не са искали да ти се случи нещо лошо. Те вярваха, че правят правилното нещо.

— Правилно за кого? За тях? — Рандал въздъхна и стисна раменете ми.

— Мисля, че е било правилно за семейството ви, и вече не можем да променим случилото се.

Отдръпнах се от него и тръгнах надолу по коридора към моята спалня. Главата ми се въртеше от гняв и аз се срамувах от себе си. Срамувах се, че чувствах подобно нещо към родителите си, които бяха мъртви, срамувах се, че сега изпитвах горчивина, че сме напуснали този дом, в който се намирах точно сега. Чувството беше абсолютно същото на онова, което изпитах, когато преди по-малко от месец ми казаха, че трябва да напусна дома си в Караикан.

Сега съм объркан. Не знам къде е истинският ми дом. Имам чувството, че не принадлежа нито тук, нито там. Всички основи, които бяха изградени под краката ми, сякаш се рушаха с всеки изминал ден.

Надникнах в стаята си. Беше точно такава, каквато си я спомнях. Малко двойно легло с чаршафи на Батман и завивка. Различни играчки бяха пръснати по скрина, бейзболна бухалка и ръкавица лежаха върху шкафа в долната част на леглото. Всичко бе много чисто и без прашинка дори.

Предполагам, че Рандал бе поддържал къщата през всички тези години.

Обърнах се и тръгнах по коридора към стаята на родителите ми. Незабавно ме връхлетя разпознаване, когато видях тяхното легло от ковано желязо, покрито с покривка в синьо и бяло. Скринът им бе покрит със семейни снимки и аз отидох до тях да ги разгледам внимателно, опитвайки се да остана безпристрастен, докато се взирах в усмихнатите лица и щастливия семеен съюз. Затворих очи и бях готов да се закълна, че дори мога да помириша едва доловимия сладък парфюм на майка ми. Светкавица от болка и копнеж ме прониза до кости и замени част от горчивината, която изпитвах преди малко.

Отворих едно от чекмеджетата, но то беше празно.

— Накрая раздадох всички дрехи, но всичко останало оставих същото. Всяка седмица идва човек да почисти мястото.

Кимнах с глава и надникнах през прозореца, който гледаше към задния двор. Прасковеното дърво стоеше още и изглеждаше поне десет пъти по-голямо, отколкото си спомнях, но нямаше никакви плодове.

Обърнах се към Рандал и се покашлях, за да не усети несигурните ми чувства.

— Благодаря ти, че ми показа това днес. Но мисля, че видях достатъчно.

— Разбира се — промърмори той. — Ще те заведа на обяд и може да си поговорим още малко, ако искаш.

— Всъщност… предпочитам просто да се върнем в твоята къща, ако нямаш нищо против. Бих искал малко време сам, ако и ти си съгласен.

Рандал се усмихна с тъжни очи и каза:

— Разбира се.

Вървях след него, когато излезе от къщата, и се върнахме в колата в пълно мълчание, потънал в собствените си мисли. Той каза, че тази къща е моя, но не е.

Не е наистина.

Моят истински дом е в Караикан. Дългата къща, която бях построил със собствените си ръце, разположена точно до жилището на Парайла. Хамакът ми даваше всичките удобства, от които имам нужда, а гората ми даваше храна. Имах приятели… и приемният ми баща, който ме обичаше като свой син.

Нямах нужда от никое от тези неща, които Рандал ми показа днес.

ГЛАВА 16

МОЙРА

Стоях пред вратата на стаята на Зак и се колебаех. Притеснявах се за него. Той не слезе за вечеря, така че прекарах една спокойна вечер с Рандал, в която обсъдихме какво се бе случило днес.

Той също се притесняваше за Зак.

Очевидно пътуването до дома му бе пробудило някаква горчива емоция. Рандал ми каза, че Зак си е спомнил някои неща в ярки детайли. Спомнил си е, че не е искал да заминава за Амазония с родителите си и как ги е молил да остане с чичо си Рандал.

Подозирам, че Зак бе в конфликт за онова, което всъщност означава дом. Той беше толкова категоричен, че единственият дом, който някога е признавал, е този, който сам си е направил в Караикан. Но сега си бе спомнил, че има дом тук, който е обичал много, и е бил възмутен, че трябва да напусне. Не мога дори да си представя онова, което изпитваше в този момент… противоречивите емоции, които тегнеха над него.

Ужасяваше ме мисълта, че Зак може би стоеше в стаята си точно в този момент и планираше незабавното си връщане в Амазония. Това щеше да бъде лесното решение за него, да отхвърли чувството на влечение, което сигурно бе изпитал към дома от детството си днес. Би било лесно да го вземе… да се върне обратно към онова, което е най-удобно за него.

Пристъпих напред и почуках тихо на вратата.

— Зак… може ли да вляза?

Посрещна ме мълчание, така че протегнах ръка и опитах бравата, която се завъртя от докосването ми. Отворих вратата и забелязах, че стаята тъне в полумрак. Зак беше спуснал тежките пердета и светеше само една малка нощна лампа.

Огледах бързо стаята и го открих седнал в един плюшен стол, тапициран в кралско синя и златна коприна. Зак се беше отпуснал в

него, дългите му крака бяха опънати напред. Едната му ръка почиваше върху бедрото му, а лакътя на другата беше опрян на подлакътника и брадичката му бе отпусната замислено върху дланта му.

Очите му бяха тъмни и присвити, когато се взря в мен.

— Не слезе за вечеря — казах тихо.

Той не ми отговори, просто продължи да ме пронизва с очи, въпреки че те почти бяха лишени от емоция.

Затворих вратата безшумно зад мен и направих няколко несигурни крачки, докато не спрях пред него. Зак вдигна очи да ме погледне, но остана все така мълчалив.

— Добре ли си? Рандал ми каза за пътуването ви до дома ти днес.

Устните му се свиха, а очите му изглеждаха почти безжизнени.

— Каза ли ти какво се случи там?

— Само, че си имал спомен… че не си искал да отиваш с родителите си в Амазония.

Зак се изсмя презрително, като вдигна очи към мен.

— Беше много повече от това. Многократно ги умолявах да не ме вземат. Не исках да напускам дома си… приятелите си. Исках шибано куче и да остана с чичо Рандал, но нямах избор по въпроса.

Сърцето ми прокърви от болката и гнева в гласа му. То се разкъса от факта, че на Зак дори не му бе даден избор дали да остане тук. Както не му бе даден избор да остане в Караикан, когато аз отидох за него.

— Съжалявам, Зак. Не е честно спрямо теб да нямаш власт — казах му тихо.

Той ме гледа няколко секунди, преценявайки съпричастността в гласа ми. След което сложи двете си ръце на подлакътниците на стола и се оттласна нагоре. Сега се извисяваше величествено над мен.

— Това е смешно — промърмори той, докато гледаше надолу към мен, очите му се стоплиха леко.

— Кое? — прошепнах аз.

— Че трябва да използваш думата „власт“. Ти… от всички други хора, разбираш значението й и какво означава за мен. Необходимостта да я имам.

— Разбирам те добре — казах му просто. — Дори по-добре сега.

Зак протегна ръка и ме погали нежно по бузата.

Очите му се отклониха към мястото, където ме докосваше, докато размишляваше върху признанието ми.

Когато отново вдигна поглед, дори леката следа от топлина се бе изпарила и на нейно място се бе появила стоманена твърдост.

Ръката му падна от лицето ми.

— Свали си дрехите — нареди той. Гласът му беше нисък, но повелителен, и изпрати тръпки по гръбнака ми.

Съвременната жена в мен поиска да се опълчи, защото знаех какво се случва. Зак се чувстваше извън контрол и искаше да си го получи обратно. Най-добрият начин, който знаеше, е като получи пълното ми подчинение.

За да покаже, че е същият, какъвто някога е бил.

Но в мен имаше също и друга жена. Жена, която се появява, за да покаже, че има пълна свобода в подчинението. Свободата идваше от това да нямаш никакъв избор за взимане, и аз се доверявах на Зак да направи всичко по правилния начин. Тази жена… тази, която вече се бе подмокрила между бедрата си в мига, в който той ми каза да сваля дрехите си… това бе жената, която сега излизаше на преден план.

Тази жена… тя искаше да накара Зак да се почувства добре, да му даде това, което желае, и да му даде да разбере, че жадува за нецивилизованата му природа.

Без да се замисля, аз посегнах към ръба на блузата си и я измъкнах през глава. Пускайки я на пода, веднага разкопчах полата си, оставяйки я да се плъзне по бедрата ми. Излизайки от купчинката на пода, направих малка крачка далеч от Зак.

Очите му блеснаха и ноздрите му пламнаха, докато ме оглеждаше облечена само в обикновени бели бикини и сутиен. Стоях там, чакайки следващата му заповед.

— Всичко — изръмжа той.

Сутиенът ми бе с предна закопчалка, затова просто натиснах клипса в центъра на гърдите си и завъртях рамене, оставяйки го да падне. Мушнах палци под ръба на бикините си и ги смъкнах по бедрата си, излизайки от тях… отново направих крачка далеч от Зак.

Погледът му се задържа за миг върху моя, преди да се плъзне по тялото ми. Чаках следващата му команда, а кожата ми бе настръхнала от нетърпение и очакване, какво щеше ми стори. Дали щеше ме

целуне? Или докосне? Щях да взема всичко, което ми дадеше. Щях да умра, ако не ми дадеше нищо.

Зак направи една крачка към мен с дългите си крака, обвивайки ръка зад тила ми. С премерена сила ме обърна, смъквайки ме на пода. Дъхът заседна в гърлото ми, докато ме снижаваше, първо на колене, а след това и по-надолу, докато бузата ми опря в мекия килим. Собствените му крака се блъснаха нежно в моите и той си пое дълбоко дъх.

Докато ме държеше прикована с една ръка около тила, чух непогрешимия звук от свалянето на ципа му и затворих очи, представяйки си как освобождава ерекцията си.

След това се тласна в тялото ми, което бе влажно от нуждата ми, и все пак доста стегнато в очакване. Проникна в мен само няколко сантиметра и застина. Пое още веднъж дълбоко дъх и го отпусна, издишайки срещу гърба ми.

Чаках… чаках го да проникне изцяло в мен, но той не направи никакво друго движение.

Отворих очи, но не можех да видя друго, освен праха под леглото му. Не смеех да помръдна тялото си, защото Зак командваше и точно в този момент имаше нужда да направи така, че да се чувства възможно най-добре.

Пляс.

Той се тласна в мен с такава сила, че мускулите ми се изопнаха с изгаряща болка от инвазията му и на мига да стегнаха около члена му в очакване на удоволствието. Възклицание се изтръгна от устните ми, и прехапах долната си устна.

Очаквах да започне да ме чука силно, но той просто се отдръпна бавно, само за да ме изпълни отново. Той се движеше ужасяващо бавно, което бе коренно различно от интензивността, с която ме бе чукал преди, и веднага си спомних как бе взел Тукаба върху мръсната земя, докато бяха при Караикан.

Без чувства.

Без емоции.

Само с желязно спокойствие по пътя към това да си достави удоволствие.

Макар да не можех да отрека, че това, което правеше, бе приятно, то също така бе нередно.

Бе някак пусто.

Исках повече, тъй като той ми показа, че може да ми даде още, и макар да нямах проблем да се подчинявам на похотта на Зак, исках да знам, че съм повече от празна дупка, в която да се задоволява.

Зак бе напълно притихнал, докато се движеше навън и навътре в мен. Никакви стонове, които да покажат, че се наслаждава на изживяването.

Никакво учестяване на дишането му, за да ми покаже, че ме желае.

Просто бавни, тихи движения на тялото му срещу моето, което усещах, че сякаш притъпява усещанията ми.

Очите ми се напълниха със сълзи, когато осъзнах, че не бих могла да имам подобна сексуална връзка със Зак. Това бе напълно лишено от интимността, от която очевидно се нуждаех, и за която копнеех.

Притиснах длани на килима и точно се канех да му кажа да спре, когато неочаквано Зак извика:

— Мамка му! — И се откъсна от тялото ми.

Изправих се на мига и погледнах през рамо.

Зак бе на пода… седеше с прегънати пред себе си колене и длани, притиснати към бедрата си за опора.

Очите му бяха пусти, а гърдите му се надигаха в неравен ритъм.

— Съжалявам — каза той, отвратен от себе си.

Замръзнах, гледайки как нещастието се спуска над него.

— Съжалявам — повтори той и погледът му падна върху мен. — Не биваше да правя това.

Тялото ми най-после реагира и аз запълзях към него. Заставайки на колене между бедрата му, аз обхванах с ръце лицето му. Навеждайки се, целунах нежно устните му, след това бузите и челото му.

— Всичко е наред — уверих го аз.

Когато се отдръпнах, погледът му се спусна към моя. С глас, толкова тих, че едва успях да го чуя, той каза:

— Вече дори не знам кой съм.

Сърцето ми се присви заради красивия мъж, който изглеждаше така изгубен. Надигнах се и седнах в скута му, обвивайки ръце около тила му и сгушвайки лице в шията му. Изпитах облекчение, когато ръцете му се обвиха на мига около кръста ми и той ме стисна силно.

— Ти си Закарайъс Ийстън — казах му с утешителен глас. — Ти си момче, което е било взето от дома му. Ти си мъж, който бе откъснат от досегашния си живот. И двамата са част от това, кой си ти. Но, моля те, никога не забравяй, красавецо мой… сега имаш възможността да бъдеш когото поискаш. И че това винаги ще бъде изцяло под твоя контрол.

Усетих как гърдите на Зак се издуха, щом пое дъх и след малко го изпусна бавно. Можех да усетя ерекцията му, изгаряща кожата ми, и исках да почувствам отново този изгубен мъж дълбоко в себе си. Вдигайки леко глава, аз плъзнах устни по шията му, целувайки го леко. Тръпка премина през тялото му и той ме стисна по-силно.

Отворих уста, облизвайки с език кожата му, вкусвайки го за миг, преди да впия зъби в плътта му.

Зак изръмжа ниско и се претърколи настрани. Пъхвайки ръце под краката ми за опора, той се изправи с едно мощно движение, все още с мен на ръце. Отнасяйки ме до леглото, той ме настани в самия му център. Гледах безсрамно как сваля останалите си дрехи, как мускулите му трепваха при всяко движение. Погледът му не се откъсна нито за миг от моя, изгаряйки ме с нуждата си, а кръвта във вените ми започна да кипи, когато той се качи на леглото, настанявайки се между бедрата ми.

Бе въплъщение на пълната прелест, заставайки на пети, с ерекция гордо стърчаща срещу мен. Сините му очи се впиваха в моите и копнеех да прокарам ръце по тялото му.

Зак нежно разтвори бедрата ми. Плъзвайки ръце по тях, той продължи нагоре… към ребрата ми, стигайки до гърдите ми, за да ги стисне леко. Тих стон се изтръгна от собствените ми устни и Зак се усмихна самодоволно.

Навеждайки тялото си над моето, той притисна устни към устата ми и ми даде най-сладката целувка, нежно прокарвайки език по зъбите ми. След това ме целуна дълбоко… и още по-дълбоко. Вдигнах ръце и прокарах пръсти по зърната му. Той ме възнагради със стон, преплитайки език с моя, преди да го засмуче леко.

Когато Зак най-после откъсна лице от моето, подпря ръце на матрака и погледна надолу към мен.

— Мисля, че току-що научих нещо важно.

— И какво е то? — попитах, прокарвайки ръце надолу по бицепсите му.

— Никога не изпитвах някакви емоции, когато чуках жена от Караикан. Фокусирах се единствено върху това какво изпитвам физически.

— И сега различно ли е?

— С теб е различно — призна той. — Преди малко… опитах да те чукам като жена от Караикан. Абсолютен контрол, никакви емоции. Опитвах да докажа на себе си, че контролирам живота си.

— Ти *контролираш* живота си — уверих го аз, борейки се с желанието да погаля лицето му.

— Не и когато съм с теб — промърмори той. — Не напълно.

— Зак… нямам проблем да ти се подчинявам напълно, когато сме интимни. Може да ме сложиш на колене отново и отново, и ще ми харесва. Но само ако не се въздържаш. Трябва да ми обещаеш, че никога повече няма да се въздържаш с мен. Като модерна жена… това е нещо, от което имам нужда. Не мога да държа емоциите си далеч от това.

Погледът му омекна и той се усмихна нежно, кимайки разбиращо.

— Отбелязвам си го. — Зак вдигна ръка към гърдите ми и леко стисна зърната ми. — Но само защото водим този разговор за чувства и емоции, не значи, че няма да те чукам още сега толкова силно, че да можеш да ме почувстваш изцяло. Смятам да те направя робиня на члена си. Може да се окажеш леко разранена и доста протрита, която свърша с теб, но ще ме молиш да го направя отново. Обещавам ти.

Зениците ми се разшириха при тези негови думи и тялото ми буквално се разтопи под него.

— Ето го моя нецивилизован мъж — прошепнах аз.

Дааа… разранена съм. След като Зак метна краката ми над раменете си, продължи да се тласка в тялото ми с брутална сила, и след като ме накара да свърша два пъти, ме завъртя по корем и продължи. Всеки път, щом бе близо да свърши, той забавяше ритъма, понякога се измъкваше целия от мен и се заемаше да целува и милва тялото ми.

Беше мъчение, но не траеше дълго, защото скоро той пак се озоваваше дълбоко в мен.

Да… той пороби тялото ми.

И не сдържа нищо от себе си.

Той стенеше, ръмжеше и проклинаше изгарящото удоволствие, което изпитваше. Впивайки пръсти в плътта ми, ме покоряваше с език. Шепнеше ми порочни думи… благодарение на ровенето му в *Гугъл*… и ме възбуждаше все повече.

Когато най-после свърши, той го направи с рев, който разтърси тавана, преди да се срине върху мен. Изплаших се, че Рандал може да връхлети изплашен в стаята. За щастие стаята му бе в другото крило на къщата.

Зак се изтърколи от мен, лягайки по гръб. Дишаше тежко, а кожата му бе покрита с капчици пот. Не се поколебах нито за секунда, притискайки тялото си към него и отпускайки глава на рамото му. Той не се раздвижи, нито ме докосна, докато слушах забързаното му дишане, преди най-после да си възвърне контрола.

Вдигайки ръка, аз я отпуснах на гърдите му, нежно милвайки твърдите мускули там. Можех да почувствам как трепна под докосването ми.

— Жените и мъжете само след като се венчаят ли спят в едно и също легло? Спомням си, че родителите ми спяха в едно легло — попита ме Зак.

Усмихнах се на себе си и седнах, така че да мога да погледна надолу към Зак. Опирайки ръка на гърдите му, му казах.

— Не, не е нужно да са венчани, за да го направят. Защо питаш?

Зак сви рамене.

— Просто се чудех. Никога преди не сме го правили.

— Искаш ли да спим заедно? Искаш ли да остана тук с теб, през нощта?

Пресягайки се през тялото си, Зак сграбчи ръката ми, местейки я надолу по тялото си, докато пръстите ми не обгърнаха члена му. Беше напълно мек и все пак невероятно огромен, а кожата му все още бе влажна. Използвайки ръката ми, той възбуди отново ерекцията си, а аз дори за миг не си помислих да му откажа.

Милвах го нежно, а той стенеше тихо, тласкайки члена си срещу дланта ми.

— Мисля, че ще е най-добре да останеш тук тази нощ — каза той с лека усмивка. — Не мисля, че все още съм приключил с теб.

Господи, надявам се никога да не приключи с мен.

ГЛАВА 17

ЗАК

Седях в задната част на лодката, докато Клинт я направляваше през водите на езерото. Местех очи между Мойра, която беше от лявата ми страна, и Кара, която беше от дясната ми. Сравнявах двете жени, защото намирах за очарователен факта, че бях в компанията на две еднакво красиви жени, но само една от тях наистина ме привличаше.

Какво беше това в Мойра, което я отличаваше?

Дали бе фактът, че познавах тялото й интимно? Или може би защото тя ме познаваше по-добре от Кара?

Или защото ми позволяваше да доминирам над нея и това се отразяваше на вродената ми нужда от контрол?

Не мислех, че е това… не съвсем, защото намирах общата представа за контрол за твърде субективна.

Например, Кара беше доста възхитителна. Беше облечена със секси розов бански, който не беше нищо повече от няколко блестящи триъгълника, които едва покриваха гърдите й и котенцето й. Красивата й дълга коса беше пусната и се развяваше от вятъра. Устните й бяха пълни и се обзалагах, че правеше невероятни свирки.

Но за сметка на това й липсваха доста мозъчни клетки. Изглежда, че имаше желание да говори само за себе си и за това какъв цвят лак ще отива най-добре на тена й. Трябваше да потисна смеха си, когато Кара изпъна единия си дълъг крак и го постави на бедрото ми, питайки ме какво мисля за цвета на ноктите на краката й.

Сякаш ми пукаше.

Мойра просто извъртя очи и извърна погледа си към водата.

Докато Кара беше почти напълно гола, Мойра бе облякла тениска и къси дънкови гащи над банския си. Забелязах, че нейните нокти бяха лакирани в бледорозово, което ме караше да искам да боготворя краката й, и това само доказваше… че може би цвета беше от значение.

Клинт забави скоростта на лодката, докато почти не спря и се обърна към нас.

— Добре, Мойра. Твой ред е. Готова ли си?

Мойра се изправи от мястото си и му се усмихна игриво.

— Разбира се. Казах ти, че уменията ми с водни ски не струват, но ще опитам.

Всички бяхме минали реда си. Кара и Клинт бяха доста добри, но научих, че и двамата са прекарвали летата си във водата, пиейки бири и вино и печейки се на слънцето. Тежък живот, със сигурност.

Справих се изненадващо добре, когато беше дошъл моят ред. Беше вълнуващо да бъда дърпан зад лодката, вятърът да се блъска в тялото ми, а водата да ме пръска. Според Кара, която веднага залепи ръце за бицепсите ми, след като се качих обратно на лодката, съм бил добър в ските, защото горната част на ръцете ми била толкова силна.

Мойра извъртя очи и на това и дори изсумтя, което накара Кара да присвие очи към нея.

Беше доста трудно да отклоня погледа си, когато Мойра издърпа тениската над главата си, разкривайки много по-скромен черен бански и гърдите си, които бяха много по-малки от тези на Кара, но бяха изцяло покрити от горната част на банския.

Бях доволен от това, защото не бях пропуснал начина, по който Клинт я наблюдаваше. Тя се измъкна от късите си гащи, разкривайки долната част на банския, който прилепваше към дупето й перфектно, а по хълбоците й се спускаха фини ленти.

Мамка му, не бях обърнал голямо внимание на хълбоците й миналата нощ, докато пръстите ми и езикът ми се плъзгаха по тях. Бях изненадан, че не са останали синини.

Клинт помогна на Мойра да си облече жилетката, което ме накара да искам да изръмжа от неудовлетвореност, докато той затягаше ремъците, които се намираха отпред. Но не можех да направя нищо, защото Мойра не искаше никой да разбере, че се чукаме. И между другото, исках да стоваря юмруците си в лицето на Клинт и да го изхвърля през палубата заради начина, по който стоеше твърде близо до нея, но всички щяха да разберат какво става между нас, ако го направех.

Кара се изправи от мястото си и каза:

— Аз ще карам този път.

Докато тя се настаняваше зад кормилото, Клинт помогна на Мойра със ските й, както и с влизането й във водата.

Обърнах се в седалката си, за да я наблюдавам, забелязвайки решителността, която бе изписана върху лицето й, докато стискаше въжето, а върховете на ските й подскачаха във водата.

Очите й се сключиха с моите и аз й се усмихнах окуражаващо. Тя ме възнагради с бърза усмивка, която беше толкова ярка, че всъщност накара стомахът ми да се свие от копнеж да я видя отново. Да, тази усмивка определено беше нещото, което отличаваше Мойра.

Кара погледна през рамото си и извика.

— Готова ли е?

Мойра кимна и изкрещя:

— Хайдеее.

Двигателят на лодката се форсира, когато Кара подкара лодката с плавна скорост, а аз наблюдавах Мойра, която се издигаше над водата. Изкачи се до горе без никакви проблеми, а погледът й беше фокусиран върху лодката.

Кара увеличи скоростта, а Клинт извика:

— Справяш се чудесно. Присвий коленете си малко повече.

Мойра направи каквото й каза, изглеждайки стабилна. На лицето й се появи усмивка, а аз просто стоях там, наслаждавайки се на красотата на любовницата ми, докато тя се рееше над водата.

Знаех, че Мойра нямаше силата, от която се нуждаеше да остане горе за дълго, и всъщност си търсех причина да се върна обратно горе. Това беше едно от най-забавните неща, които бях правил, откакто се бях върнал в Щатите… с изключение на времето, когато се заравях дълбоко вътре в Мойра.

Изведнъж Кара извъртя кормилото на лодката рязко надясно и Мойра се плъзна настрани към широката вълна, предизвикана от мотора на плавателния съд. Веднага след като ските докоснаха водата, видях как краката на Мойра подадоха под нея и тя полетя към водата, подскачайки върху повърхността й отново и отново.

— Изключи двигателя — извика Клинт на Кара.

Наблюдавах я как връща скоростния лост назад, обръщайки глава през рамо, за да погледне зад себе си… и на лицето й се появи злонамерена усмивка, когато видя подскачащата във водата Мойра.

— Упс! — каза тя и ме погледна невинно. — Стори ми се, че видях дънер във водата и се опитах да го избегна.

— Исусе, Кара — каза Клинт и се засмя добродушно. — Ти си заплаха за водата. От сега нататък ще карам аз.

Кара бавно обърна лодката и се върна назад към Мора, която беше добре и дори се изкикоти, когато отбихме до нея. Наведох се над лодката й и пододох ръка, след което я издърпах и я сложих да седне на ръба на лодката.

— Добре ли си? — попита загрижено Кара.

— Добре съм — отвърна с усмивка Мойра. — Отначало си изкарах акъла, но дори не се нараних. Искам да опитам отново.

Усмихнах се на Мойра и забелязах, че Кара направи гримаса. Докато Клинт и Кара си разменяха местата зад кормилото, се наведох и допрях устни до ухото на Мойра.

— Толкова си безразсъдна. Планирал съм нещо за теб тази вечер. Надявам се, че приключенският ти дух няма да изчезне дотогава.

Тя затвори очи и простена тихо. Приех това за съгласие и се отдръпнах от нея, точно когато Кара тръгна обратно към нас.

— Зак… започнах да изгарям — измърка тя и ми подаде тубичка от същия лосион, с който бях видял Мойра да се маже малко по-рано. Мамка му, как исках аз да съм онзи, който да размаже мазната течност по кожата й. — Имаш ли нещо против да ми намажеш гърба?

Дори не трябваше да поглеждам към Мойра, за да знам, че си извърта очите отново, което ме накара да се засмея на себе си. Наслаждавах се на ревността й, но щях да й се реванширам по-късно тази нощ.

— Разбира се — казах, като поех тубичката от ръцете й и отворих капачката.

Бях повече от сигурен, че чух Мойра да промърморва „Невероятно“, преди да провеси краката си през ръба на лодката и да ги потопи във водата.

Кара и Клинт ни оставиха пред къщата на Рандал. Мойра беше стиснала устни през целия път до дома. Смятах, че това имаше нещо общо с факта, че след като взех слънцезащитния лосион от Кара, тя незабавно развърза връзките на горната част на банския си и внимателно го задържа плата срещу гърдите си, след което се обърна с гръб към мен.

— Не искам да си омажа банския — каза тя между другото.

Бързо втрих хлъзгавото нещо по кожата й, и когато тя се обърна да завърже връзките на банския си около врата си, остави чашките да висят свободно, така че успях да зърна закръглените полукълба на гърдите й. Тя ми хвърли един горещ поглед и се обърна с лице към мен, след което започна да завързва връзките на гърба си. Усмихвайки й се учтиво, се обърнах към Мойра, чийто поглед мяташе кинжали към мен. Ухилих й се и тя присви устни.

И оттогава започна да ме игнорира.

Сам ни поздрави във фоайето, казвайки ни, че Рандал има късна бизнес среща, и че вечерята ще бъде сервирана след няколко часа в официалната трапезария. Мойра измърмори една благодарност и започна да се изкачва по стълбите. Наблюдавах я за минута, оценявайки начина, по който задника й се въртеше под стегнатите дънкови къси панталонки. Когато стигна до средата на стълбището, я последвах, вземайки по два стъпала наведнъж.

Тя не ми обърна внимание и се отправи към стаята си. Последвах я, избутвайки вратата, когато тя се опита да я затвори в лицето ми.

— Ще си взема душ. — И затвори вратата, когато пристъпих в стаята й.

— Перфектно — казах й. — Ще се присъединя към теб.

— Не съм в настроение, Зак — изръмжа тя и се отправи към банята. Нямах намерение да й позволя да се скрие от мен, така че я последвах.

Облегнах бедро на мивката на банята, докато тя пускаше водата, проверявайки с ръка температурата. Когато се обърна към мен, веждите й бяха повдигнати.

— Все още ли си тук? Ще си вземам душ, така че ще те видя на вечеря.

Издърпах тениската си над главата ми и я пуснах на пода. Нямаше да се отърве от мен толкова лесно.

Очите й се спуснаха по голите ми гърдите, преди да срещнат моите.

— О, не, не си го и помисляй — каза тя и отстъпи назад. — Казах ти, че не съм в настроение.

— Напротив — казах, насочвайки поглед към гърдите й. — Мога да видя твърдите ти зърна през тениската ти.

— От студения въздух е — промърмори тя. — И ако искаш да чукаш някой, защо не отидеш и не намериш Кара? Сигурна съм, че ще ти пусне.

А, ето какво беше. Малката ми тигрица все още бе ядосана от държанието на Кара този следобед.

— Повече от сигурен съм, че ще го направи. Няма съмнение, че ще си разтвори краката за един удар на сърцето — казах й и лицето й се изчерви от гняв. — Но не искам нея. Искам само теб, така че си съблечи дрехите. Веднага.

Погледът й се стопли при признанието ми, че искам само нея, но брадичката й се повдигна предизвикателно към мен.

Дори докато ми отказваше отново, а очите й блестяха упорито.

— Не.

— Не? — попитах я с мрачна усмивка. Отвързах плажните си панталони и ги свалих по бедрата ми, оставяйки ги да се свлекат на земята, за да разкрият пениса ми, който се беше втвърдил в минутата, в която я бях последвал в банята. Започнах да се докосвам и очите й незабавно се насочиха към възбудата ми.

Пристъпих към нея и движението я накара да върне погледа си върху лицето ми.

— Не? — попитах отново. — Мислиш си, че можеш да ми откажеш?

— Точно така — отвърна тя, въпреки че по тона на гласа й можех да кажа, че ме предизвикваше да я притисна.

— Ако не си съблечеш дрехите, ще го направя аз — казах й заплашително.

— Ще срещнеш доста голяма съпротива — предизвика ме тя.

Мамка му, играта започваше. Пенисът ми пулсираше толкова лошо в момента, че можеше да мина само с това да сваля късите й гащи и бикините й, свеждайки голотата до минимума, преди да се тласна в нея.

Улових я за кръста с трепереща ръце, придърпвайки я плътно до мен. Увих ръце около тила й и започнах да се навеждам към лицето й за силна целувка, но тя изплака от болка.

Незабавно я пуснах.

— Какво има?

Мойра трепна и внимателно повдигна ръба на тениската си, поглеждайки през рамо към отражението си в огледалото. Погледът ми последва нейния, за да видя, че гърбът й се е обагрил в розово от слънцето.

— По дяволите — каза тя, ужасено. — Изгоряла съм.

Предпазливо се протегна назад и започна да опипва с пръст кожата над хълбоците си. При натиска стана бяла за минута, но когато отдръпна пръста си, розовият цвят се завърна.

Мойра се извъртя назад и двамата се втренчихме един в друг за момент, а от предизвикателното ни държание не бе останало и следа. Устните й се разтегнаха в широка усмивка, същата като онази, която ми беше дала този следобед.

— Предполагам, че развалих момента.

Отметнах глава назад и се засмях.

— Нищо подобно. Просто ще трябва да бъда малко по-нежен с теб.

Внимателно измъкнах тениската й над главата й, след което свободи гърдите й от банския. Паднах на колене и свалих късите й гащи, след което смъкнах долнището, като внимавах да не докосна изгорялата кожа. Когато остана напълно гола пред мен, се наведох и я целунах по стомаха, преди да се изправя отново.

Така както изглеждаше, само гърбът й беше изгорял, но се чувствах виновен за това, че с готовност бях намазал Кара със слънцезащитен лосион, но не бях проявил същото за Мойра.

— Боли ли много? — попитах я.

— Не… просто пари малко. Имам алое вера, така че ще се намажа след душа.

— Аз ще те намажа, но нека се почистим първо — казах и улових ръката й, помагайки й да пристъпи през огромната стъклена врата.

Душът й беше прекалено голям, точно като този в моята баня. Беше облицован с кафяви и сиви плочки, в които бяха вградени дюзи с различен размер, разпръскващи водата из всички ъгли.

Мойра наведе глава под една от струите и намокри косата си. Когато повдигна глава отново, от миглите й се стичаха капчици, които

падаха върху бузите й. Зелените й очи блестяха и беше просто зашеметяваща.

Протегнах се и взех душ гела, щедро изсипвайки от него в ръцете ми, след което го разпених.

— Първо отпред.

Тя ме наблюдаваше с натежали клепачи, докато прокарвах насапунисаните ми ръце по врата, раменете и надолу по ръцете й. Обърнах допълнително внимание на гърдите й, като прокарах палци по зърната й. Бях толкова шибано възбуден в момента. Можех да почувствам как на върха на пениса ми се появиха няколко капчици от нуждата да вляза в нея, но продължих да насапунисвам тялото й.

Спуснах ръка между бедрата й, масажирайки мокрите устни на котенцето й, преди нежно да плъзна един пръст в нея.

— О, Зак — простена тя и изви бедра.

Издърпах пръста си, прокарвайки го по клитора й, карайки я да ахне. Мамка му, беше толкова секси.

— Обърни се — изръмжах. — Нека ти измия гърба.

Тя направи каквото й казах, премятайки дългата си коса през рамо, за да разкрие розовата кожа на гърба си. Едва я докосвах, докато нежно разтривах пяната по кожата й и надолу по гръбнака й, след това по красиво закръгленото й задниче, което все още беше бледокремаво, тъй като бе останало скрито от слънцето.

Отново върнах ръцете си върху гърба й, нежно масажирайки мускулите й, след което ги прокарах по гърдите й и между тях.

Мойра се стегна за миг, но после въздъхна.

Наведох се и взех душ гела, след което изсипах още малко в ръце си и отново го разпених.

— Стой мирно — наредих й. — И не мърдай.

Пристъпих към нея и прокарах едната си ръка по стомаха й, а другата по гърба й. Ръката ми, която беше върху стомаха й, покри вагината й, преди да започна да плъзгам показалеца си в нея, докато описвах кръгове с палеца си по клитора й. Мойра изплака от удоволствие, след което уви едната си ръка около душа, а другата отпусна на рамото ми. Спуснах ръката ми, която беше на гърба й, върху дупето й и плъзнах един пръст между бузите й. Когато достигнах до стегнатия й вход, нежно започнах да го масажирам, докато тя се опитваше да се отдръпне от докосването ми.

— Казах ти да не мърдаш — казах, като започнах да масажирам клитора й малко по-енергично.

Тялото й застина и остави ръцете ми да си вършат работата. Палецът на едната ми ръка обработваше клитора й, докато показалеца на друга масажираше ануса й.

Наведох лице към нея и го пристиснах в шията й, след което приближих устни до ухото й и й казах:

— Искам пениса ми в дупето ти.

Тя простена и поклати глава.

— Не сега… не тази нощ. Но скоро ще бъде мой — казах зловещо.

Тя поклати глава отново, въпреки че простена. Засмях се и я целунах по врата още веднъж.

— Ще го направя — уверих я тихо и плъзнах палеца си дълбоко в котенцето й, а съвсем леко другият си пръст в стегнатия й отвор. — Знаеш, че го искаш.

Тя проплака.

— О, господи! Откъде си се научил на това?

Засмях се тихо и целунах ъгълчето на устата й.

— *Гугъл.*

— Не мога Зак. Няма начин да те поема целия там отзад. Прекалено голям си.

— Шттт — прошепнах до ухото й. — Първо ще те подготвя.

Издърпах палеца си от женствеността й и отново започнах да описвам кръгове по клитора й, като в същото време плъзнах показалеца си до половината в дупето й.

Мойра издаде сподавен звук и притисна задника си към мен, искайки повече от това ново усещане. За кратко изгубих ритъм върху движенията си по клитора й, но отново го възстанових, когато издърпах пръст от дупето й и го плъзнах отново в нея.

— Толкова е хубаво! — промърмори тя и в гърдите ми избухна триумф. Докато пръста на едната ми ръка масажираше клитора й, плъзнах другият, който се намираше в дупето й, докрай. Беше толкова стегната и гореща и, честно казано, не знаех дали щях да бъда в състояние да понеса усещането, когато я вземех по този начин. Само мисълта за това можеше да ме накара да свърша.

— Мамка му! — изстена Мойра и осъзнах, че това е първият път, в който я чувах да го казва. — Ще свърша, Зак. Ще свърша силно.

— Мамка му, да, така е — казах й, плъзгайки яростно навътре и навън пръстите си.

Цялото тяло на Мойра застина и една от ръцете й се отпусна надолу, сграбчвайки бедрото ми. Тя забави нокти в кожата ми, достатъчно силно, за да пусне кръв, и проплака, когато спазмите разтърсиха цялото й тяло. Наблюдавах я, докато трепереше силно, а пръстите ми останаха в нея, докато вече не можех да го понеса и за миг повече. Заради изгорелия й гръб се отдръпнах назад и я наведох внимателно напред, наблюдавайки движенията на ръцете й, които стиснаха пейката на душа за баланс. Поемайки пениса ми в ръка, го насочих към котенцето й и с един тласък се плъзнах в нея.

— Дръж се здраво, сладка Мойра — казах й. — Това ще отнеме доста време.

Чуках я здраво, като внимавах да се държа за бедрата й, така че да не докосвам изгорялата й кожа. Погледнах надолу и се вгледах в пениса ми, който влизаше и излизаше от горещата й плът.

Толкова хубаво.

Чувството беше толкова дяволски хубаво.

Оргазмът ми ме хвана неподготвен, разтърсвайки цялото ми тяло.

Всеки един мускул в тялото ми се сви, така че присвих колене, за да не се срина на пода.

Стоварих ръка върху стената и изкрещях:

— Мамка му!

След което се излях в Мойра, докато цялото ми тяло се тресеше в екстаз.

Никога.

Никога преди не бях чувствал нещо подобно.

Абсолютната свобода, която имах с тялото й, вярата, която имаше в мен. Нейното пълно предаване да ме остави да я докосвам на най-съкровените й места. Не го направи, защото аз настоявах, а защото го искаше и вярваше, че никога няма да я нараня. Нямаше нужда от мен, за да й осигуря подслон или храна, не и по начина, по който караиканските жени имаха нужда от мен. Не, тя се нуждаеше от мен по напълно различен начин и го намирах за доста унизително.

Погледнах към гърба й, който беше изгорял от слънцето, и към гърдите й, които се повдигаха и спадаха забързано. Беше свела глава, а тялото й все още бе отворено за мен.

Прокарах пръсти по кожата й, мислейки си, че ще е ужасно, когато я напусна един ден.

ГЛАВА 18

МОЙРА

Измих ръцете си на мивката в банята и се вгледах в отражението си в огледалото. От там ме гледаха сериозни очи, които изглеждаха замислени за случилото се миналата нощ между мен и Зак под душа. Беше красиво, ужасяващо и освобождаващо.

Промени ме.

Никога друг мъж не ме бе докосвал по начина, по който той го правеше, и все пак поради някаква причина му вярвах напълно. Този див мъж, който никога преди не се бе интересувал от чувствата на жените, нито от телата им. Беше абсолютно прекрасно, и когато излезе от мен, почувствах как нещо между нас се променя.

Зак нежно ме бе придърпал под водната струя и бе изплакнал пяната, която беше останала по тялото ми. След това втри шампоан в косата ми, а след него и балсам… прокарвайки пръсти през копринено мокрите кичури.

Беше толкова нежен с мен. Помогна ми да изляза от душа, увивайки кърпа около раменете ми, но внимателно, за да не нарани чувствителния ми гръб. Накара ме да си взема алое верата, след което ме положи по корем на леглото и нежно втри лосиона върху гърба ми. Въздъхнах от облекчение заради хладното усещане, както и заради копнежа, който изпитвах от начина, по който пръстите му се плъзгаха по кожата ми.

Докато ръцете му обработваха деликатно изгорения ми гръб, пръстите му бяха малко по-груби върху дупето ми, докато ме масажираше. Присвих се, безмълвно молейки го да ме докосне интимно и той го направи. Плъзна пръстите си между бедрата ми, изпълвайки ме с глад, след това разтвори краката ми и се плъзна в мен, докато аз лежах просната на леглото.

Чукаше ме бавно, подпирайки се с ръце на матрака, внимавайки да не отпуска цялото си тегло върху мен. Исках да почувствам цялото

му тяло срещу моето, но гърбът ми беше прекалено чувствителен от слънчевото изгаряне. Въпреки че се движеше толкова бавно, беше всичко друго, но не и тих. Както ми обеща, вече не се въздържаше с мен по никакъв начин.

Всеки път, когато се забиеше в тялото ми, простенваше невъздържано, напълно отдавайки се на екстаза от момента. Веднага след като свърших, и той ме последва, след което се наведе надолу и постави целувка между раменете ми.

Когато излезе от мен, се зачудих дали ще си тръгне и ще се върне в стаята си. Предишната нощ остана при мен, но не бях сигурна дали това не се дължеше на чистото изтощение, или защо искаше. Не попитах, защото се страхувах от отговора.

Вместо това той се извъртя по гръб и ми нареди:

— Ела тук.

Извъртях се на една страна и се наместих до него, а той предпазливо уви едната си ръка около гърба ми, който беше много по-добре след терапията с алое вера, която ми беше направил. Лежахме тихо за известно време, но тогава аз наруших мълчанието.

— Откъде си получил тези белези? — попитах, след което спуснах ръка надолу по корема му, покрай дясната му бедрена кост и надолу до края на бедрото му, където четири малки кръгли белега пресичаха плътта му, като всеки от тях беше около дванадесет сантиметра. Бях ги забелязала още първата нощ, когато го видях в Караикан, докато той се занимаваше с други интересни неща. Цялото му тяло беше нашарено с белези, но тези ме интересуваха най-много.

Зак надигна глава от възглавницата си, за да види къде почиват пръстите ми.

— О, тези. От зелена анаконда, която се опита да ме изяде.

Повдигнах глава, за да мога да го погледна в очите, мислейки си, че се шегува с мен.

— Шегуваш ли се?

Той ме погледна в очите.

— Не.

— Мамка му! Какво се случи?

Той се засмя и отпусна глава обратно на възглавницата си.

— Мисля, че бях на дванадесет и бяхме излезли на лов с някои от другите момчета на моята възраст. Не бяхме много добри…

повечето от нас успяваха да свалят някоя маймуна, ако изстреляхме достатъчно стрели наведнъж. Попаднахме на една анаконда на брега на река Итуи. Беше се свила на спирала и беше скрила главата си, така че да не можем да я видим.

— Тя? Откъде знаеш, че е била женска? Полата й ли повдигна? — попитах със сумтене.

— Не, умнице. Женските са по-дълги, а тази беше огромна… вероятно десет метра, съдейки по начина, по който се бе увила. Както и да е, обикновено стоят във водата, за да ловуват, и са супер бързи. Но тази изглеждаше мързелива и може би беше стара… кой знае, но онова, което знам, е, че всички си помислихме, че можем да нахраним цялото племе, ако успеем да я убием.

Потръпнах при мисълта. Не само заради опасността, пред която е бил изправен на такава крехка възраст, но и заради огромната отговорност, която е поел върху раменете си. Било е важно за него да нахрани хората си.

— Всички си носехме лъковете и стрелите, но знаехме, че няма да ни свършат работа. Трябваше да й отрежем главата, но проблемът беше, че не я виждахме. Седяхме на двадесет стъпки от змията и правехме планове, когато най-накрая на Каурло му хрумна блестящата идея да започнем да хвърляме камъни по нея, за да я раздразним и да си покаже главата.

— Значи сте хвърляли камъни по огромна змия, за да я накарате да си покаже главата. Побъркани ли сте?

Зак се засмя.

— Мисля, че по-скоро бяхме глупави. Но проработи. Отне ни няколко хвърляния и камъните просто отскачаха от нея, без да я наранят, но накрая вдигна огромната си глава и ни погледна. Не изглеждаше вбесена… просто сънлива. Разви се и започна да пълзи към водата.

— Ако съм била на ваше място, щях да я оставя да си тръгне — казах и отново потръпнах.

— Това беше вечерята ни. Нямаше начин да я пуснем. Всички се втурнахме към нея с насочени мачетета. Аз бях най-бързият и стигнах до нея пръв. Точно преди да достигне ръба на водата, вдигнах мачетето си, за да нанеса удар, но тя се извъртя толкова бързо, че нямах време да

реагирам. Стрелна се към мен и ме стисна за бедрото. Стоварих се на земята и мачетето ми излетя от ръката ми.

— Мили боже! И какво направи?

— Започнах да крещя като обезумял. Анакондите имат два реда зъби отдолу и отгоре, които са извити назад, така че щом веднъж впие зъби в теб, е почти невъзможно да се измъкнеш. Не са отровни, но и няма нужда. Държат те здраво, докато не се увият около теб и не те задушат.

— Момчетата, които бяха с теб, не ти ли помогнаха?

Зак се засмя весело.

— Не. Всички се втурнаха в джунглата, крещейки за помощ. За щастие, Парайла бил наблизо и веднага дойде. Когато ме видя на земята с проклетата змия, която ме беше захапала, започна да ме ругае на португалски и да повтаря: „Глупаво момче, глупаво момче“. По времето, когато ме достигна, тя вече се бе увила около стомаха ми, така че трябваше да внимава да не съсече и мен с мачетето си.

— О, господи! Но очевидно е успял.

— Очевидно. Змията беше ядосана, защото Парайла буквално я сечеше с мачетето си, докато тя се опитваше да ме удуши. Най-накрая я уби, но му отне цяла вечност да откъсне челюстите й от мен. Няколко от зъбите й се счупиха в мен и трябваше да ги извади един по един.

— Боже… можел си да умреш.

— Почти умрях… два пъти. Змията почти ме уби, а след това раните се инфектираха и се разболях. Но въпреки това оцелях.

В мен се надигна тъга заради жестокия живот, който този мъж бе водил. Не беше предназначен за това.

Не и сладкото момче от Джорджия, което на първо място не е искало да отиде в Амазония.

— Имал си толкова тежък живот — казах тихо.

— Не наистина — отвърна той и повдигна рамене. — Справих се.

— Оцелял си.

— Процъфтял, биха казали някои — добави той.

Да… Зак е процъфтял, помислих си, докато се наблюдавах в огледалото в банята и превъртах разговора ни в главата си.

След историята му останахме смълчани и накрая заспах в ръцете му. Тази сутрин бях събудена от ръката на Зак, която се плъзна между

краката ми, докарвайки ме до оргазъм. Беше абсолютно ненаситен, но не се оплаквах. По времето, когато спазмите ми започнаха да утихват, той се плъзна в мен, търсейки собствения си оргазъм. Докато свършваше, притисна лице във възглавницата до главата ми и извика името ми, което за щастие бе приглушено от мекотата на гъшите пера.

След това се отправих към банята с треперещи крака, където се облекчих и погледнах в огледалото.

Зак беше такава загадка. Бил е роден като сладко и невинно бебе, а после се е трансформирал в смъртоносен мъж си желязна сдържаност. Остри ръбове, белязана плът и хищен апетит за живот. Приел е ръката, която му е била раздадена, и да, процъфтял е.

И все пак, ето го тук сега и единственото влечение, което го привързваше към този нов свят, изглежда лежеше в тялото ми.

Бях повече от сигурна, че ако не бяхме развили връзката, която сега съществуваше между нас, Зак вече щеше да се е върнал в Караикан. Казвам това без никакво его и всъщност дори се натъжавах при мисълта, че единствено някакъв си феноменално добър секс го задържаше тук. Но наистина… колко дълго щеше да продължи това?

Отражението ми се взираше обратно в мен, без да ми даде отговор, така че си подсуших ръцете и се върнах в спалнята.

Зак ме наблюдаваше от леглото с пъхнати зад главата ръце, а красивото му голо тяло бе изпънато върху матрака.

Поколебах се, защото не бях сигурна дали трябва да пропълзя обратно в леглото с него… което би бил моят избор, но интимността от секса изглежда бе изчезнала и сега се чувствах странно уязвима.

— Върни се в леглото — каза тихо Зак. — Нямаме планове за днес, а аз искам да направя още доста мръсни неща с теб.

Пулсът ми се ускори и очите ми се насочиха към пениса му, който беше омекнал, но бе все още доста внушителен. Когато отново погледнах към лицето му, той се подсмихваше.

— Искам само още няколко минути, така че ела тук и легни до мен.

Нямаше нужда да бъда молена два пъти, така че се качих на леглото. Вместо да лежа до него, реших да постъпя по-смело и го възседнах. Той повдигна вежда и отпусна ръце върху бедрата ми.

— Какво правиш?

Повдигнах рамене, защото честно… нямах никаква идея какво правя. Затова казах:

— Просто си помислих, че за малко мога да си поседя върху теб… само, за да се помотая малко.

Той се ухили широко, което ме накара да заобичам малкото късче безотговорност между нас. Досега не бях знаела, че Зак наистина носеше подобно в себе си, тъй като винаги бе толкова сериозен и доминиращ. Намираше ме за забавна, а това ми харесваше.

Протягайки се надолу, плъзнах пръсти по неговите и преплетох ръцете ни.

— Какво искаш да правиш днес?

— Да остана в леглото с теб… цял ден.

— Това не е опция. Мисля, че Рандал или Сам ще заподозрат нещо. Избери нещо друго.

Погледът на Зак се отклони от лицето ми за момент сякаш обмисляше нещо и после отново се върна на мен, изпълнен с дълбоко намерение.

— Не е нужно да е точно днес… но се надявах да намерим някоя църква и да присъстваме на някоя литургия.

Инстинктивно стиснах ръцете му.

— Мисля, че това е прекрасна идея. Какъв е този интерес?

— Просто си помислих, че това би било начин да се свържа с родителите ми. Църквата беше голяма част от живота им. Бързо се отказах да изучавам християнството, докато живеехме в Караикан, и въпреки че отец Гаул се опита да ме върне към него, предпочитах мистицизма и духовното общуване с природата, което караиканите практикуваха. Но реших… че не би ме заболяло, ако отида на някоя литургия. Сещаш се… в опит да науча повече за този нов свят, в който живея.

Повдигайки преплетените ни ръце, ги доближих до лицето ми и целунах пръстите му.

— Смятам, че това е чудесен начин да почетеш паметта на родителите ти, Закарайъс. С удоволствие ще те заведа. Ще намеря нещо наблизо и ще го уредя.

— Благодаря ти — каза той, след което придърпа преплетените ни ръце и ги допря до устата си, като целуна пръстите ми и захапа средния.

Ахвайки, размърдах бедра и почувствах как пенисът му започна да се втвърдява под мен.

— Но нека да поговорим за нещо по-важно — промърмори той с пламтящ поглед.

— За какво? — прошепнах.

— За това как ще обвиеш устата си около пениса ми, а аз ще плъзна език между краката ти.

— О, това е би било доста добър разговор — съгласих се с усмивка. — Между другото… това се нарича шестдесет и девет.

Топлината в очите му бе изместена от любопитство.

— Шестдесет и девет? Защо се нарича така?

Издърпах ръката си от неговата и с показалеца си изписах числото върху гърдите му, докато той следеше движенията на пръста ми с очи.

— Шестдесет и девет… виждаш ли как се преплитат линиите?

Разпознаване и разбиране се промъкнаха в погледа му и той кимна с лукава усмивка.

— Виждам го много добре. Чудех се дали е възможно да се направи, но никога дори не съм мечтал, че дори има име за тази поза.

— Това е много популярна секс поза… или поне така съм чувала.

Зак се надигна от леглото, което ми позволи да почувствам твърдостта му да пулсира срещу влажната плът между бедрата ми. Уви ръце около мен и ни преобърна, така че сега той лежеше върху мен.

— Правила ли си го някога преди? — попита той.

Поклатих глава и прехапах долната си устна.

— Не съм. Но винаги съм искала да опитам.

— Аз ще ти бъда първият — каза той триумфално.

И последният, напразно се надявах, но знаех, че това е просто мечта.

— Ами това снощи? — попита той и наклони глава на една страна. — Някога някой мъж пъхал ли е пръст в дупето ти, както направих аз?

През тялото ми премина топлина при спомена и котенцето ми се сви конвулсивно.

— Никога — прошепнах.

Погледът му стана властен и той приближи лицето си до моето. Устните му покриха моите и той изръмжа:

— Нямам търпение да изчукам задничето ти. Ще бъде божествено.

Преглътнах тежко и кимнах, въпреки че бях ужасена от идеята, защото той беше огромен. Страхувах се, че ще ме разпори от вътре навън, но мисълта да му се отдам по този интимен начин ми допадаше. Мисля, че трябваше да направя някои изследвания за това как мога да задоволя нуждата му, без да свърша в някоя болница.

Усмихвайки се на капитулацията ми, Зак се сниши и допря устни до моите. Точно когато устата му се отвори, за да ми даде дълбока целувка, някой почука на вратата на спалнята му.

— Зак — чух как извика Рандал. — След малко тръгвам за работа и се чудех дали можеш да ми отделиш момент, за да поговорим.

Цялото ми тяло бе обхванато от ужас при мисълта Рандал да влезе в стаята. Зак не направи нищо повече от това да обърне мързеливо глава към вратата с развеселена усмивка върху устните си.

Сръчках Зак, избутвайки го от мен, след което се претърколих от леглото и се увих с чаршафите. Зак бавно стана от леглото и извика:

— Само минута. Трябва да се облека.

Посочвайки към вратата на банята, той прошепна:

— Върви.

Забързах натам, след което се вмъкнах в банята и затворих вратата до половината, така че да мога да се скрия зад нея.

Не можех да видя нищо, но можех да чуя как Зак си закопчава ципа. Чудех се как щеше да скрие огромната си възбуда, но тогава реших, че появата на Рандал вероятно я е убила.

Вратата се отвори и чух Рандал да поздравява весело:

— Добро утро.

Гласът му звучеше така, сякаш бе наблизо. Мамка му… влязъл е в спалнята. О, мамка му. Дали миришеше на секс? Дали ни е чул да си говорим? Сърцето ми блъскаше в гърдите ми и незабавно започнах да се моля на Господ да ме измъкне от тази каша. Започнах да обещавам, че ще оставя Зак на мира, стига само да разкара Рандал, без да ме хване, че съм тук, но тогава се спрях. Нямаше начин да спазя това обещание. Не можех да оставя Зак, дори ако беше обграден от хиляди зелени анаконди.

— Е, какво има? — попита Зак.

— Ами, чудех се… дали не би ти харесало да дойдеш с мен на работа? Да видиш какво всъщност правя и как си изкарвам парите? Мислех, че може да ти е интересно.

— Ъм — поколеба се Зак и почти можех да си представя как работеше мозъка му, опитвайки се да измисли начин да се измъкне от тази покана. Отношенията му с Рандал се бяха стоплили малко, но Зак все още се държеше резервирано около стария мъж. — Ами, добре… разбира се. Защо не?

— Чудесно. Ще те видя на закуска тогава — каза Рандал и сърдечната ми дейност започна да се забавя от успокоение. Но тогава той каза: — Ще се отбия до стаята на Мойра и ще проверя дали не би желала да се присъедини към нас.

О, мамка му. О, мамка му. Мамка му. Толкова съм прецакана.

— Тя не е тук — каза Зак и сърцето ми беше на път да експлодира. — Преди няколко минути я чух да излиза. Мисля, че отиде да потича.

Да потичам? Откога го правя?

— Е, можем да я изчакаме, докато се върне — каза Рандал любезно. — Ще се видим долу.

— След тридесет минути? — попита Зак.

— Чудесно — отвърна Рандал и след това излезе от спалнята и затвори вратата след себе си.

Изчаках около тридесет секунди, преди да намеря смелостта да напусна банята, все още отчаяно стискайки чаршафите пред гърдите ми.

Открих Зак да лежи по гръб на леглото с ръка между бедрата си.

Галеше пениса си, който очевидно не беше спаднал след посещението на Рандал. Погледът му бе горещ, когато се насочи към мен.

— Пусни чаршафите.

Пуснах мекият плат и той падна на земята.

— Сега идвай в леглото. Искам да опитам шестдесет и девет с теб.

— Но, трябва да слезеш долу за закуска, а аз трябва да се прибера в стаята си и да изпия един валериан или нещо подобно. Посещението му ми изкара ангелите.

— Ела тук веднага, Мойра. Няма да напусна тази стая, преди да те изям и погълна цялата.

О, господи! Цялото ми тяло потрепери и тръгнах към леглото, водена от силата на думите му.

Когато бедрата ми се удариха в ръба на матрака, автоматично зачаках следващата команда на Зак.

— Скачай горе — каза той с дяволита усмивка. — Искам те отгоре. Искам това красиво котенце в лицето ми, докато ти смучеш пениса ми.

Не знаех какво да кажа. Нямах какво да кажа. По дяволите, беше се приспособил прекалено добре към сексуалния жаргон на съвременния свят. Лишаваше ме от силата на речта, но не и от силата на движенията. Качих се на леглото, извъртях се и се настаних върху лицето му, както беше поискал.

Тогава Зак се зае да ме отведе до слънцето и обратно с пръстите си и езика си, докато аз изпивах всяка капка, която той ми даде.

ГЛАВА 19

ЗАК

Отмина седмица и настана втора, и противно на първоначалните ми опасени за посещението на Рандал, всъщност се наслаждавах на времето ми в Джорджия. Напоследък бях доста зает да разглеждам всички забележителности. Мойра ме запозна с всички чудеса, за които никога не бих научил, ако бях останал в Караикан.

Тя ме заведе на баскетболен мач от професионалната лига, който беше интересен, и така открих красотата и чудото, наречени наливна бира и хотдог. Гледахме продукция на „Клетниците“ в театъра, която не беше много забавна, само защото Клинт и Кара дойдоха с нас и трябваше да отбивам авансите на Кара през по-голямата част от вечерта. Беше седнала до мен и не спираше да се притиска към тялото ми по време на изпълнението, а когато се навеждаше напред, слагаше ръка върху коляното ми и притискаше гърдите си към ръката ми. Не беше толкова неприятно да усещам нежния допир на някоя жена, освен че тя не беше онази, която исках да ме докосва. Когато не бях разсейван от нея, очите ми се врязваха в Клинт, който се беше навел прекалено близо до Мойра, отколкото ми харесваше. Пръстите ми продължаваха да се свиват в юмруци и трябваше да обуздая желанието си да разбия прекалено загорялото му лице.

Най-любимото ми нещо, което бяхме правили досега, и което не включваше да чукам Мойра, бе, когато тя ме отведе на лекция в университета „Емори“. Темата беше как да използваме лечебни растения сред местните шамани в Амазония, и както открих, бе очарователно.

Докосна ме това, че Мойра беше отделила време, за да ми покаже нещо от моята култура и наследство, докато бях тук. Когато лекцията свърши, импулсивно се наведох и я целунах по шията, промърморвайки:

— Благодаря ти за това. Беше чудесно.

Тя се изчерви и се протегна да стисне ръката ми в благодарност, след което се върнахме в къщата на Рандал и през целия следобед се чукахме като подивели животни.

Както обеща, Рандал заведе мен и Мойра на работа с него в централата „Кенън“, която се намираше в центъра на Атланта, но само след като първо получих невероятния урок по шестдесет и девет с Мойра, който повторих същата нощ, когато я отведох в стаята й. Никога не си бях представял, че чувството от женски устни, увити около пениса ми, ще бъде толкова шибано хубаво, нито че вкусът от сладката плът на Мойра ще бъде толкова възхитителен върху езика ми.

Денят с Рандал беше изключително интересен, но продължавах да получавам усещането, че се престараваше с шоуто. Описа ми надълго и нашироко бизнеса си, фокусирайки се върху платформата за обслужване на клиенти и добре изработените продукти на умерена цена. Очевидно се гордееше с работата си и сякаш отчаяно искаше и аз да почувствам същата гордост. Слушах внимателно, задавах въпроси и се оставих любопитството ми да бъде задоволено. В края на работния ден, когато седнахме да вечеряме, всичко ми стана ясно, когато Рандал каза с копнеж:

— Иска ми се да имам някой като теб, Зак, който да поеме компанията един ден.

Тези думи казваха всичко. Той гледаше на мен като на свой наследник, а аз определено не бях този човек.

Мойра ме стрелна с крайчеца на окото си, а очите й бяха изпълнени с тревога.

Но сложих край на капризите му, като отказах любезно, но решително:

— Оценявам желанието ти, Рандал, но това не е нещо, което ме интересува.

И как би могло? Не и когато сърцето и душата ми бяха в тропическите гори.

И все пак не можех да отрека, че не се бях замислял какво ли би било да остана тук… не за възможността да работя за Рандал, а да имам Мойра до себе си всеки ден. Какво ли би било да се отдам само на една жена и да се наслаждавам на екстремните удоволствия, които тя ми дарява всяка нощ, а понякога и през деня, откакто се бяхме върнали в Атланта.

Нямах отговор на тези мисли.

Нямаше съмнение, че Рандал се държеше много по-мило с мен, отколкото си бях представял. Но добротата му причиняваше и определено ниво на недоволство в душата ми. В деня, в който ме бе отвел да видя къщата на родителите ми, ме беше посъветвал да си създам банкова сметка, докато съм тук. След това ми подаде малко, квадратно парче пластмаса и ми обясни какво е кредитна карта.

Опитах се да му я върна, твърдо и непреклонно отказвайки подаянието му. Не бях направил нищо, с което да заслужа парите му. Но тогава той отбеляза, че вече съм приел „подаянието му“, като съм се съгласил да се върна обратно в Щатите, ял съм от храната му и съм останал под покрива му, както и че съм се съгласил да приема помощта на Мойра, за която той плащаше.

Не го каза с неприязън, а като вид напомняне, че бях тук като негов гост, и най-важното, като член на семейството. Това предизвика странна вълна от емоции в мен, които бързо потуших. Тогава Рандал ми каза, че има повече пари, отколкото Господ, и че ще го приеме като обида, ако не се възползвам от гостоприемството му. Добави и че това ще бъде начин да почете паметта на родителите ми заради прекрасната радост, която му бяха донесли през годините на познанството си.

Това ме накара да се почувствам като отрепка, така че приех кредитната карта и я прибрах в джоба си, макар да мразех това, че бях зависим от Рандал, за да се грижа за себе си. Като някой, който е посветил голяма част от живота си да помага за благосъстоянието на цяло племе, се чувствах неприятно да приема нещо, което не съм заслужил.

На следващия ден Мойра ме заведе в един търговски център, в който имаше толкова много магазини за пазаруване, от които главата ми се замая, и купихме лаптоп за мен. Прекарвах много от свободното си време на него, преглеждайки всичко от музика и книги и, да… повече информация за секса. Ако щях да се възползвам от времето си тук, щях да опитам всичко, което бе възможно, с Мойра.

Говорейки за Мойра, се изправих от леглото си, където преглеждах чудесата на *Амазон* — онлайн магазина, а не тропическата гора — и влязох в стаята й. Беше ми казала, че има да наваксва с

работните си имейли, а вече ставаше късно. Имах желанието да я изчукам, което всъщност се бе превърнало в постоянна жажда, когато тя беше в непосредствена близост до мен.

И дори когато не беше.

Видях я да седи на малко бюро в близост до източния прозорец на стаята си и да чете нещо на екрана си.

— Все още ли работиш? — попитах, докато се приближавах зад нея.

Тя подскочи леко, но се обърна към мен с усмивка.

— Готова съм. Просто четях имейл от сестра ми.

— Сестра? — Как така не знаех, че тя има сестра? Може би защото никога не я бях питал.

— Да… Лиса. Живее в Северна Каролина и се опитвахме да координираме посещението ми, докато съм тук.

— Може ли да се запозная с нея? — попитах, защото сега бях дори още по-любопитен относно Мойра.

Тя посвещаваше цялото си време на мен, а аз не бях проявил голям интерес към нея, освен тогава, когато я съблича.

Тя ми се усмихна и стана от стола си, извивайки гръб, което подчерта гърдите й и незабавно… поисках да я изчукам по-здраво, отколкото бях планирал.

— Разбира се. Може би можем да отидем този уикенд, ако Рандал няма някакви големи планове.

Протягайки се, я придърпах в ръцете ми и зарових нос в косата й. Миришеше на ябълки и слънчева светлина.

— Близка ли си със сестра си?

Тя отпусна глава на гърдите ми, което беше толкова сладко, че ми спря дъха и каза:

— Да. Много близка. Тя ме отгледа, след като родителите ни починаха.

Отдръпнах се леко назад и погледнах надолу към Мойра, която се обърна към мен с въпросителен поглед.

— Родителите ти са мъртви? — Сега се срамувах, още повече че не знаех за това, най-вече защото това беше общото между нас.

— Баща ми почина, когато бях на тринадесет. Сърдечен удар. А майка ми две години по-късно от рак. Лиса е по-голяма от мен с пет години, така че стана моя законен настойник.

— Съжалявам — казах й искрено. — Нямах представа.

— Всичко е наред — отвърна тя и ме стисна, след което се отдръпна от прегръдката ми. — Предполагам, че все пак имаме нещо общо, нали? Родителите ни са починали, когато сме били деца. Отгледани сме от някой друг.

Замислих се за Парайла и за грижите и добротата, която ми беше показал, когато родителите ми починаха. Бях объркан, нещастен и бях изгубил всякаква надежда. Но той незабавно ме взе под крилото си и се превърна в мой родител във всяко едно отношение. Предполагам точно както бяха постъпили с Мойра. Потънах във водовъртежа от чувства… и се опитах си спомня непрестанната ярост, която бях почувствал, когато научих, че ще бъда отведен от племето ми. Как светът ми се бе преобърнал с главата надолу, защото ми трябваше да мина през този вид катаклизъм в живота ми. Вече се бях изправял пред такъв веднъж и не исках да го правя отново. Спомних си деня, в който Парайла ми каза, че трябва да напусна.

Въздухът беше тягостен и тежък, докато си проправях път през джунглата. Краката ми стъпваха леко върху изгнилите листа и експедитивно избягвах корените и лианите, които се простираха по тясната пътека. Пътеката не беше нищо повече от отъпкана растителност и счупени палмови листа, които висяха отпуснато след предишното ми преминаване по-рано през деня. Бях направил тричасово дълго и мъчително пътуване от селото ни до река Песапан, където се надявах да уловя някой кайман, тъй като месото от алигатора със сигурност щеше да докара усмивка на старото и съсухрено лице на Парайла. Той беше прекалено стар, за да ловува вече, и зависеше от мен и от другите воини, за да го нахраним с протеини. Съпругата му, която беше гадна стара коза, го хранеше обилно с хляб от банани, но имаше нужда от повече храна, тъй като отслабваше все повече с възрастта.

Нямах никакъв късмет в намирането на мързелив кайман, но връщането ми беше тежко. Мачетето ми беше привързано за гърба ми, за да могат ръцете ми да останат свободни. В едната държах лъка, колчана и стрелите, а в другата носех кошница, изплетена от палмови листа, в която бях прибрал двете змии, които бях убил, за да мога да ги занеса обратно вкъщи.

Щяха да бъдат задоволителна вечеря за Парайла.

Разходката обратно към селото не ми отне дълго време, тъй като вече бях разчистил пътя до реката. Спрях само веднъж, за да пийна малко вода от една дъждовна локва и да хапна малко хляб, който Парайла беше натикал в ръцете ми, преди да замина. Жена му го беше изпекла предишният ден в голямата си глинена тава. Тогава не ми бе предложена и трошица и никога не би ми било, но Парайла го беше измъкнал изпод носа й и ми го беше подал с намигване.

Ако не беше Парайла през всичките тези години, които живях с племето Караикан, щях да съм мъртъв отдавна. И не само заради анакондата, когато бях на дванадесет. Щях да умра от глад, след като бях изоставен след смъртта на родителите ми. Бях бяло момче в свят на тъмнокожи, външен човек, който никога нямаше да бъде приет. Бях прекалено различен със своята бяла кожа и светли очи. Избягвах техните духове и богове, предпочитайки да чета Библията, която родителите ми бяха оставили след себе си, след като умряха.

Не, ако не беше добротата на Парайла, никога нямаше да преживея първите няколко седмици след смъртта на родителите ми. Той ме хранеше от чинията си, въпреки че жена му мърмореше. Собствените му синове бяха пораснали и женени, вземайки си много жени, както беше обичаят в племето. Докато при караиканите нямаше водещ лидер, Парайла беше най-старият и всички се отнасяха към него с уважение. Когато по-голямата част от племето искаше да ме прогони и да ме оставят да умра, Парайла отказа, приемайки ме в колибата си, където живееше с единствената му останала съпруга, С'амайр'а. Всички останали бяха починали… малария, ухапване от отровна змия и от старост. В този ред.

Въпреки че имах защитата на Парайла, той не беше наоколо през цялото време, за да спре насилието, с което се справях през първите няколко години, получено от ръцете на останалите членове на племето. Бях различен от глава до пети, и още по-лошо, бях дошъл с мисионерите, които се опитваха да променят езичниците караикани. Това не ме правеше много популярен.

Не се съмнявайте, семейството ми беше търпяно в селото, защото родителите ми дойдоха в тропическите гори на Амазония с чудеса от модерния свят. Оръжия, които включваха мачете и ножове, които правеха лова много по-лесен. Както и прости неща като ножици за рязане на коса и стоманени съдове за готвене. Тези

предмети бяха любезно приети от племето и в замяна хората слушаха родителите ми, докато те четяха Библията, преведена на португалски. Християнският свят никога не бе приет наистина, но поне караиканите знаеха как да угодят на родителите ми. Слушаха с усмивки на лицата си. Дори се опитаха да научат няколко думи на английски, които родителите ми се опитваха да им преподават. Но бях повече от сигурен, че ако не бяха подаръците от родителите ми, никога нямаше да бъдем приветствани.

Бях на седем, когато родителите ми решиха, че бях достатъчно голям да ме отведат в Бразилия на това, което беше тяхната мисия да превърнат езичниците индианци в християни. Отначало не бях приет от децата на племето. Бях шокиран, че всички ходеха напълно голи, а те ми се подиграваха заради панталоните ми и ризите ми, с които родителите ми ме обличаха, за да ме предпазят от комари и кърлежи. Дори и малките ми туристически обувки бяха обект на подигравки и бях упрекван за това, че нямах смелост да ходя бос из джунглата.

Бях странен в сравнение с тъмнокожите и чернокоси деца. Косата ми беше шоколадовокафява, а очите ми бледосини. Приличах на майка ми, или поне така си спомнях. Исках да се впиша толкова много, че вече се бяхме установили в селото само от две седмици, преди да се втурна към майка ми по гол задник, следван от кикота на децата от племето.

— Мамо… може ли да отида да играя в реката с другите деца? — бях я попитал.

Тя примигна от изненада и ме попита къде са ми дрехите.

Бях й казал, че просто искам да съм като другите деца, а те не носеха дрехи. Тя погледна разтревожено към баща ми, но той повдигна рамене. Беше зает с това да строи наша собствена колиба от бамбук и палмови листа, желаейки да наподобяваме живота на племето. Беше време да се отървем от триместната ни палатка, в която спяхме.

— Добре, Закарайъс. Върви да играеш, но бъди внимателен.

Подскочих от радост и всички се втурнахме към реката. Селото ни се намираше само на четиридесет и пет метра от река Амазонка по това време, и се носеха слухове, че дървосекачите в най-скоро време ще се приближат до нас. Караиканите бяха уединени

хора, и въпреки че приемаха подаръци от родителите ми, мачетета, саксии и лекарства, не искаха модерният свят да навлиза в живота им.

Играехме в плитчините на реката и се блъскахме един друг, а от време на време някое водорасло или лиана се допираха до глезените ни. Знаехме, че има опасност от алигатори, змии и пирани, така че не навлизахме в дълбокото.

Едно от другите деца ме блъсна назад и аз паднах по дупе във водата. Когато се изправих, кашляйки вода, той ме погледна и посочи към пишката ми. След което започна да се смее. Останалите деца се присъединиха към него и също започнаха да се смеят, докато се взираха в малката част от мен, която ме правеше различен от момичетата.

Не разбирах на какво се смеят. Разбира се, беше различна от техните, които бяха покрити с тъмна кожа и само главичката се показваше от време на време. Моята пишка беше напълно гола, без кожа, която да покрие главичката. Няколко години по-късно научих от един от мисионерите какво означава обрязан пенис. Той ми обясни, че когато съм бил бебе, родителите ми са пожелали парчето кожа, която покрива главата, да бъде изрязано. Било по здравословни и по хигиенични причини, но караиканите не практикуваха този обичай.

Дълго след това ми се подиграваха за това, но тайно се смеех на себе си. Аз бях по-чист от тях, и когато достигнах възрастта, в която вече можех да взема първата си жена в племето, разбрах, че момичетата харесват пениса ми много повече, отколкото тези на момчетата от племето. Не само, че беше по-чист и по-красив, или поне те така казваха, но и много по-голям от на другите.

Най-накрая стигнах до селото, точно когато слънцето започна да залязва. Бяхме се нанесли на това място от малко повече от шест месеца, като усърдно разчистихме парцел от джунглата, върху който да създадем новият си дом. Местехме се на всеки две години, или защото почвата унищожаваше посевите ни, или защото обезлесяването се приближаваше до нас. Наистина не ми пукаше за това място, защото беше толкова далеч от реката, където през годините се бяхме научили да разменяме стоки с другите племена и изследователите.

Селото беше тихо и спокойно, докато другите воини ги нямаше. Бяха отишли на лов за тапир, който щеше да продължи няколко дни. Не отидох с тях, защото Парайла не се чувстваше добре и не исках да отсъствам за прекалено дълго. През годините ловните ми умения надминаха тези на повечето от останалите членове на племето и постепенно започнах да бъда приеман, дори създадох някои силни приятелства с някои от мъжете.

След като на седемнадесет отидох с тях на първия си лов и изложих живота си на опасност заради племето, бях напълно приет като истински член на Караикан от всички, освен от С'амайр'а, която на практика мразеше всички.

— Парайла, върнах се — извиках, когато приближих колибата му.

Нямаше стени… само сплетен от дебели палмови листа покрив, който спираше проливния дъжд. Имах много по-малка колиба точно до неговата, толкова близо, че можех да си легна в хамака и той в своя и да разговаряме.

Не виждах С'амайр'а наоколо и предположих, че е отишла до посевите. Парайла лежеше в хамака си, а уморените му очи ми се усмихнаха за добре дошъл.

— Какво донесе на стария мъж този ден? — попита ме той на португалски. Караиканите си имаха свой собствен език, който вече бе мъртъв, и преди седем години бяха започнали да използват португалския диалект. Някои думи все още бяха почитани и използвани, и Парайла ме научи на много от тях, но през повечето време говорехме на португалски.

— Две малки боа… гладен ли си? Ще ги приготвя.

— Не, ty cor'dairo… ще оставим С'амайр'а да сготви вечерята ни. Ловувал си цял ден, така че си почини.

Сърцето ми се стопли, когато той изрече думата „cor'dairo". Наричаше ме така, откакто ме беше осиновил. Пуснах кошницата близо го угасващия огън и седнах в прахта до хамака му. Вече бе толкова стар, че прекарваше почти цялото си време на него, и това изгаряше сърцето ми.

Заговаряйки тихо на португалски, попитах:

— Как се чувстваш днес, татко? Мога ли да ти донеса нещо?

Той се протегна и ме потупа по главата.

— Правиш ме щастлив, Закарайъс. Нямам нужда от нищо, а и ти вече се погрижи за мен и С'амайр'а, въпреки че тя е прекалено опърничава, за да си го признае.

Засмях се тихо и той също се засмя, споделяйки шегата, която никога не бихме се осмелили да изречем на глас, ако тя беше тук. С'амайр'а ме понасяше и неохотно приемаше подаръците ми от храна, но след това си го изкарваше на Парайла с острия си език заради любовта му към мен.

— Трябва да поговорим като мъж с мъж — каза Парайла. — Отец Гаул ще се върне скоро и има нещо, което искам да ти кажа, преди той да пристигне.

Сърцето ми подскочи от вълнение, защото отец Гаул беше интересен човек. Беше започнал да идва в селото ни, когато бях на четиринадесет… на ръба да се превърна в мъж в караиканския свят. Той и Парайла ме бяха научили какво означава да бъдеш мъж — Парайла от караиканска гледна точка, а отец Гаул от модерна и религиозна.

Например, когато навършех петнадесет, щеше да ми бъде позволено да взема жена. Парайла ме научи всичко за това как да го направя по техните ритуали и кои жени бяха достъпни за мен. Отец Гаул ме научи за въздържанието и нежеланата бременност, но аз му се подиграх. Парайла ме увери, че жените, които са достъпни за секс, пият отвара, направена от кората на определено дърво, която предотвратявала нежеланата бременност. Отец Гаул се подигра на това и ми каза, че е по-добре да се въздържа.

Засмях се зад гърба му и първият път, когато правих секс, скоро осъзнах, че това е най-доброто усещане на света. Нямаше начин да спра. Въпреки че никога не го казах на отец Гаул.

— Отец Гаул не ни е посещавал отдавна — отвърнах замислено. Въпреки че караиканите бяха отворени към перспективата за разговор относно християнския свят, все още се покланяха на собствените си духове и божества.

Отец Гаул щеше да дойде и да прекара няколко месеца с нас, а после щеше да отиде при някое друго племе. Той поддържаше знанията ми за английския език, тъй като той беше единственият човек говорещ родния ми език, който някога бяхме виждали. Носеше ми и книги, които да чета, и ме учеше как да смятам. Беше ме научил

на историята и географията на стария и новия свят. Беше ми казал, че някой ден вероятно ще се нуждая от това, но не бях сигурен защо. Имах всичко, от което се нуждаех, за да живея спокоен, но понякога самотен живот.

— Да… трябваше да отпътува за Щатите по много важен въпрос — отвърна Парайла.

— Ще хвана нещо хубаво за пристигането му — отвърнах, отпускайки се върху прашната земя, като подложих ръце под главата си.

— Ще доведе няколко човека със себе си — каза Парайла колебливо.

Повдигайки рамене, отвърнах:

— Няма значение. Ще осигуря и месо за гостите ни.

— Тези хора идват за теб — каза той толкова тихо, че ми се стори, че не съм го чул правилно.

Изправяйки се от земята, го погледнах в очите и там видях страх, тъга и съжаление.

— Какво имаш предвид с това, че идват за мен? — попитах със страх, който щеше да накара сърцето ми да изхвръкне от гърдите ми.

Парайла се протегна още веднъж и ме потупа по главата. След това отпусна ръка върху рамото ми и ме стисна. Очите му бяха тъжни, но непоколебими.

— Време е да се завърнеш у дома… където принадлежиш.

Примигвайки, погледнах към сладкото лице на Мойра и се опитах да почерпя от яростта и болката, която почувствах, когато Парайла ми каза, че трябва да си тръгна.

Но ги нямаше. Бяха изчезнали напълно. Не чувствах дори и капчица горчивина в мен. Но имаше и други емоции, които бяха останали. Копнеж по дома и дълбоката и постоянна любов към Парайла. Тези чувства нямаше да си отидат никога, но изведнъж осъзнах… всъщност бях благодарен за това, че бях дошъл тук и преживях това пътешествие.

Когато зелените очи на Мойра ме погледнаха любопитно, осъзнах… че това се дължеше единствено на нея.

ГЛАВА 20

МОЙРА

— И така, какво мислиш? — попитах Зак, докато вървяхме към черния „Рейндж роувър“, който Рандал ни беше заел, докато трае престоят ни тук. Имаше няколко коли, които просто стояха паркирани в огромен гараж с контролиран климат, който беше откъснат от имението.

— Беше интересно, но не почувствах никаква връзка — каза Зак, докато закопчаваше колана си.

Току-що бяхме излезли от църквата, която бях избрала да заведа Зак за вечерното богослужение в сряда. И двамата бяхме облечени небрежно с дънки и преди литургията бяхме вечеряли пица в една пицария наблизо.

— Звучиш малко недоволен — отбелязах.

Той повдигна рамене.

— Не знаех какво да очаквам, но всичко ми се струваше толкова чуждо. Имам предвид… Спомням си някои неща, на които родителите ми ме научиха за Христос, и слушах уроците на отец Гаул, но просто не изпитвам никаква реална връзка с него.

— Разбираемо е — казах му и се протегнах да стисна ръката му, преди да запаля колата. — Мисля, че вярата иска практика, а ти не си имал никаква.

— Просто не е моят тип вяра — заяви той.

Докато излизах от алеята, го попитах:

— Каква е твоята вяра тогава? В какво вярваш?

Зак остана тих за момент, взирайки се през прозореца на колата. Най-накрая каза:

— Вярвам в себе си и в моето племе.

Сърцето ми се сви при думите му, защото беше ясно, че лоялността на Зак беше само към две неща. С всеки изминал ден попадах все повече под магията му. Отчаяно исках да остане, защото

се бях привързала яростно към него за краткото време, през което бяхме прекарали заедно. Не беше само заради невероятния секс, нито пък заради тъжното осъзнаване, че когато той си тръгне, никога отново няма да преживея нещо толкова страхотно. Беше, защото, след като го опознах, започнах да разбирам приоритетите на душата му и оценявах куража му, с който се беше изправил срещу този нов живот. Беше мил, търпелив и любопитен. Сега се смееше по-лесно, и когато тези очи се обърнеха в моя посока, независимо дали бяха изпълнени с похот или лекомислие, незабавно ставах роб на силата, която имаше над мен.

Напълно ме притежаваше, а нямаше никаква представа. Нямаше никаква идея за силата, която притежаваше, и очевидно не знаеше, че сърцето ми сега също беше замесено. Желаех единствено да не беше, защото имах чувството, че ще бъда унищожена, когато той си тръгне.

— Вярвам в теб — каза Зак тихо и главата ми се извъртя в негова посока.

Взираше се с мен, а очите му проблясваха напрегнато. Задържах погледа му за момент, преди да го насоча обратно към пътя.

— Наистина ли? — попитах със свито от емоции гърло заради перспективата, че може би намира и нещо друго интересно в мен, освен тялото ми.

— Да — беше всичко, което каза, но засега беше достатъчно.

Отбихме се до местната аптека, за да си купя няколко неща като шампоан и нови самобръсначки за Зак.

Той носеше пазарската кошница, докато аз разглеждах продуктите за коса и козметичните щандове. Винаги беше спокоен, когато бяхме на пазар, и, честно казано, го очаквах, защото той го намираше за изключително интересно.

Не беше като повечето мъже, които биха предпочели да бъдат потопени в резервоар, пълен с акули, вместо да отидат на пазар. Но бях сигурна, че Зак скоро няма да свикне с представата да се остави на прищевките на сърцето си.

Докато разглеждах един шампоан, Зак се зае с това да прави същото, отваряйки капачките и помирисвайки всеки един. Подаде ми един и ми каза:

— Харесва ми как мирише. Купи го.

Усмихнах се, защото знаех, че никога няма да изгуби командващото си държание с мен, но въпреки това му се отдавах. Ако

му харесваше, тогава това ме правеше щастлива.

Когато тръгнахме към касата, Зак изведнъж спря и грабна нещо от един щанд. Обърнах се да го погледна и очите ми се разшириха, когато видях какво държи в ръката си. Той ми го подаде с лукав блясък в очите.

Тубичка лубрикант.

Той я хвърли в кошницата и просто каза:

— За тогава, когато обладая задничето ти.

О, господи! Щях ли някога изобщо да свикна с начина, по който няколко прости думи или поглед, или дори леко докосване, караха сърцето ми да забие като барабан, а гащичките ми да се подмокрят незабавно?

Той ми се ухили и можех да видя, че си мисли, че ме е шокирал.

— Откъде разбра за лубриканта? — попитах го слисана. — И откъде знаеш за какво се използва?

Той премина покрай мен, но не и преди да се наведе и да каже:

— Прочетох за него в интернет. Не искам да те нараня, а и вече съм усещал колко стегнато е дупето ти. Искам да се уверя, че ще те подготвя и ще си готова, когато те обладая.

Почти избухнах в пламъци насред аптеката.

Останах с отворена уста, докато той се започна да се отдалечава от мен. Импулсивно се протегнах и сграбчих китката му. Той се обърна към мен и наклони глава на една страна.

— Никога не се променяй — казах му настоятелно.

Той пристъпи обратно към мен и пръстите му се сключиха около брадичката ми.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид… обичам това колко си секси и колко мръсно ми говориш, и обичам начина, по който ме караш да изгубя здравия си разум. Просто никога не променяй това.

Погледът му омекна и устните му се извиха нагоре в усмивка. Наведе се, целувайки ме по челото, което ме накара да затворя очи от нежността на докосването му.

— Не мога да се променя дори и да исках — промърмори той и се отдръпна. — Ти ме правиш такъв.

Когато се върнахме обратно в къщата на Рандал, го открихме в библиотеката да чете вестник. Зак влезе да поговори с него, но след

като пожелах и на двама им лека нощ, се отправих към стаята ми, носейки покупките от аптеката. Имах чувството, че нося тонове в ръцете си заради бутилката с лубрикант, и докато аз бях диво развълнувана заради онова, което Зак искаше да ми стори, бях също така и малко ужасена. Реших да си взема душ, надявайки се да успокоя сексуалното напрежение, което бях сигурна, че щеше да експлодира в минутата, в която Зак влезе в стаята ми тази вечер. А бях сигурна, че той ще дойде.

Правеше го всяка вечер и беше невероятно. Обладаваше ме по толкова много различни начини и ми даряваше толкова много оргазми, че всъщност за момент се замислих дали наистина не бях пристрастена към секса с него.

По времето, когато приключих с душа, изсуших косата си, облякох робата си и влязох в стаята, Зак вече се бе излегнал на леглото напълно гол с мушнати под главата му ръце.

— Свали робата — каза той, наблюдавайки ме гладно, докато я свалях по раменете си, след което я пуснах на пода.

Стрелнах очи към бутилката с лубрикант, която бях оставила на нощното шкафче, и след това отново погледнах към Зак. Той ми се ухили дяволито, свали ръце от тила си и ме повика с един пръст.

Тръгнах бавно към леглото, а очите бяха залепени за тялото ми. Вече беше възбуден и се зачудих дали не се беше докосвал, преди да дойде в стаята ми, или просто само мисълта да бъде с мен правеше това с него? Пенисът му беше толкова красив… толкова голям, че не можех да го обхвана с ръка, върхът му беше тъмнорозов, а върху него вече се бяха образували няколко капки кремообразна течност. Устата ми се напълни със слюнка само при мисълта за вкуса му, но изчаках да видя първо какво щеше да ми нареди да направя. Когато достигнах ръба на леглото, той протегна ръка към мен и аз поставих моята в неговата, след което ме придърпа и ме повали върху матрака.

— Толкова дяволски красива си — изръмжа той, а очите му се сключиха с моите. Думите му се плъзнаха по мен като милувка, карайки кожата им да настръхне. Караше ме да се чувствам толкова красива… толкова жива и свободна.

Сграбчвайки ме за кръста, Зак ме придърпа към тялото си, така че да се долепя до бедрата му. Пенисът му се притисна към дупето ми, но той остана абсолютно неподвижен. Протягайки се, ръцете му нежно

обхванаха гърдите ми, а очите му се фокусираха върху работата, която вършеше. Пощипна зърната ми, след което започна да описва кръгове около тях, докато не станаха корави като камъчета.

— Кажи ми, Мойра… харесва ли ти, когато ти нареждам какво да правиш?

Тръпката, която премина през цялото ми тяло, беше достатъчен отговор за него, но си признах с шепот:

— Да.

— Никога не ли си искала да поемеш контрола? — попита той, докато ръцете му продължаваха да галят гърдите ми, а погледът му бе залепен за тях.

Преглътнах, за да се уверя, че гласът ми ще прозвучи ясно.

— Понякога. Но намирам това, когато контролът е в теб, за изключително възбуждащо.

— Как те кара да се чувстваш?

— Освободена — отвърнах му незабавно. — Вместо да се чувствам ограничена, се чувствам свободна.

Той изхъмка одобрително и повдигна глава, поглеждайки ме в очите.

— Значи, ако ти заповядам да паднеш на ръце и колене точно сега и да намажеш пениса ми с лубрикант, ще ми дадеш задничето си без никакви възражения?

Цялото ми тяло се разтрепери само при мисълта. Въпреки че през мен премина тръпка на страх, признах:

— Да.

Ръцете му освободиха гърдите ми, след което обви едната около тила ми.

— Добро момиче — каза и ме придърпа надолу към устата си, целувайки ме дълбоко.

Имаше вкус на ментова паста за зъби и някакъв друг сладък вкус, който не можех да определя, докато му отвръщах страстно.

Издърпвайки ме за косата назад, за да раздели устните ни, той ме погледна с потъмнели очи.

— Но само за твое сведение, няма да изчукам това сладко задниче тази вечер.

Въздъхнах, несигурна дали от разочарование или облекчение, но вероятно по малко и от двете.

— Не?

Той се ухили и поклати глава.

— Не, прекалено си нервна и смятам, че няколко питиета преди това ще ти помогнат да се отпуснеш. Освен това… колкото и да обичам да ти нареждам какво да правиш, мисля, че в този случай… искам да се молиш за това.

О, господи! Готова съм да се моля вече.

Облизах устни и завъртях бедра срещи възбудата му, след което попитах:

— Тогава какво искаш да правиш тази вечер?

Докато едната му ръка стискаше здраво тила ми, другата се плъзна между бедрата ми и той зарови средния си пръст дълбоко в мен, а палецът му се завъртя около клитора ми. Тялото ми подскочи при докосването и от устните ми излезе стон. Господи, беше станал толкова добър в това.

— Мисля — каза той замислено, докато очите му наблюдаваха пръстите му, които ме обработваха, — че те искам отгоре. Не сме го правили все още, а и това, което каза, ме заинтригува.

Какво съм казала? Искаше ми се да знам, защото главата ми бе замаяна от усещането, което той създаваше в тялото ми в момента.

— Искаш ме отгоре? — ахнах, когато палецът му започна да описва кръгове около клитора ми малко по-грубо.

— Искам ти да поемеш контрола — изръмжа. Тези пет думи, които току-що предадоха цялата му власт на мен, ме тласнаха отвъд ръба.

Оргазмът ме разтърси и на практика изкрещях освобождението си, без да ме интересува дали някой ме чува. Проплаках и залюлях бедра към ръката му, изливайки се с всяко потръпване, докато изживявах оргазма си.

Когато тялото ми се отпусна и погледът ми се проясни, погледнах надолу към Зак, за да видя как се взира в мен с похотлив поглед.

— Толкова дяволски секси.

Взрях се в него безмълвна. Не можех да измисля задоволителни думи, които биха описали какво означаваше това за мен. Но той не ми даде шанс, с което доказа, че все още не ми е дал целият контрол.

— Качи се на пениса ми, Мойра. Язди ме — нареди.

Да, току-що ми беше заповядал да направя нещо и да, щях да му се подчиня. Но от този момент нататък, поне за тази нощ, аз щях да командвам. Аз щях да бъда тази, която дава нарежданията.

Поставяйки ръце на гърдите му, го бутнах. Очите му се спуснаха по гърдите ми и той протегна ръка към тях.

— О, не — укорих го тихо и леко отблъснах ръцете му. — Постави ръце зад главата си. Изглежда, че тази поза ти харесва.

Той се усмихна и очите му проблеснаха от вълнение. За мъж, който бе свикнал да доминира напълно над една жена и целият контрол да е негов, Зак изглеждаше сигурен и решен да се наслаждава на това. Той пъхна ръце зад главата си, но повдигна таза си нагоре, настойчиво подтиквайки ме напред. Наведох се напред и допрях устни до неговите. Целунах го леко и нежно, и точно когато устата му се разтвори под моята, захапах долната му устна, карайки го да простене и да тласне бедра нагоре.

Отдръпнах устни от неговите и спуснах език по брадичката и гърлото му. Той повдигна глава нагоре, за да ми даде по-голям достъп, и наболата му брада одраска кожата ми.

Зак обикновено не разговаряше по време на секс, така че бях изненадана, когато промърмори:

— Обичам усещането от устните ти върху кожата ми. Ти си единствената жена, която някога ме е целувала.

Сърцето ми се преобърна и почти спря да бие, но тогава нуждата ми да му доставя удоволствие се засили толкова много, че леко засмуках шията му точно над адамовата му ябълка, преди лекичко да го захапя. Зак изсъска през зъби и едната му ръка се отпусна върху тила ми. Облизах кожата му и леко избутах ръката му с моята.

— Дръж ръцете си зад главата си. Без докосване.

Той простена от чувство за безсилие, но ми се подчини, което ме накара да намеря контрола, който имах над него, за опиняващ. Въпреки че само преди няколко минути бях получила разтърсващ оргазъм, вече усещах как познатата тръпка на ненаситно желание преминава през тялото ми. Спуснах устни надолу по гърдите му, където поех зърната му между зъбите и езика ми. Зак изруга тихо и тялото му се стегна. Отдръпнах се назад, така че да мога да оближа ребрата и стомаха му. Плъзнах език в пъпа му и го завъртях, след което

се преместих малко по-надолу, така че да мога да обърна внимание и на тазовата му кост.

Поставих отворената ми уста върху кожата му там, а гърдите ми се полюшваха. Когато се отъркаха леко в пениса му, усетих как се навлажняват от предеякулационна течност, и знанието, че изгаряше за мен, ме накара да засмуча по-силно плътта му.

Бедрата му подскочиха нагоре и той промърмори:

— Пресвета майко божия, Мойра. Ще ме изчукаш ли вече?

Не успях да сдържа кикота, който излезе от устните му, след което го целунах още веднъж, преди да повдигна глава. Взираше се надолу към мен с толкова настойчива напрегнатост, че почувствах как се овлажнявам между бедрата.

Преместих се малко напред и се повдигнах на колене, така че сега бях точно над пениса му. Протегнах ръка надолу и увих пръсти около покритата със сатен желязна дължина и завъртях палец около върха му. Снижих се леко надолу и допрях върха му до женствеността ми, където го разтърках напред и назад по хлъзгавите гънки, което ме накара да простена. Обзалагам се, че ако продължа да правя това само още няколко минути и щях да свърша.

— Мойра… — предупреди той.

Насочих очи лениво към неговите и бях завладяна от нуждата в неговите. За един кратък момент помислих дали да не сляза от него и да го оставя да прави каквото иска с мен. Знаех, че щеше да ми се нахвърли в секундата, в която го направех, но избутах тази мисъл настрани.

Не бях сигурна, че ще имам друг шанс като този с него, тъй като живеех ден за ден така сякаш ми е последния с него, знаейки, че всеки момент може да реши да си тръгне и да си върне в дома си.

Отпуснах се върху пениса му, бавно поемайки ги. Вече бях влажна, така че беше лесно и плътта ми се обви около него, засмуквайки го дълбоко и плътно. Той простена, звучейки като животно, което изпитва болка… звук, който никога не бях чувала да излиза от него. Наблюдавах го, докато очите му се затваряха. Отпуснах се надолу до края, докато не потъна дълбоко вътре в мен и тазовите ни кости не се притиснаха плътно една към друга. Останах неподвижна, чакайки… докато той не отвори очи и не ме погледна. Очите му излъчваха жажда, нужда и желание. За един кратък момент се

престорих, че тази нужда е за мен… за Мойра, а не само за тялото ми. Задържах се за това чувство, като си казах, че ще бъда наранена, ако се преструвам, че той чувства нещо, което вероятно не беше нищо повече от фантазия за мен. Когато вече не можех да понеса погледа му, се повдигнах и се спуснах надолу, наблюдавайки как сините му очи потъмняват от удоволствие и облекчение. Повдигах се и се спусках надолу, яздейки пениса му, както ми беше заповядал. Но после започнах да се движа по-бавно, показвайки му различен начин за правене на любов. Удивително, но той не възрази. Определено се наслаждаваше. Беше стиснал здраво челюсти, а очите му бяха разгорещени, докато се взираха в мен, а гърдите му се повдигаха и спадаха тежко.

Реших да сменя темпото и се опуснах рязко върху възбудата му, ахвайки от пълнотата, която изпитах.

Той измъкна ръце изпод главата си и стисна бедрата ми, впивайки пръсти в тях. Повдигнах се бавно и отново се тласнах с рязко надолу, преизпълнена със сексуално надмощие, когато Зак извика:

— Мамка му, Мойра!

Направи го отново и отново, като не само държах властта над движенията ми, но и над темпото. Движех се над него, а гърдите ми подскачаха, докато краката ми трепереха от изтощение. Протягайки се под мен с една ръка, обхванах тестисите му и започнах да ги масажирам. Бедрата му подскочиха нагоре и той започна да стене. Да, да, да, да.

Движенията ми станаха обезумели, диви, и преди да се осъзная, бедрата на Зак се задвижиха заедно с моите, задълбочавайки проникването и удряйки ме на правилното място. Ръцете му се увиха около бедрата ми, като ги използва за опора да ме тласка по-силно върху пениса си.

Усетих как тестисите му се свиха в ръката ми и разбрах, че е близо.

— Хайде, Зак — прошепнах, докато подскачах върху него. — Свърши за мен, скъпи.

Зак ме тласна надолу към него за последен път и изви глава назад, гърбът му се повдигна от леглото и всеки мускул и вена в тялото му изпъкнаха. Той простена и започна да се излива в мен. Наблюдавах го очарована, докато удоволствието се разливаше по лицето му и

силните му стонове изпълниха стаята като доказателство за бурното му освобождение.

Повдигнах се от пениса му и бавно се отпуснах надолу, което накара тялото му да се разтрепери отново.

— О, господи! — простена той, докато трепереше. — Не мога да спра.

Повдигнах се и се спуснах отново и тялото му бе разтърсено от нова тръпка.

— Какво, по дяволите, правиш с мен? — попита в почуда, а очите му се взираха с недоверие в мен, докато гърдите му се повдигаха и спускаха тежко.

Прокарах пръсти по устните му, взирайки се в него замислено.

— Освобождавам те, мой нецивилизован дивако.

ГЛАВА 21

ЗАК

Настроението ми беше мрачно и бурно. И беше причинено от този глупав, шибан нощен клуб, в който Клинт и Кара ме бяха довлекли. Отново поканата се отнасяше само за мен, но аз поканих и Мойра. Когато пристигнахме и бяхме отведени в една от ВИП зоните, в които Кара ни беше казала да се срещнем, можех да кажа от изражението на лицето й, че не беше никак щастлива да види Мойра. Мойра се скова до мен, също недоволна от това да се намира в присъствието на Кара.

Но нямаше начин да понеса една нощ с Кара и Клинт без нея до мен. Не, не беше точно така. Не мисля, че имаше изобщо начин да понеса нощ без Мойра, което беше още една мрачна мисъл. Бях препълнен с емоции, когато ставаше въпрос за красивата червенокоса жена, която чуках… и то здраво. Бях обсебен от нея и мразех това, но в същото време го обожавах.

Бях свикнал да спя на мек матрак, но също така и притиснат към тялото й през цялата нощ. Всяка сутрин се събуждах преди нея и се възползвах от сутрешната си ерекция, като се уверявах, че и двамата ще започнем деня с по един страхотен оргазъм или два. Прекарваме почти всяка минута от деня заедно и бях станал по-близък с нея, отколкото с някой друг в живота ми, с изключение на Парайла. Водехме дълги разговори относно невероятните открития, които правех. Като вчера, докато седяхме в едно малко кафе в центъра на Атланта, където отпивахме от айскафетата си и обсъждахме тероризма. Четях много за атаките на девети ноември, чудовищно събитие, което ме ужасяваше. Да знам, че се е случило нещо от такава величина, докато аз бях в блажено неведение за това, изолиран от светостта на племенния ми дом, ме накара да видя всичко случващо се в глобален план. Този нов и модерен свят, в който бях потопен, беше ярък и невероятен, изпълнен с чудеса и потенциал. Но също така и груб и

толкова по-жесток от този в тропическите гори, което ме караше да се чудя защо хората искаха да живеят в подобно общество като цяло. Това само затвърдяваше присъщото ми желание да се върна у дома. Научих доста за Мойра. И двамата й родители са били антрополози, което бе породило желанието в нея да последва стъпките им. Сестра й Лиса беше домакиня, която бе женена за инженер — каквото и да означаваше това — и щастливо отглеждаше двете им деца брега в Северна Каролина. Въпросите ми за личния й живот бяха безкрайни и досега, освен това че бях разбрал, че тя вероятно е единствената жена, която някога ще задоволи страстта ми, открих, че е и забавна, интелигентна и палава. Обичаше старите уестърни, защото преди винаги ги гледала с баща си, и поради някаква причина се ужасяваше от котки, но паяците не е плашеха изобщо. Знам, че хърка тихо, когато спи по гръб, но когато се обърне на една страна и се прилепи към тялото ми, спи дълбоко и непробудно. Любимата й книга е „Петдесет нюанса сиво“… книга, която ми беше заела, но дори не можех да прочета и първа глава. Тя ми се подсмихна, когато й го казах и ми каза, че пропускам от някои ценни секс трика, които мога да използвам. Незабавно я прочетох, но, честно казано, не ме научи на нищо, което вече знаех.

Нощите с нея бяха най-добрите, защото тайно се промъквахме в моята или нейната спалня и тя ме оставяше да правя каквото си поискам с тялото й. Любимото ми нещо бе да я карам да свърши, като използвам устата си. Понякога започвах с това, като завра лице между бедрата й, но друг път първо се докарвах до оргазъм, като я чукам яростно, сякаш се състезавах, за да стигна до финалната линия. Тогава излизах от нея и докато все още се давех от липсата на кислород, заравях уста в котенцето й и я изяждах, докато тя крещеше собствения си оргазъм.

Нощният клуб, в който се намирахме, не беше нищо, което някога съм очаквал. Беше на три етажа, а един огромен, чернокож мъж с изпъкнали мускули и пиърсинг по лицето пазеше вратата. Входът бе ограден с кадифено въже и дълга опашка от хора очакваше реда си. Както ми беше казала Кара, си дадох името на огромния пич и той ни пусна вътре с искрящо бяла усмивка.

Вътрешността на сградата бе напълно открита с огромен дансинг в средата и огледален бар, който бе разпростран до три от стените.

Таванът се простираше на три етажа по-нагоре и, поглеждайки, видях няколко тераси, които бяха издадени напред в стената над мен, чрез които се стигаше по „частните“ стълби. Кара ми беше казала, че ще бъдат във ВИП терасата на третия етаж и просто да попитам бармана къде се намираше това. Очевидно Кара и Клинт идваха тук често и можеха да си позволят да платят за ВИП тераса, от която да си пият луксозните коктейли и да наблюдават танцуващите долу. След една бърза спирка до бара, където Мойра поръча нещо, наречено „Отвертката“, а аз самият си поръчах бира, последвахме бармана в посоката на стълбището към трето ниво. Горе бяхме посрещнати от солидна червена врата и аз я отворих, виждайки Кара и Клинт, които бяха седнали един до друг и бяха допрели глави, сякаш водеха поверителен разговор. Въпреки че клуба се тресеше от силната музика, в тази стая беше значително по-тихо и тогава видях, че това се дължи на двойните стъклени врати, които бяха затворени. Главите им се извъртяха в унисон, когато ни чуха да се приближаваме.

Кара се усмихна сияещо към мен, но усмивката й се стопи, когато забеляза Мойра. Клинт незабавно скочи на крака, шляпвайки ме по гърба, след което придърпа Мойра в прегръдка. Незабавно изпитах желание да убия шибаняка.

През следващите два часа седях облегнат на парапета на балкона, отпивах бира и наблюдавах танцуващите под мен. Музиката бумтеше в ушите ми, карайки ме да закопнея за нежните песни на жените от племето, които пееха на празниците ни. Отказах поканата да танцувам, но тук можех да наблюдавам Мойра, която движеше бедра в движения, които бяха толкова секси, че ме възбуждаха неимоверно. Кара пристъпи напред, движейки тялото си в почти порнографски движения с вдигнати над главата ръце. Понякога Клинт заставаше зад сестра си и я сграбчваше за бедрата, движейки се в унисон с нея. Беше отвратително гледка. Ако дори помислеше да направи това с Мойра, беше мъртъв.

Гледах ги, докато танцуваха, и се чудех колко скоро можехме да напуснем с Мойра. Исках я силно, но това не беше новост. Беше се превърнала в необходимост, което допълнително подклаждаше опасното ми настроение.

В крайна сметка Мойра слезе от дансинга, проправяйки си път из тълпата, след което се отправи към тоалетната. Пред нея имаше

опашка почти дълга колкото и тази отвън, така че щеше да се забави. Въздъхнах и погледът ми се насочи към Клинт и Кара, които се изкачваха по стълбището, за да се присъединят към мен на ВИП терасата.

Кара влезе първа и се насочи право към мен. Хвана ме за ръката и ме поведе към дивана, а аз дори не се съпротивих. Клинт отиде до мини бара и си наля още едно питие. Двамата с Кара не спираха да се наливат и вече бяха пияни.

Кара седна на дивана и ме придърпа до себе си. Уви ръка около врата ми и каза с копринен глас:

— И така, Зак… с Клинт се чудехме дали с Мойра не бихте желали да дойдете в апартамента ми и да купонясвате с нас.

Интересно как така покани и Мойра, защото знаех, че я смяташе за напаст от начина, по който се отнасяше към нея.

— Какво имаш предвид под купонясване?

Тя запърха с мигли към мен.

— О, знаеш… малко кокаин, малко екстази. Нещо, което да накара малката мис Фригидност да се отпусне.

Нямах идея какво имаше предвид с това, но не звучеше като нещо, на което бих се насладил, нито пък исках Мойра да го преживее с тях.

— Смятам да пропуснем.

Клинт тръгна към нас и застана зад дивана. С питие в едната си ръка, той се протегна и погали нежно Кара по тила.

— Ако не си падаш по четворките, можем да се разменим.

— Да се разменим? — попитах глуповато, защото, докато мислех, че нямам идея за какво говореше тя, перспективата накара кръвта ми да кипне.

— Да — каза Клинт и изцъклените му очите се втренчиха в мен. — С Кара искаме групов секс, но ако това не ти допада, ти можеш да вземеш Кара, а аз с удоволствие ще изчукам Мойра, докато вече не може да стои на краката си.

Пред очите ми падна червена пелена и всъщност за миг се замаях от пламтящата ярост, която циркулираше из тялото ми. Не заради офертата на тези глупаци, които бяха толкова извратени дори да си помислят нещо подобно, но не бях изненадан. Не, всичко беше заради

това, че Клинт искаше да изчука Мойра, когато дори не заслужаваше да диша от нейния въздух.

Скочих от дивана и се взрях в Клинт с убийствен поглед.

— Какво каза току-що?

Той нямаше представа за опасността, в която се намираше в момента. Забелязах Кара да ме наблюдава с гладен поглед.

— Мойра — повтори той, сякаш съм глупав. — Искам да я изчукам. Обзалагам се, че има най-сладкото, стегнато котен…

Прелетях през дивана и забих юмруци в гърдите му. Той се препъна назад и коленете му се удариха в бара, от което се разхвърчаха стъкла и няколко бутилки паднаха на пода. Собственото му питие излетя от ръката му и след секунда бях върху него. Увих ръце около врата му и стиснах, наблюдавайки как очите му се разширяват от страх.

— О, Зак… защо драматизираш? — Кара се изправи от мястото си на дивана. Наблюдаваше ни с лек интерес, но изглеждаше повече отегчена. — Ако не искаш, просто трябва да кажеш „не“. Въпреки че не знам какво толкова виждаш в Мойра. На мен ми прилича на малка невзрачна мишка.

Затворих очи, поемайки си дълбоко дъх, и когато ги отворих отново, се обърнах и се взрях в Клинт.

— Никога повече не говори за Мойра по този начин. Дори не си и помисляй да я докоснеш. Ако някога те видя дори да се взираш в нея, ще сложа край на живота ти, жалък боклук такъв.

Клинт закима енергично с глава, а пияният му поглед беше изпълнен със страх. Пуснах го и той потърка с ръка врата си.

Зад мен Кара се засмя и се приближи. Пръстите й се плъзнаха по тила ми и ноктите й одраскаха кожата ми. Отдръпнах се от докосването й и отстъпих назад, поглеждайки я предупредително.

— О, това е възхитително — каза Кара подигравателно. Приближи се до брат си, уви ръце около врата му и прокара език по челюстта му. — Не виждаш ли, Клинт? Зак и Мойра се чукат. Ето защо ти се нахвърли така.

Очите на Клинт се разшириха, но той не каза нищо. Очевидно предупреждението ми за Мойра беше все още прясно в ума му.

— Виждаш ли? — каза тихо на брат си и погали гърдите му с ръка. Ръцете му се обвиха собственически около кръста й и той я

придърпа по-близо до себе си. — Той не го отрича.

Свих ръце в юмруци и ноктите ми се забиха в дланите ми. Никога не бях изпитвал желание да ударя жена… до този момент.

— Хайде, миличък — каза Кара, хващайки Клинт за ръка и повеждайки го към вратата. Тя се обърна към мен и ми хвърли преценяващ поглед. — Това беше много полезно, Зак. Сигурна съм, че чичо Рандал ще бъде много заинтересован да узнае, че професионализмът на Мойра не е такъв, какъвто той си мислеше.

Не се поколебах и за секунда.

— Точно както съм сигурен, че ще му е интересно да научи, че ти и брат ти сте болни откачалки, които се чукат.

Кара пребледня, доказвайки ми, че съм уцели право в десетката. Клинт я задърпа за ръката към вратата.

— Да вървим, Кара.

— Стойте далеч от Мойра — предупредих ги и двамата. — Не искате да понесете гнева ми.

Никой от двама им не отвърна нищо, докато излизаха през вратата. Въздъхнах от облекчение, когато изчезнаха.

Върнах се до дивана и се стоварих в него. Започнах да се смея тихо, след което направо избухнах в смях.

Не мога да повярвам какво се беше случило. Не мога да повярвам, че тези двамата шибаняци предложиха на Мойра и мен нещо подобно, и не мога да повярвам, че се въздържах от това да убия Клинт. Мойра щеше да се гордее с мен.

Изправих се отново и отидох до мини бара, като си извадих още една бира от хладилника. Дръпнах отварачката и я хвърлих в боклука, след което отпих огромна глътка.

Вратата към частната стая се отвори и Мойра влезе. Тази вечер се беше облякла така, сякаш искаше да дойде да танцува… сякаш искаше да ми покаже начина, по който тялото й може да се движи. Роклята й беше копринена и сребърна на цвят с дълбоко деколте. Беше къса и едва покриваща дупето й, но висеше свободно около тялото й и шумолеше, когато тя се движеше.

Беше обула чифт черни токчета с дебели каишки, които се увиваха около глезените й, и когато ги видях за пръв път, си помислих, че ще изглеждат чудесно върху раменете ми, докато се тласкам в нея.

Всички мисли за Клинт и Кара се стопиха и тялото ми реагира по обичайния начин, когато видех Мойра. Без значение дали беше облечена с дънки и тениска или изчукай-ме-в-клуба рокля, винаги получавах ерекция.

Когато затвори вратата за себе си, поставих бирата си върху бара и тръгнах право към видението пред мен. Очите й ми се усмихнаха и тя отвори уста да каже нещо, но аз я отразях, като покрих устните й с моите. Целувката беше наказателна, изпълнена с похот и желание, като вкарах езика си дълбоко и я придърпах за ханша, така че да мога да отъркам възбудата си в нея.

Тя се отдръпна леко назад и ахна:

— Какво ти става?

— Искам да те чукам… точно сега — казах и я целунах отново.

Тя ми се отдаде още веднъж, но след това отново се отдръпна.

— Не… не можем. Клинт и Кара могат да влязат всеки момент или пък някой сервитьор.

Грабнах Мойра за ръката и я поведох към терасата, отваряйки двойните врати и оставяйки пулсиращата музика да нахлуе. Придърпах я плътно към мен и доближих устни до ухото й, така че да може да ме чува.

— Клинт и Кара си отидоха и няма да се върнат. И ще те изчукам сега.

Тя се извъртя в прегръдката ми и се отдръпна, изненадана не от тръгването на Кара и Клинт, а от спешната нужда в гласа ми.

— Какво? Не, не можем. Това е публично място.

— Това е частна ВИП стая — казах й и тогава се наведох и отново покрих устните й. Тя ми отвърна, преплитайки езика си с моя и забивайки пръсти в бицепсите ми.

Предаде ми се толкова лесно и обичах точно това в нея. Това, че никога дори не помисляше да ми откаже да я имам.

— Диванът — промърмори срещу устните ми.

— Твърде далеч — изръмжах, отдръпвайки устни от нейните. Извъртях я в ръцете ми и я изправих към отворения нощен клуб под нас. Лазерните светлини и гърчещи се танцьори изпълваха сцената. Погледнах към другите тераси, но тъй като светлината не достигаше до тях, тя бяха потънали в мрак.

Открити, но тъмни и уединени.

Просто шибано перфектно.

Притиснах се към гърба на Мойра и я избутах напред, докато стомахът й не се допря до парапета от ковано желязо. Горната част на гърба й гореше срещу мен, когато се приближих до нея, допирайки възбудата си до кръста й. Потърках нежно с нос тила й, помирисвайки шампоана, който й бях казал да купи. Навеждайки се настрани, за да целуна врата й, прокарах зъбите си по нежната кожа там. Тя потръпна в ръцете ми и наклони глава на една страна, давайки ми по-добър достъп, докато побелелите й кокалчета на пръстите стискаха парапета.

— Искам да стоиш точно така… разкрачи краката си за мен малко повече.

Тя въздъхна в очакване и направи каквото й казах. Пресегнах се надолу и допрях пръсти до вътрешната страна на едното й бедро, след това ги плъзнах нагоре под роклята й и по заобленитe кълба на красивото й дупе.

Наведох се надолу и погледнах под роклята й, мислейки си, че не носи никакво бельо, което щеше да е най-горещото нещо някога, но бях възнаграден от гледката на черна, тънка лента от дантела, която преминаваше през средата на задничето й.

Ах… прашки. Не, ето това тук беше шибано горещо.

Пъхнах пръст под лентата на дупето й и го плъзнах надолу, издърпвайки плата измежду кълбата на задничето й, отдръпвайки го настрани и оставяйки гладкото й котенце открито и уязвимо за мен. Плъзнах пръст по женствеността й и почувствах сладката й като мед влага. Чувствах се така, сякаш умирах на място, толкова ненаситен в нуждата ми за нея. Не можех да чакам нито минута повече, така че набързо смъкнах гащите си и извадих пениса си, игнорирайки захапката на ципа, който беше точно под топките ми. Е, малко болка винаги правеше нещата по-интересни.

Приклекнах и насочих члена си към хлъзгавия вход на Мойра, тласкайки се силно в нея до край.

Мойра си пое рязко въздух и каза:

— О, господи! Не мога да повярвам, че правим това.

Усмихнах се и я целунах по главата, увивайки една ръка около кръста й, за да я задържа в изправено положение, а другата поставих върху парапета за баланс.

Тласках се в нея, оставайки приклекнал. Ако някой погледнеше насам и ако успееше да ни види през сенките и мъглата, вероятно щяхме да изглеждаме като двойка в интимна прегръдка. Или може би като двойка, която се чука на задна.

Не съм сигурен, нито ми пукаше.

Имам предвид… Мойра беше напълно облечена, и въпреки че роклята й беше повдигната нагоре, отпред я прикриваше доста добре.

Освен бавното движение на бедрата ми срещу нейните, което може би изглеждаше така сякаш се движех с музиката, или пък изглеждаше така сякаш я чуках на задна, не съм сигурен дали не беше очевидно какво правим.

Не че давах и пукната пара. Бях прекалено изгубен в това да се тласкам в тялото й, за да ми пука, и в този момент нищо не можеше да ме издърпа от нея.

Бавно влизах и излизах, а дишането ми беше накъсано и тежко. И двамата се взирахме надолу към танцуващите, изгубени в собствените си мисли и удоволствия.

Когато се тласнах прекалено дълбоко, Мойра отметна глава и я отпуснах върху рамото ми, очите й бяха затворени, а устата й отворена, докато прелестното удоволствие се разливаше по лицето й. Но не беше достатъчно шумна за мен.

Беше прекалено уплашена да се отпусне, въпреки че никой не можеше да я чуе заради музиката.

Свалих ръката си, която беше увита около кръста й и плъзнах пръсти под предната част на роклята й.

Отместих прашките й, незабавно открих подутия й клитор и започнах да го масажирам нежно в унисон с ритъма на тласъците ми.

Тя проплака:

— Мамка му, Зак! — След което бедрата й се задвижиха срещу ръката ми.

Сега… ако някой погледнеше точно в този момент към нас, и може би някой го правеше, щяха да разберат без съмнение, че се чукаме. Мисълта за това ме развълнува.

Една от ръцете на Мойра се сключи около китката ми и тя отметна глава.

Накланяйки се на една страна, без дори да пропусна нито един шибан тласък, видях очите й, които бяха широко отворени и изпълнени

със страх и удоволствие.

— Спри — замоли тя. — Някой може да ни види.

— Няма шибан начин — отвърнах й и започнах да движа и пениса и пръста си малко по-бързо.

— О, господи! О, господи! — повтаряше тя, и въпреки че беше ужасена от това да не бъде видяна, бедрата й се тласкаха яростно срещу мен.

— Кажи ми, че си близо, скъпа — изръмжах до ухото й. — Защото съм готов да се излея в теб и не мога да се сдържам повече.

Мойра кимна яростно и аз започнах да се тласкам в нея, блъскайки я силно срещу парапета. Почувствах как вътрешните й стени се свиха около пениса ми и още веднъж главата й се отпусна на рамото ми, докато тя проплакваше в оргазмена капитулация. Цялото й тяло се разтрепери и почувствах прилива на влагата, която обля пениса ми.

И, мамка му… щях да свърша. Забих се дълбоко в нея още веднъж и затворих очи, концентрирайки се върху усещането от спазмите на Мойра около мен, докато пенисът ми продължаваше да излива сперма в нея.

Простенах и придърпах бедрата й срещу моите, забивайки пениса си още по-дълбоко. Увих едната си ръка около стомаха й, а другата около гърдите й, и я притиснах здраво към мен. Останахме в тази поза за момент или десет… времето изглежда беше спряло за нас. Не чувах музиката, нито виждах мигащите светлини и извиващите се тела.

Всичко, което ме интересуваше в този момент, беше увитата в ръцете ми жена и чувството от горещата й плът около възбудата ми.

Заравяйки глава в шията й, която миришеше на диви орхидеи и пролетен дъжд, прошепнах:

— Не мисля, че някога мога да спра с теб, Мойра.

ГЛАВА 22

МОЙРА

Разхождах се напред-назад в стаята ми, дъвчейки нокътя на палеца си. Поглеждайки часовника си за десети път в последните десет минути, се отправих към вратата на спалнята ми и отново се обърнах и започнах да обикалям, вероятно оставяйки следи в килима.

Свързващата врата към стаята на Зак се отвори и той пристъпи вътре със заситен поглед върху лицето си.

— Готова ли си да слезем за закуска?

Изглеждаше задоволен, защото преди час ме беше събудил, както често правеше, с език, заровен дълбоко между бедрата ми, докато аз висях на ръба на оргазма. Точно когато щях да свърша, Зак се отдръпна, обърна ме по корем, присви бедрата ми, за да повдигне дупето ми във въздуха и се заби дълбоко в мен. Незабавно свърших, заглушавайки стенанията ми с възглавницата, докато Зак се тласкаше в мен, ругаеше и стенеше.

След което беше направил нещо, което дяволски ме шокира и ме накара да свърша бурно още веднъж.

Излезе от мен точно когато започна да свършва и се изля върху дупето ми и кръста ми. Почувствах трите струи, докато той стенеше шумно, след което прокара пръсти през лепкавата сперма… и ги прокара между кълбата на задника ми. Пръстът му закръжи около входа на ануса ми и той размаза спермата си около него, след което нежно тласна пръста си в мен, изпращайки още една искряща буря през мен. Задвижи пръста си навътре и навън от дупето ми няколко пъти, докато не потръпнах и не извиках, молейки го да спре, преди да съм припаднала.

Той се засмя и махна пръста си, след което се наведе напред и ме целуна между раменете. Придърпа ме в ръцете си и останахме да лежим в леглото в мълчание, докато кожите ни подгизваха от лепкавата каша, която беше създал.

Скоро обаче плесна дупето ми закачливо и ме избута от леглото си, като ми нареди да си взема душ, тъй като трябва да се срещнем с Рандал на закуска. И точно това беше причината за моето притеснение.

Да се изправя пред Рандал.

Зак ми беше разказал снощи по пътя за вкъщи за случилото се с Клинт и Кара. За това как му предложили групов секс, както и кокаин и екстази. Трябваше да му обясня какво е това.

Той присви устни от отвращение, а после започна да ги ругае.

Най-лошото от всичко беше когато ми каза, че Кара го заплашила да каже на Рандал за нас, но Зак ме увери, че няма да го направя. Той също я беше заплашил да издаде собствените й мръсни тайни на Рандал за това, че тя спи с брат си и само при мисълта потръпнах. Просто отвратително!

— Няма да сляза долу — отвърнах му категорично. — Кара вероятно му се е обадила тази сутрин. Всъщност, вероятно ще разбере само като погледне вината, изписана върху лицето ми.

Зак дойде до мен и ме придърпа в прегръдката си. Обхващайки задната част на главата ми, той ме залюля срещу гърдите си и ме целуна по челото. Този мил и нежен Зак беше някой, който караше сърцето ми да се изпълни с чувство, и знаех, че всеки път, когато ме докосваше по този начин, съдбата на сърцето ми се подпечатваше завинаги.

— Толкова лошо ли би било, ако научи? — попита Зак с успокояващ тон, докато галеше гърба ми.

Издърпах се от него и го погледнах с див поглед, просъсквайки:

— Да, толкова лошо. Ужасно. Най-лошото. Не разбираш, Зак. Той ме нае да си върша работата. Професионалната ми кариера е заложена на карта. Рандал има властта да ме унищожи и тогава какво ще ми остане? Няма да имам нищо.

— Ще имаш мен — каза просто той и поне веднъж сърцето ми не се разтопи при думите му.

Така че казах подигравателно:

— Какво точно ще имам, Зак? Мъж, който знае как да ме чука до припадък, но планира да се върне в Бразилия някой ден?

— Можеш да дойдеш с мен — каза той тихо, но очите му бяха сериозни.

Исках да му се подиграя, защото идеята беше нелепа. Бях живяла в модерния свят през целия си живот.

Посветих голяма част от себе си на това да стана учен и да си изградя име. Никога не можех да се откажа от това заради… заради… какво? Да събирам червеи и изгнила дървесина за гарнитура на месото, което Зак щеше да ловува за мен?

Но не му го казах, тъй като предложението му беше сериозно. Бях сигурна, че ако помислеше добре за момент, щеше да осъзнае, че не го има предвид наистина. Имам предвид… когато се върнеше, щеше да се върне към племенно общество, което дори не практикуваше моногамия. Нямаше да получим своя щастлив, малък дом и нямаше да правим любов в продължение на часове. Не, той щеше да ме постави на колене в прахта и щеше да ме изчука без никаква емоция, защото в това щеше да се превърне, когато се върнеше. А това щеше да ме унищожи. Поемайки си дълбоко дъх, му обърнах гръб и отидох до малката тоалетка. Отделих известно време да си сложа часовника и обеците, които лежаха там. Цялата се изпълних със скръб, когато осъзнах… че нямах бъдеще със Зак. Имах само тук и сега, но за колко дълго, не се знаеше.

— Мойра… на Рандал няма да му пука, ако сме заедно — каза Зак убедено. Обръщайки се към него, го погледнах невярващо.

— Не можеш да бъдеш сигурен. Няма как да знаеш.

Той ми се усмихна и се приближи към мен. Протягайки се, затъкна кичур коса зад ухото ми и ме погледна замислено.

— Знам го, защото го опознах. Той е добър мъж и вярвам, че повече от всичко иска да бъда щастлив.

— Щастлив ли си, Зак? Наистина ли си щастлив в свят, от който искаш да избягаш?

— Сега не бягам, нали така? — каза суровo.

— Може би не, но някой ден ще го направиш. Плановете ти са да се върнеш, нали?

Той се намръщи и каза тъжно:

— Да, ще се върна. Принадлежа там.

Въздъхнах и поставих ръка на гърдите му.

— Знам. Знам, че не принадлежиш тук, въпреки че ми се иска да беше обратното.

Той повдигна вежди изненадано.

— Искаш да остана?

Не бях готова за този разговор, защото се страхувах, че ще трябва да кажа нещо глупаво от сорта на „Да, искам да останеш. Влюбвам се в теб и не мога да понеса мисълта, че ще си тръгнеш“.

Но устните ми останаха здраво стиснати и му казах:

— Няма значение какво искам аз. И аз като Рандал искам да си щастлив и ще подкрепя желанието ти да се върнеш, ако това е мястото, където принадлежи радостта ти.

Зак ме наблюдаваше втренчено, очаквайки да кажа нещо друго. Изглеждаше недоволен от това, което току-що казах, но аз просто се взрях в него и чувствата ни достигнаха до задънена улица. Защото, нека си го кажем направо… беше по-лесно да ги изразиш със секс и желание, отколкото да говориш за това, което сърцето ти наистина желаеше.

Обръщайки ми гръб, Зак се отправи към вратата на спалнята ми, която водеше към коридора.

— Хайде да закусим и след това можем да опаковаме.

Да, трябваше да си опаковаме багажа. Със Зак щяхме да летим за Северна Каролина за уикенда да посетим сестра ми и нямах търпение да я видя. Тя беше някой, с когото можех да поговоря за всичката тази лудост със Зак и се надявах, че ще може да ми даде някой съвет.

Нарязах белгийската вафла в чинията ми и сдъвках една хапка. Стомахът ми все още беше свит на топка от притеснение, че всеки един момент Рандал ще ми се развика заради това, че бях съблазнила кръщелника му.

Но с всеки изминал момент той ставаше все по-весел.

Със Зак обсъждаха плановете на Рандал за разширяването на магазините „Кенън“ глобално. Не можех да кажа дали Зак наистина е заинтересован, или просто угаждаше на стария мъж, но което и от двете да беше, едно бе сигурно, Зак определено се бе привързал към кръстника си. Беше спокоен около него и дори се шегуваше, пускайки лукави шеги за сметка на Рандал, който винаги избухваше в смях при дързостта на Зак.

— И така, Мойра… работиш ли върху написването и издаването на проучването си върху Зак, или ще изчакаш докато той не се върне в

Амазония?

Преглътнах вафлата си и отпих глътка портокалов сок.

— Същност от самото начало работя върху това. Малко по-различно е от другите ми проучвания за индианците, които наблюдавах да се интегрират обратно в съвременното общество, така че намирам, че този метод работи по-добре.

— Как така? — попита с интерес Рандал. Зак ядеше и слушаше, но вече беше чувал за всичко това. Бяхме разговаряли за него в деня, когато решихме да си направим пикник в парка.

— Ами, в другите ми проучвания тези индианци бяха местни и никога не бяха стъпвали в съвременния свят. Зак е малко по-различен. Роден е тук и има някои силни спомени, които му помогнаха да се впише. Най-голямата разлика е езиковата бариера. Зак говори английски. Индианците, които изучавах, говореха португалски и трябваше да работя с преводач. Също така нямах такъв достъп до тях като този, който имам със Зак. Направих няколко интервюта с преводача и ги накарах да попълнят няколко въпросника, но не можах да ги наблюдавам. Беше много стерилно и имаше много данни, които трябваше да анализирам.

— Значи е по-лесно да напишеш откритията си по органичен маниер — отбеляза проницателно Рандал.

— Точно така — отвърнах, и тъй като се чувствах ужасно виновна заради връзката ми с обекта на проучване, казах: — И отново, Рандал. Не мога да ти се отблагодаря достатъчно за тази възможност. За това, че ми се довери с този проект.

Забелязах очите на Зак да се извъртат към мен и да се присвиват при последния ми избор на думи. Потръпнах вътрешно, защото Зак беше нещо много повече от просто обект на проект, и бях повече от сигурна, че думите ми никак не са му допаднали. Той се взря в мен за момент и погледът му стана суров. Вината ми нарасна. Отворих уста, за да се опитам да поправя стореното, но Зак избута чинията си и се обърна към Рандал.

— Рандал… трябва да знаеш, че с Мойра имаме връзка. Въпреки че тя ми помага да се приспособя — той се обърна и ме погледна остро — и изучава способностите ми да се климатизирам, сме нещо повече от просто учен и неговия субект.

Ахнах невярващо. Изчервих се от срам, макар че напълно разбирах нуждата на Зак да ни разграничи от това да сме само учен и субект.

Обърнах се бавно към Рандал, а той гледаше изненадано Зак.

— О, ами… разбирам.

— Всъщност вероятно не разбираш — каза Зак тихо. — Но това, което трябва да знаеш, е, че аз преследвах Мойра. Съблазних я, но тя се бори усилено. Беше разтревожена за нарушаването на професионалната етика и никак не се зарадва на идеята да има връзка с мен.

Рандал извъртя глава към мен и ме погледна за кратко, преди да се обърне обратно към Зак. На лицето му се появи огромна усмивка.

— Преследвал си я, казваш? За да я спечелиш?

— Да, сър. Исках я и нямаше да се откажа, докато не я подчиня — каза Зак и ми се ухили дяволито, защото само той знаеше какво има предвид с това „подчиня“.

— Рандал… толкова съжалявам — казах му. — Напълно предадох доверието ти. Нямам извинение.

Усмихвайки ми се развеселено, Рандал каза:

— Е, както Зак ми го описа, явно не си имала никакъв шанс.

Изправих се от мястото си и поставих ръце на ръба на масата, за да се закрепя, защото се чувствах така, сякаш бях на ръба на панически пристъп.

— Виждаш ли… напротив. Имах избор и избрах да се отдам на чувствата си към Зак. Беше грешно и нямам работа вече тук. Когото и да наемеш да ме замести, ще му дам бележките си. Има много квалифицирани хора, които мога да продължат да помагат на Зак.

Обърнах гръб на масата и излязох от трапезарията, чувайки Зак да ме вика.

— Мойра… почакай.

Чух звука от стъргането на стола срещу полирания паркет и ускорих темпото, достигайки стълбището и качвайки се по него на бегом. Очаквах Зак да се впусне след мен, така че трябваше да достигна до спалнята ми и да заключа и двете врати, преди той да се появи.

Веднага, след като влязох вътре, се огледах, опитвайки се да реша какво да правя. Най-правилното нещо бе да подам оставка. Не

можех с чиста съвест да продължа напред и, честно казано, трябваше да го направя още първият път, когато Зак ме изчука.

Но бях егоистка.

Такава егоистка.

Не исках да се откажа от Зак. Не заради научната възможност, а защото го желаех и исках да прекарам колкото се може повече време с него. А за да го направя, трябваше да предам доверието на Рандал и неговата щедрост.

На вратата се почука леко и тихия глас на Рандал долетя през вратата.

— Мойра… бих искал да поговоря с теб за момент.

О, мамка му. По дяволите. Мамицата му. Не искам да се изправям пред това. С крака, които тежаха като олово, отидох до вратата и я отворих. Рандал стоеше отпред с мила усмивка на лицето си.

— Може ли да вляза?

Кимнах и се отдръпнах, така че да може да влезе, след което затворих вратата след него.

— Напълно права си — каза Рандал, когато се обърнах да се изправя пред него. — Имам много други компетентни хора. Всъщност, някои дори повече от теб. Интервюирах двама антрополози, които имаха както докторска степен по психология, така и по антропология. Със сигурност щяха да са по-добрия избор от теб, за да се справят с всички психологически стресове, които Зак щеше да преживее.

Кимнах разбиращо.

— Съгласна съм. Сигурна съм, че единият от тях ще е повече от щастлив да встъпи в длъжност. Това е златна възможност.

— Така е — потвърди Рандал. — Но не ме е грижа възможността, която щяха да получат те, нито пък за твоята. Това, което ме интересува, е възможността за Зак.

Сведох поглед към пода от страх, че бях провалила това за Зак.

— И вярвам, че ти си най-подходящият човек, който може да му я осигури — заключи той.

Вдигнах глава и го погледах объркано.

— Не разбирам.

— Избрах ви специално, доктор Рийд. Мислите ли, че ще изпратя някой просто така в Караикан, надявайки се на най-доброто?

Не, знаех всичко за караиканите преди дори да започна да се оглеждам за помощта на някой антрополог. Прекарах много време с отец Гаул и други учени, които са изследвали местните племена, научавайки за караиканското общество и техните обичаи и норми. Трябваше първо да разбера пред какво наистина е бил изправен Зак, преди да излезе от джунглата. И веднъж, след като бях в състояние да разбера онова, пред което се изправях, започнах търсенето на идеалния човек, който да го изведе от там.

Мълчах изумено, но дори и да имах силата да говоря, нямах идея какво да кажа.

— Ти беше този човек, Мойра. Най-подходящата за Зак.

Изведнъж ме осени.

— Защото съм жена?

— Защото си красива, силна и независима жена и си близко до неговата възраст. Ти си млада и пълна с идеали, така че можеше да му покажеш света със свежи очи. Ти си обратното на онова, на което той е свикнал. Смятам, че ти си най-добрата представа за това как изглежда този свят. Не търпиш глупости и си посветена. Имаш нежно докосване и мек глас, а знаех, че Зак щеше да се държи като ранено животно известно време. Ти беше първият ми избор тогава и си оставаш такъв и сега, така че няма да приема оставката ти.

— Но… но…

— Но нищо — отряза ме той. — Знам, че не си единствената отговорна за невероятната трансформация, която забелязвам в него през последните няколко седмици, но голяма част от заслугата е твоя. Зак се отговори за възможността да остане в този свят. Дава шанс, въпреки че има основания да го мрази. Ти спомогна това да се случи.

— Грешиш, Рандал. Зак не е отворен за възможността да остане тук. Той сам ми го каза тази сутрин.

Рандал ме прецени за момент и тръгна да излиза от стаята ми. Точно преди да отвори вратата се обърна и каза:

— Зак е напълно отворен за възможността да остане тук. Виждам го всеки път, когато те погледне. Знам, че си мислиш, че пазиш огромна тайна от мен, но го видях… онова, което сте открили един в друг. И освен това… не си много тиха нощем.

Лицето ми стана толкова червено, че една малка капка пот изби на челото ми. Рандал ми се ухили и каза:

— И така, опаковайте си нещата и се насладете на уикенда ви при сестра ти. Ще ви видя в понеделник.

Той излезе и затвори вратата след себе си, оставяйки ме да стоя там с изчервено лице и широко отворена уста.

ГЛАВА 23

ЗАК

Мойра не ми проговори почти през цялото време на пътуването ни до Северна Каролина. Чаках я пред стаята ѝ, когато Рандал излезе.

Той ми се усмихна и ме потупа по рамото.

— Тя е специална жена, Зак. Отнасяй се внимателно с нея.

Едва му кимнах, че съм разбрал, чувствайки се доста гадно. Предадох доверието на Мойра в мен, като разкрих тайната ни, но бях толкова уморен да чувам страховете ѝ. Знаех, че на Рандал няма да му пука и дори ще бъде щастлив за това. Но не можех да я накарам да види това, така че взех нещата в свои ръце. И знаех, че щеше да ми се ядоса, но все пак го направих.

Думите на Рандал към мен… да се отнасям внимателно с нея… накараха вътрешностите ми да се присвият, защото мисълта да я нараня ме разкъсваше отвътре навън. Знам, че я нараних сега, и щях да я нараня, когато си тръгна.

Но трябваше да се върна в Караикан. Тук нямаше нищо за мен. Нищо, освен Мойра, това беше. Но какво щеше да направи тя? Да се погрижи за мен? Да ме остави да живея с нея в замяна на това да ѝ доставям оргазми?

Нямах нищо, което да ѝ предложа. Нищо, в което бях добър, освен ловуването и набезите, способности, които бяха напълно безполезни в това общество.

Влязох в стаята ѝ, за да открия куфара ѝ на леглото, докато тя слагаше дрехи в него. За един кратък момент помислих, че може би все пак е решила да напусне, но тогава с рязък глас тя каза:

— Би трябвало да опаковаш багажа си, ако все още искаш да дойде с мен да посетим Лиса.

Усмивката, която се появи на лицето ми, беше спонтанна, толкова бях облекчен, че тя нямаше да напусне работата си.

Да ме напусне.

Тя се втренчи в мен в отговор.

— Колко дълго ще ми бъдеш ядосана? — попитах.

— Не съм решила — изсумтя тя и усмивката ми се разшири. Щях да я оставя засега, но ако не ми проговореше до времето, когато си легнем в леглото тази вечер, щях да настоя да ми прости. Реших, че ще й начукам разум, ако трябва, само за да получа усмивката и смеха й отново.

Опитах няколко пъти да започна разговор с нея по време на пътуването, задавайки повече въпроси за Лиса и семейството й. Думите й бяха кратки, но не беше груба с мен. Даваше ми някаква малка информация, но някак успяваше да запраща гневни вибрации към мен.

През половината от времето пенисът ми беше твърд, докато си мислех да вляза в гащичките й, така че да я накарам да омекне към мен отново.

Когато отби пред алеята на сестра си в Уилмингтън пред една сладка, плажна вила със сиви керемиди и бяла фасада, се обърнах към нея. Тя изключи двигателя и посегна към дръжката на вратата.

Протегнах ръка и плъзнах пръсти по челюстта й, след което я стиснах здраво. Обръщайки я към мен, изчаках, докато не получа вниманието й, и казах:

— Съжалявам.

Тя се взираше в мен, така че придърпах лицето й към моето и допрях устни до нейните.

— Съжалявам — казах й отново… искрено.

От нея се излъчваше скованост и разбрах, че все още не ми бе простено. Целунах я отново и казах още веднъж:

— Съжалявам.

Отдръпвайки се назад, тя ме погледна с обвинение в очите.

— Можеше да разрушиш кариерата ми, Зак. Изложи целия проект на опасност.

През мен премина гняв, защото бях уморен от това да бъда считан за субект. Знаех, че тя със сигурност не ме чувстваше като такъв, когато се заровех до топките в нея.

— О, по дяволите, Мойра! Не давам и пукната за пара за проекта ти, а и знаех, че Рандал няма да се ядоса, и бях прав, нали?

— Не е там въпросът — изплю тя и аз я целунах отново, за да й затворя устата.

Когато се отдръпнах, стиснах лицето й в ръцете ми.

— Вече не съм ти домашния проект. Не се нуждая от теб, по дяволите, да ми помагаш да се впиша, защото, нека си го признаем… справям се отлично. Играх по всичките ти глупави правила. Ядох с шибаните прибори и не обикалях наоколо, убивайки хора само защото ми е скимнало. Разбирам правилата ти и нищо в този свят не ме плаши. И бях уморен от това да крия какво има между нас. Имаш ли представа как ме убиваше това да не мога да те докосна, когато искам, или да отклонявам очите си от теб от страх някой да не разбере, че се чукаме? Не можех да го понасям и се радвам, че го направих и бих го направил отново. Така че, бъди ми ядосана, ако искаш, но тази вечер ще изчукам горчивината ти.

Гневът най-накрая се изля от мен, докато Мойра се взираше в мен с широко отворени очи. Гърдите й се повдигаха и спадаха в унисон с моите.

— Вече не се нуждаеш от мен? — попита тя със слаб глас.

Придърпвайки я в прегръдките ми, така че лицето й да се отпусне в свивката на рамото ми, я стиснах и изръмжах:

— Напротив. Повече, отколкото ми се иска да призная. Но не като антрополог. Нуждая се от теб както един мъж се нуждае от жена.

— Но ти вече имаш това — каза ми тя. — Вече ти го дадох.

— Може би искам повече — казах й импулсивно, защото може би беше време да си сваля картите на масата.

Може би беше време да дам глас на чувствата, които имах.

— Повече? — попита колебливо тя, когато се отдръпна назад да ме погледне и фантазията за „и заживели щастливо“ в очите й едва не ме уби. Защото не виждах как мога да й я дам, и все пак знаех, че точно сега не бях готов да я пусна. Бях егоистично копеле.

Прокарах ръка през косата й и въздъхнах, опитвайки се да прочистя ума ми.

— Виж… Парайла искаше да прекарам една година тук, преди да реша дали да се върна обратно. Идеята никак не ми хареса, но какво, ако го направя? Какво, ако остана за една година тук… с теб… и да видим как ще потръгнат нещата?

Очите й се изпълниха с надежда и се почувствах прекрасно и окаяно едновременно, заради това, че й предложих нещо, което дълбоко в себе си не бях сигурен дали мога да изпълня. Всичко, което знам, е, че не исках повече да ми бъде ядосана и исках да бъда с нея точно сега.

— Да останеш за година? — попита тя.

— Да. Можем да останем в Атланта, докато не стане време да се връщаш в Северозападния за зимния семестър. Ще се преместим в къщата на родителите ми, защото, колкото и да харесвам и уважавам Рандал, не искам да приемам милостиня от него. Ще си намеря работа. След това можем да се върнем обратно в Евънстън, когато трябва да започнеш работа. Ще останем там до следващото лято и тогава ще реша какво да правя.

Увъртах с това последно изявление, защото не си бях променил мнението. Поне не и точно в този момент, защото все още дълбоко в сърцето ми чувствах, че трябва да се върна в Караикан. Там беше истинският ми дом и колкото и да ми харесваше да се грижа за Мойра… колкото и много да се нуждаех от нея… лоялността ми все още принадлежеше на Парайла и племето. По-голямата част от сърцето ми все още бе там.

Мойра въздъхна насечено. Гласът й трепереше, когато каза:

— Добре. Мисля, че това е добър план.

Усмихнах й се тогава, защото засега тази криза беше отминала.

— Това е планът тогава.

Мойра ме изненада, като ме хвана за лицето и ме целуна дълбоко, вкарвайки езика си в устата ми, и бях неспособен да устоя. Отвърнах й, благодарен за това, че се бяхме върнали, където бяхме… взаимната нужда един от друг, която и двамата бяхме готови да задоволим тук и сега. Можех да остана една година тук. Никакъв проблем. Стига Мойра да е до мен.

Отдръпвайки устните си от моите, тя прошепна:

— Мисля, че май все още съм малко ядосана и смятам, че определено ще трябва да изчукаш този яд от мен довечера.

Простенах при мисълта и се зачудих дали мога да я изчукам точно тук в колата посред бял ден.

Отпуснах ръка върху предната част на дънките й и започнах да ги откопчавам. Най-малкото, поне можех да я накарам да свърши доста

бързо.

Чук, чук, чук.

Мойра направо отскочи от мен, удряйки главата си в прозореца зад нея, където една жена стоеше и надничаше през него. Това без съмнение беше Лиса, защото имаше същата червена коса и зелени очи като тези на Мойра. Беше малко по-възрастна, но си приличаха удивително много, освен че Лиса беше малко по-заоблена в гърдите и бедрата, вероятно от раждането. Бях забелязал същото да се случва и на някои от караиканските жени, след като родяха.

Мойра не ме погледна дори веднъж, просто отвори вратата и излетя в ръцете на сестра си. Гледах ги как се прегръщат през прозореца за момент, пресегнах се и наместих издутината в дънките ми, след което и аз излязох от колата.

Погледнах ги над покрива на колата, докато те се усмихваха една на друга.

Лиса ме стрелна с поглед и погледна обратно към Мойра.

— Съжалявам, че прекъснах вашето… ъм… каквото и да правехте там. Но вися на прозореца и ви гледам, откакто отбихте, но повече не можах да се стърпя да не изляза и да прегърна малката си сестричка.

Мойра се засмя и придърпа сестра си в още една прегръдка, преди да я освободи. Затворих вратата на колата и я заобиколих. Когато достигнах сестрите, Мойра ни представи един на друг.

— Лиса… това е Зак. И, Зак, това е сестра ми Лиса.

Лиса ми протегна ръка и аз я разтърсих.

— Удоволствие е да се запознаем, Зак. Мойра ми разказа много за теб.

След това тя се обърна към Мойра и я стисна леко по ръката.

— Но очевидно е пропуснала няколко неща. Току-що ви видях да се целувате.

— Преживей го, Лиса — каза Мойра добродушно, след това протегна ръка и улови моята. Не се поколебах дори за секунда, преплитайки пръстите ни заедно в това, което беше първата ни публична проява на привързаност пред някого, когото познаваме. Беше… хубаво… да не трябва да крия привличането си към Мойра.

— Е, хайде, влизайте — каза Лиса и се обърна към стълбите, които водеха към верандата й. — Адам трябва да се прибере скоро и

съм сложила няколко стека на грила. Децата са толкова развълнувани да те видят.

Сякаш по команда предната врата се отвори и две червенокоси деца… момиче и момче… се втурнаха изневиделица надолу по стълбите, крещейки:

— Лельо Мойра!

Мойра ми беше казала в колата, че малкото момиче е на осем, а момчето на шест. Гледах я как пада на колене и разтваря ръце, след което и двете деца скочиха към нея за прегръдка.

Тя ги стисна силно, притискайки нос към главата на момиченцето и вдишвайки аромата й. Гърдите ми се стегнаха при красотата, която наблюдавах. Никога дори не бях помислял за Мойра и деца преди, но очевидно тя обичаше племенницата си и племенника си. Зачудих се какъв ли тип майка щеше да бъде тя, но вече знаех отговора на това.

Тръпка на копнеж премина през мен, знаейки, че това никога нямаше да бъде възможно за мен и Мойра. Не беше нещо, за което съм мислил преди, честно казано. В Караикан сексуалната свобода изобилстваше, и въпреки че мъжете и жените се женеха и жените трябваше да предадат на мъжете, не съществуваше такова нещо като изневяра.

На жените им беше позволено да правят секс извън брака си, точно както и на мъжете. Правеха го по взаимно съгласие, и макар понякога да се появяваше и ревност, през повечето време беше приет обичай. Дори когато една жена забременееше, ако бъдеше взета от повече от един любовник, детето се смяташе като дете на племето, а не на брака, и всеки се включваше в отглеждането му. Е, това е, жените се грижеха за бебето, а мъжете осигуряваха храна и защита.

Караиканските мъже оставаха доста отдалечени към децата, особено към малките момиченца. Показваха малко повече интерес към момчетата, но това беше докато не пораснеха достатъчно и не се научеха как да ловуват и да осигуряват.

— Колийн, Самюел… искам да ви представя приятеля ми Зак — чух Мойра да казва. Тя се изправи от земята и сложи ръка на рамото на всяко дете, след което ги обърна към мен.

— Ти си мъжът, който живее в джунглата — каза ми Самюел. Колийн държеше очите си сведени към земята, засрамена.

— Точно каза — казах му с усмивка.

— Има ли лъвове там? — попита той с разширени очи.

Засмивайки се, разбърках косата му и Мойра ми се усмихна.

— Не и лъвове, но има ягуари. И алигатори, а да не забравяме и големите змии.

Устните на Самюел образуваха малко „О!“ от учудване.

— Какво е ягуар?

Мойра се засмя и улови и двете деца за ръце, повеждайки ги към стълбите.

— Ще седнем на компютъра и ще ти покажа някои снимки. Но нека първо влезем вътре. — Обръщайки се и поглеждайки през рамо към мен, тя ме шокира, когато каза: — Запомни… все още съм ти ядосана. Най-добре е да направиш нещо по въпроса довечера.

Мамка му… току-що бях овладял възбудата си и сега тя се върна с пълна сила.

С три пръста, пъхнати дълбоко в котенцето на Мойра, поех клитора й в устата си и го засмуках. Тя се разби на парчета като стъкло, притискайки юмрук към устата си, за да заглуши виковете си, тъй като децата спяха в съседната стая.

Завъртях език около нея и издърпах пръстите си. Заставайки на колене, улових пениса си и го насочих, плъзгайки се лесно във влагата й с тих стон. Улових глезените й и ги поставих върху рамото ми, навеждайки се напред, за да поставя ръце върху матрака от двете й страни. Това ме тласна дори по-дълбоко и Мойра издаде сподавен стон.

— Все още ли си ми ядосана? — попитах тихо и се отдръпнах назад, след което отново се тласнах в нея.

Тя поклати яростно глава и стисна клепачи.

— Не знам — казах колебливо, докато бавно влизах и излизах от нея. — Мисля, че може и да си. Всъщност мисля, че трябва да свършиш още веднъж… само за да изкараме гнева от теб.

— Не мога — простена тя и отвори очи да ме погледне. — Току-що ме накара да свърша.

Засмивайки се, продължих да се тласкам в нея, взирайки се с гордост в плъзналата по врата й червенина, породена от оргазма, който току-що беше получила. Отпуснах се върху едната си ръка, за да

балансирам теглото си, и я сграбчих за китката, насочвайки ръката й между бедрата й.

— Докосни се — казах й. — Докарай се до оргазъм сама, докато те чукам.

Тя поклати глава отново, но когато погледнах надолу, видях, че пръстите й обработваха влажната й плът. Въздъхнах от абсолютно удоволствие, докато я наблюдавах… чувствайки как стегнатата й женственост се стяга около мен.

— Това е моето сладко момиче — похвалих я и се забих малко по-силно в нея, благодарен че малкото двойно легло, което принадлежеше на Колийн, не скърцаше и ми позволяваше да се отпусна.

Почувствах как оргазма ми започна да пълзи по основата на гръбнака ми и Мойра ме сграбчи сляпо за бицепса, забивайки нокти дълбоко в плътта ми.

— Ще свърша отново — прошепна тя и бедрата й се повдигнаха, докато тя извиваше гръб.

Тя отметна глава назад, откривайки стройната си шия, и аз се наведох, карайки тялото й да се сгъне наполовина, така че да мога да плъзна език по кожата й. Топките ми се стегнаха за секунда и след това захапах врата й, когато започнах да се изливам в нея, чувствайки как спазмите на оргазма й все още преминават през котенцето й. Продължих да тласкам в нея, опитвайки се да изкарам и последната капка удоволствие, която мога, след което се наведох, позволявайки на краката на Мойра да паднат върху матрака. Срутих се върху нея, чувствайки се изцеден. Зарових лице във врата й и я придърпах в прегръдката ми, а дъхът ми беше все още накъсан. Пенисът ми все още бе заровен в нея полутвърд, но оклюмал от насита. Обръщайки се на една страна, придърпах Мойра по-близо, докато собствените й вдишвания излизаха срещу гърдите ми. Проклетото легло, в което бяхме, беше толкова малко, че краката ми висяха от ръба, както и задника ми.

— Няма начин да успеем да спим в това легло заедно — промърморих и я целунах по слепоочието. — Ще се преместя на пода веднага щом мога отново да се движа.

— Нека свалим завивките на пода и ще спя при теб.

— Няма начин… трябва да останеш в мекото легло.

— Предпочитам да спря до теб — каза тя с отнесен глас, което ме накара да се усмихна.

Сграбчих я за косата и нежно извих главата й назад. Когато срещнах очите й, попитах:

— Приключи ли с това да си ми ядосана?

— О, да — каза тя с доволна усмивка. — Определено.

— Какъв срам — казах тихо, докато се навеждах да заровя лице в шията й. — Защото все още не съм приключил с теб.

Тя се изкикоти и звукът беше като прекрасна музика, плуваща през вените ми.

— О, ами… в такъв случай съм сигурна, че може да съм ти съвсем още малко ядосана.

— Това е моето момиче — промърморих, преди да превзема устата й с моята.

ГЛАВА 24

МОЙРА

— Добре, това е първият път, в който оставаме насаме, след като дойде тук… трябва да ми кажеш всичко още сега — каза Лиса и аз откъснах поглед от Зак, докато той плуваше в Атлантическия океан.

Обръщайки се към сестра си, която седеше до мен на шезлонг с огромна шапка на главата си, й се усмихнах леко, преди да върна погледа си към Зак.

— Няма много за казване.

Господи, той беше адски прелестен. Носеше тъмносини широки шорти, които висяха ниско на бедрата му, и нямаше как да не проследя с поглед изсечените мускули в долната част на корема му, образуващи едно секси „V“, които бяха втората най-хубава част от него, точно след страхотните плочки на корема, които бе направил. Той беше напълно перфектен… хубави мускули, които не бяха прекалено грамадни, и невероятни, абсолютно гладки, без нито едно косъмче, гърди. Краката му бяха мощни, с перфектната дължина за височина като неговата.

— Господи, Мойра… езикът ти буквално виси от устата, докато го гледаш — изсумтя Лиса и ме плесна през ръката. — Я се стегни. Изплюй камъчето.

Откъснах очи от Зак и стрелнах с поглед Адам, докато той играеше с Колийн и Самюел в плитките води, преди да се обърна към Лиса. Тя лежеше настрани върху шезлонга и ме гледаше напрегнато.

— Пълна лудост е — казах й, защото това бе най-добрия начин да опиша мен и Зак — Имам предвид… в началото, когато го доведох в Щатите, той не можеше да ме понася. Отказваше да общуваме и се бореше с мен при всеки удобен случай.

— Какво имаш предвид? — попита тя любопитно.

— Като например отказваше да яде с прибори и отказваше да носи дрехи.

Устата на Лиса остана отворена и тя подсвирна.

— Разхождал се е гол?

Кимайки с глава, й казах:

— Да, из къщата.

— О, господи… фантазиите се сбъдват — промърмори тя. — Щастлива кучка.

— Не се чувствах никак щастлива — признах й сериозно. — Бях адски изнервена, че не мога да стигна до споразумение с него.

— Но очевидно си успяла — посочи тя. Тя го знаеше със сигурност, тъй като, когато тази сутрин слязох в кухнята, тя ми даде чаша кафе и каза:

— Дори няма нужда да те питам дали си имала приятна нощ снощи. *Чух* много добре, че имаше.

Лицето ми бе почервеняло и се бях ужасила, че децата може да са ни чули, но тя ми каза да се успокоя, че малките са проспали всичко. Тогава тя ме побутна по рамото и прошепна в ухото ми.

— Но това позапали малко мен и Адам, затова ти благодаря.

Исусе! Сега сексуалните ми изживявания правеха другите хора похотливи. Просто страхотно.

— Е, какво се промени? — попита Лиса.

— Просто не успях да му устоя. Желаех го прекалено много. Затова се предадох и му се подчиних. — Не дадох повече детайли и тя определено нямаше нужда да знае, че подчинението ми значи да застана на колене и да му позволя да ме чука отзад без никакви емоции. Макар първият път да бе невероятен, сега осъзнавам, че дори не искам да мисля за онова време. Виждайки всички дълбоки чувства, които Зак ми дава сега, след като се събрахме, ме бяха разглезили прекалено много. Сега имах емоциите му… и нямаше да му ги върна обратно.

— Какво ще правиш? — попита Лиса и знаех точно какво ме пита. Двете си пишехме имейли почти всеки ден и говорехме няколко пъти на седмица. Държах я в течение на прогреса на Зак, и тя беше на ясно, че той иска да се върне в Караикан.

— Зак е решен да остане тук година. Затова ще се насладя на всеки миг — казах простичко.

— Но след като годината приключи?

— Той ще се върне в дома си… в Караикан — казах тъжно.

— А какво ще правиш ти?

— Вероятно ще ума от разбито сърце.

— О, скъпа — съчувствено каза Лиса, отпускайки крака от единия край на шезлонга. Стъпвайки на пясъка, тя се наведе напред, хващайки ръцете ми. — Съжалявам. Може да реши да остане.

Свивайки рамене, стиснах леко пръстите й.

— Съмнявам се. Не мисля, че тук ще открие нещо, което да надвие любовта му към дома.

Погледът на Лиса бе изпълнен със симпатия.

— Обичаш ли го?

— Да, вече стигнах до тази точка — признах тъжно. — Но е едностранно.

Посягайки към хладилната чанта между столовете ни, Лиса измъкна две бири.

След като ми подаде едната и отвори своята, тя каза:

— Все още е рано. Една година е много време. Чувствата може да се появят.

— Или копнежа по дома му да стане по-силен — посочих, завъртайки капачката на бутилката си. Отпих голяма глътка и се облегнах назад на стола си, обръщайки лице нагоре към калифорнийското слънце, позволявайки на топлината му да проникне в мен.

— Е, съдейки по начина, по който те гледа, мисля, че той изпитва повече към теб, отколкото подозираш.

Обръщайки глава, за да погледна към Лиса, попитах:

— Какво имаш предвид?

Тя кимна към брега и; проследявайки погледа й; видях Зак да излиза от водата и да тръгва към нас.

Или по-скоро към мен. Плъзгайки поглед по тялото ми, той ме удостои с пронизваща усмивка. Очите му бяха топли и гладни, докато повдигаше ръка и я прокарваше през мократа си коса. Господи, можех да припадна още тук и сега, толкова красив беше той.

Зак ме гледаше през цялото време, докато вървеше към мен, и Лиса промърмори:

— Исусе!.. двамата трябва да си вземете стая само заради този поглед.

Подсмихнах се вътрешно, гледайки как Зак се навежда, за да вземе бира от хладилната чанта.

— Забавлява ли се в океана? — попитах го аз.

— Да, но щеше да е много по-весело, ако беше дошла с мен — отвърна той със сладострастна усмивка.

— Няма начин. Вече ти обясних, че не влизам във вода, в която, като погледна надолу, не мога да си видя краката. Осъзнаваш, че там има акули, нали?

Зак се засмя и излегна на шезлонга до мен, опъвайки дългите си крака и подпирайки студената бира на твърдия си корем, който блестеше от стотиците капчици морска вода.

— Мамо — изкрещя Колийн откъм водата, — ела да видиш… пясъчен рак.

Лиса погледна отвратено и потръпна драматично.

— Йою… мразя тези гадини, но децата обожават да ги ловят.

Ставайки от стола, тя се изправи и натисна дъното на биренатa си бутилка към пясъка, за да я задържи изправена.

— Майчините задължения никога не свършват.

Двамата със Зак гледахме как тя тръгна надолу към Адам и децата, които стояха в плитките води и заравяха пръсти в мокрия пясък в търсене на раци.

— Казвал ли съм ти колко си секси по бански? — попита ме Зак и аз обърнах глава, за да го погледна. Погледът му бе насочен към гърдите ми и той облизваше устните си.

Вдигнах пръст и проследих контурите на горнището на банския от вътрешната страна на едната ми гърда.

— Какво? Този стар парцал?

Сините очи на Зак потъмняха и гласа му бе дрезгав, когато каза:

— Нека се върнем обратно в бунгалото.

Усмихнах му се сладко.

— Няма начин. Днес ще се мотаем по плажа със сестра ми и семейството й. Няма да имаме време за секс.

Погледът му бе зловещ, когато се наведе над мен, прокарвайки пръсти надолу по крака ми.

— По-късно ще те накарам да си платиш за това.

Сграбчвайки пръста му, аз го поех в уста и захапах връхчето му. Дъхът му излезе със свистене, затова облизах пръста му, карайки го да простене.

— Може би вместо това аз ще те накарам да платиш.

Зак се дръпна от мен и, облягайки се на един от другите столове, измъкна голяма хавлия от една от трите чанти, пълни с всякакви провизии, и намусено я метна върху скута си.

— Исусе!.. правиш ме адски корав и не мога да направя нищо по въпроса.

Протягайки се откъм стола си, плъзнах пръсти по ръката му.

— Горкичкият. Виж както ще ти кажа… ще ти направя невероятна свирка, когато влезем по-късно вътре и отидем да се къпем. Как ти звучи това?

Зак простена отново и легна назад на стола, затваряйки очи.

— Убиваш ме, Мойра. Направо ме убиваш.

— Защо те убива? — чух глас и вдигнах поглед, виждайки Адам да идва към нас. Той се наведе и взе бира от хладилната чанта, отваряйки я с лекота, преди да отпие голяма глътка. Настанявайки се на шезлонга, който Лиса изостави, той се облегна назад и отпусна краката си от двете страни на стола, заравяйки пръсти в пясъка.

— Заряза лова на раци? — попитах, отбягвайки въпроса му, за да си спестя от срама да отговарям, че съм накарала Зак да се възбуди.

Адам сви рамене точно както го правеше Лиса, с тази разлика, че при него бе по-реално.

— Мразя малките шибаняци. Като дребни паяци с черупки са.

Смеейки се, аз го подкачих.

— Затова остави на жена да се справя с това?

— Абсолютно, мамка му — отвърна той с изтощена усмивка. — Нямам проблем да оставям тези неща да ги върши жена ми. Дори я карам да убива паяците у дома, което, обзалагам се ме прави тъп задник в очите на Зак.

Зак се засмя леко.

— Не, човече. И аз настръхвам от паяците.

— Да — съгласи се Адам, размахвайки бирата си. — И все пак, може да си напълно мъжествен, като го казваш. Ти ловиш шибани анаконди и се биеш с алигатори. Позволено ти е да се боиш от паяци. Аз обаче нямам такова досие като твоето.

И тримата се засмяхме едновременно, докато гледахме как Лиса лови раци с децата.

— Е, какво смяташ да правиш през времето, докато си тук? — попита Адам Зак.

— Мисля да си намеря работа, за да не стоя бездеен. Не ми харесва да използвам парите на Рандал.

— Вие двамата ще останете ли в Атланта? — попита Адам, разсеяно тръскайки пясъка от краката си.

— Засега — казах аз. — За зимния семестър ще трябва да се прибера в Евънстън.

Адам кимна разбиращо.

— Но определено ще се върнеш в Караикан, нали? Не искаш да оставаш тук?

Цялото ми тяло се напрегна при непринудения въпрос на Адам. Не че питаше нещо нередно, но това ме караше да се чувствам неудобно, тъй като Зак едва наскоро бе решил да прекара време тук и част от мен се боеше, че не е говорил сериозно.

— Това е планът ми, но възнамерявам да остана тук поне година — отвърна спокойно Зак, и макар да ме болеше всеки път, щом го чуех да говори за заминаването си, бях облекчена да чуя, че не се е разколебал, и че ще остане известно време.

— Ясно — каза Адам и се обърна на стола си, за да погледне Зак. — Е, кажи ми… какво е… наистина… къде живееш? Как преминава един обикновен ден в дивото?

Зак се поизправи, сядайки така, че да погледне Адам. Можех да видя невероятното удоволствие, изписано на лицето му от простия факт, че някой го пита за дома му, и очевидното му нетърпение да сподели.

— Първо… там е най-красивото място, което можеш да си представиш — захласнато започна Зак. — Зелено е докъдето ти стигне погледа. Въздухът е тежък… като меко одеяло… и понякога ухае на парфюм заради дивите цветя. Прелестни цветни птици летят навсякъде. Джунглата може да е мистериозно тиха, но също може и да е доста шумна, когато животните се събират. И има опасност, живея всеки миг от живота си на ръба… винаги наясно, че една малка грешка може да има огромни последствия. Трудно е да се обясни… но когато винаги осъзнаваш колко крехък е животът в тази среда, се чувстваш по-жив… по-бодър.

Очите на Адам бяха разширени и той слушаше като хипнотизиран живите картини, в които Зак обрисуваше живота си там. Но аз знаех, че е много по-труден, отколкото го представяше Зак.

Знаех, че всеки ден е борба да опазят обществото си цяло и далеч от вредата.

— Какво правиш всеки ден?

— Главната работа на мъжете е да защитават племето.

— От диви животни? — попита любопитно Адам.

— Понякога — отвърна Зак. — Но също така и от другите племена, които опитват да ни нападнат.

— Сериозно? Това случва ли се?

— Абсолютно — каза Зак. — Има няколко племена, с които сме в постоянна война.

Надявах се Адам да не пожелае да научи повече за това, тъй като определено не исках Зак да му казва, че нападенията и войната водят до загуба на животи. Не исках той да знае, че Зак е убивал, защото макар да го разбирах на базата на обучението и на проверките, които бях направила, преди да опозная Зак по-дълбоко, не за всеки бе лесно да преглътне тази информация.

Вместо това Адам попита:

— Значи стоиш близо до селото си, за да го пазиш?

— Не, трябва да ловуваме почти всекидневно, за да си набавяме протеини. Излизаме на лов на големи групи, но винаги оставяме няколко човека в селото за защита.

— И какво ловите? — попита Адам фокусиран върху темата. Типичен мъж.

— Тапири, диви свине и алигатори. Това е най-едрата ни плячка, но освен това ловим маймуни и змии. Както и риба, но това е нещо, с което жените ни помагат.

Не знаех това и наострих любопитно уши… това, че на жените действително им е позволено да помагат в набавянето на храната. Имам предвид, те отглеждаха зеленчуци, но и мъжете го правеха.

— Значи всички отивате на реката и прекарвате деня в ловене на риба? — попитах Зак.

— Не, много по-интересно е. Жените правят кошници от палмова кора, и ние ги пълним с растение, което съдържа в себе си токсин. След това намираме някой малък басейн и слагаме кошниците вътре. Токсинът временно парализира рибата, но не я отравя и няма продължителни последици. Когато изплуват на повърхността ги стреляме с малки лъкове и стрели. Това всъщност е един от начините

момчетата в племето да се научат да ползват лъковете си. Може да се каже, че е племенен ритуал за сближаване.

Сърцето ми се сви. Не можех да сбъркам обичта в думите на Зак и дори можех да доловя копнежа му. Той идваше от общество, което бе създало самата идея за живот в задружно общество. Това бе нещо, което в нашата държавна отдавна бяхме изгубили.

— Звучи толкова вълнуващо — каза Адам с усмивка. — Аз със сигурност ще умра от глад, ако се изгубя из Амазония.

— Както аз вероятно ще умра от глад тук — каза Зак и стрелнах поглед към него, когато долових лека горчивина в гласа му.

Погледът му плени моя, и видях нещо, което не бях виждала никога преди. Несигурност, страх и ниско себеуважение.

— Няма начин, пич — засмя се Адам. — Има супермаркет на всеки ъгъл.

Толкова прост отговор за един толкова сложен проблем.

Разбира се… имаше храна навсякъде, но това, което Зак имаше предвид, бе, че наистина няма как да я заслужи. Той нямаше никакви умения, никакво образование и никакъв опит. Той на практика можеше да се занимава само с нископлатен силов труд, но дори за него се искаха умения и опит.

Затова ли Зак искаше да се върне в Караикан? Защото поне там можеше да бъде полезен? Беше важен и можеше да оцелее? Докато тук… щеше да му е прекалено трудно да навакса всичко, което бе оставил зад себе си толкова отдавна?

Знаех, без никакво съмнение, че Рандал с радост ще позволи на Зак да остане с него и щеше да му осигури всичкия комфорт, който би поискал. Също така знаех, че Зак никога… *абсолютно никога* нямаше да приеме нещо такова.

Той по-скоро би останал бездомен и гладуващ, преди да приеме подобен начин на живот. Той бе прекалено горд, дори да не го признаваше.

От друга страна обаче, знаех, че Рандал никога няма да позволи на Зак просто да приеме благотворителността му. Рандал бе дал ясно да се разбере, че ще наеме Зак в „Кенън“, ако Зак пожелае. Обзалагам се, че Рандал щеше да иска Зак да завърши образованието си, и че щеше да му помогне с това.

Това беше интересна гледна точка, и може би трябваше да я споделя със Зак. Може би, ако видеше възможност за оцеляването си тук, нямаше да поиска да си тръгне.

Може би щеше да пожелае да остане тук с мен и да изгради живота си.

Вероятно това бе прекалено наивна мисъл от моя страна, но поне бе най-добрата към момента и точно сега нямах нищо друго, което да му предложа, за да остане.

ГЛАВА 25

ЗАК

Погледът ми се плъзгаше по ситно изписаните обяви от типа „предлагам работа“ и виждах отново и отново длъжности, за които или не съм квалифициран, или за които вече съм кандидатствал.

Нищо. Нито едно обаждане за интервю.

Чувствах се като пълен задник, защото единственото, което можех да направя във формата за кандидатстване, бе да напиша името, настоящия си адрес и двете препоръки.

От Мойра и Рандал. Любовницата ми и кръстникът ми.

Никакво образование. Никакъв стаж.

Никакви обаждания.

Предната врата на къщата на родителите ми… поправка, моята къща… се отвори и се обърнах от мястото, на което стоях приведен над кухненската маса, за да видя как Мойра влиза като слънчев лъч. Във всяка ръка носеше по една чанта от супермаркет, а когато погледът й се спря на мен, ме дари с блестяща усмивка.

— Взех няколко страхотни пържоли, които да опечем утре за вечеря. Рандал каза, че ще ни прави компания. О, и ти взех зърнена закуска „Шоко Пъфс“, на мен си харесах „Лъки Чармс“.

Искаше ми се да се разсмея на детската радост на Мойра относно пазаруването, тъй като, откакто се преместихме в тази къща, тя сякаш вътрешно сияеше. Харесваше й ролята на домакиня, потапяйки се с лекота в новия си живот с мен. Тя готвеше и поддържаше къщата чиста, беше засадила цветя в предния двор и дори пребоядиса кухнята и всекидневната.

Слагайки пазарските торби в ъгъла, тя бърбореше, че срещнала някаква жена в магазина, която имала бебета близнаци. Не долових копнеж в гласа й, но щастието й беше очевидно, когато спомена колко са били сладки, облечени с еднакви дрехи, и че дори биберонитe, пъхнати в малките им усти, били еднакви.

И настроението ми стана още по-мрачно, отколкото преди миг. Докато Мойра ставаше все по-щастлива, аз бях нарастващо раздразнителен и кисел. Живеех живота си ден за ден и едва се борех скуката и безпокойството.

Разбира се, с Мойра излизахме почти всяка вечер, за да огледаме територията около дома ни. Ходихме на пазар, на кино, прекарвахме часове в галериите или си правихме пикници в парка. Четяхме вестници заедно и обсъждахме най-интересните статии. Пътувахме извън града и се наслаждавахме на природата, спирайки в различни селски заведения, за да опитаме южняшката домашно приготвена храна. Ежедневието ми бе запълнено с Мойра и все пак, намирах, че дните ми са безсмислени.

Освен, когато чуках Мойра. Това бе единственото, което ме правеше щастлив, и нямаше нищо безсмислено в съюза ни. Ставаше все по-хубаво с всеки изминал път, щом я докоснеха… щом я целунех… и това ме мотивираше да вървя напред, да се опитвам да намеря някаква хармония в този нов живот, който водех.

— Е, някакъв успех в търсенето на работа? — попита Мойра, докато слагаше пържолите и някакво мляко в хладилника.

Бутвайки вестника настрани, въздъхнах раздразнено.

— Не. Същите неща, за които вече кандидатствах.

Гласът й бе весел и окуражителен.

— Не се тревожи, скъпи. Скоро ще намериш нещо, сигурна съм.

— Малко е трудно да си намериш работа, когато нямаш никакъв опит — сопнах й се аз, а тялото й подскочи все едно я бях ударил.

Стоях настръхнал… напрегнат… чаках очите й да се присвият и от устните й да завалят гневни думи.

Вместо това тя ме погледна за миг, преди погледът й да омекне. Тя се приближи, седна в скута ми и обви ръце около тила ми, сгушвайки глава на рамото ми.

— Съжалявам. Моля те, не се ядосвай. Намирането на работа изисква известно време дори за хора с голям опит. Освен това… ако наистина е толкова важно за теб, знаеш, че Рандал ще те наеме в „Кенън“.

Пеперуди, които бяха като с крила от пламъци, запърхаха в стомаха ми и аз я избутах от скута си. Изправих се и сложих ръце на кръста си.

— Разбира се, че намирането на работа е много важно за мен. Не си ли разбрала колко съм раздразнен от тази ситуация? И, по дяволите, просто забрави за това с Рандал. Да приема работа от него е като да използвам шибаните пари, с които пълни банковата ми сметка. Не мога да го направя.

Обръщайки й гръб, се насочих към спалнята ни.

Да, нашата спалня… бившата спалня на родителите ми, която бяхме избрали заради голямото легло.

Мойра я напълни с нови чаршафи и завивки в кафяво и бежово… много по-мъжествено според нея. Посягайки в гардероба, измъкнах смокинга, който трябваше да облека тази вечер в чест на партито, което Рандал организираше за мен.

Мамка му, не исках да ходя на това нещо. Не харесвах големите тълпи и ми беше писнало от любопитството на всички, от въпросите им какво е да живея като езичник и от пълното им удивление, когато разберат, че искам да се върна там. Непрестанно трябваше да се оправдавам пред всички за това, което желая.

Пред всички, освен пред Мойра. Тя мълчаливо приемаше решенията ми, макар да виждах тъгата в очите й всеки път, щом заговорех за времето, когато ще замина оттук.

— Съжалявам, Зак — чух нежния й глас зад себе си и ръцете й се обвиха около кръста ми. Тя притисна буза към гърба ми и ме стисна силно. — Знам, че ти е трудно. Какво мога да направя, за да се почувстваш по-добре?

Докоснах с ръка пръстите й, които обгръщаха корема ми и помилвах с палец нежната й кожа.

Усещането бе толкова хубаво да е така притисната до мен. Топлина и сигурност. Утеха. Когато си замина, щеше да ми липсва да чукам Мойра, но, по дяволите… това също щеше да ми липсва адски много. Никога не съм усещал нещо подобно в живота си и съм сигурен, че щом вече го вкусих, когато замина, щеше да е ужасна загуба да живея без него.

За милионен път в мен пламна гняв от тази несправедлива ситуация. Много отдавна отдадох сърцето и лоялността си на Караикан и сега се чувствах безсилен да направя друго, освен да се върна там. На този етап го чувствах като морален дълг. Знаех, че когато настъпи момента, щях да бъда опустошен да напусна Мойра.

Знаех без съмнение, че споменът за нея щеше да ме преследва, и то не само заради невероятния секс. Не, това между нас се превърна в нещо много повече. Способността ми да говоря с нея с часове или дори възможността да стоим в пълна тишина и все пак да ни е удобно бе нещо, което никога не съм имал. Дори и с Парайла.

Тази мисъл също помрачи настроението ми и неочаквано само мисълта за ръцете й по тялото ми почти ме задуши.

Откъсвайки ръцете на Мойра от себе си, аз се измъкнах от прегръдката й и се обърнах да видя лицето й.

— По добре започни да се приготвяш. Скоро трябва да тръгваме за партито.

Разочарование изпълни очите й, но тя кимна, усмихвайки се леко и разбиращо, и се насочи към банята. За миг се зачудих дали да не я последвам, но след това размислих. Не мисля, че можех да понеса интимността с нея точно сега.

* * *

— Та свещеника поглежда към бутилката и казва: „Милостиви боже! Той го направи отново“.

Всеки в групата ни се изсмя престорено, а аз лепнах фалшива усмивка на лицето си. Не схванах шегата, нито двете дундести копелета, част от каймака на обществото в Атланта.

Оглеждайки се из огромната бална зала, която се намираше в източното крило на имението на Рандал, погледът ми търсеше Мойра. Беше излязла преди няколко минути до стаята за отдих, и чак кожата ме сърбеше от желание пак да е до мен. Чувствах се неудобно покрай тези хора, с които нямах нищо общо, и беше истинско мъчение да понасям вниманието им.

Най-после… ето я и нея… връщаща се в уверена грациозна походка. Беше облечена с бяла рокля без презрамки, която обгръщаше ниско гърдите й, прихванатата в центъра с кристал, цветe от изкуствен диамант. Докато вървеше, полите й се полюшваха, разкривайки дългите й крака, обути в инкрустирани с кристали сандали на много високи токчета, които й даваха идеалната височина, да мога да я

чукам, без да се налага да свивам колене, за да компенсирам разликата в ръста ни.

Бавно се отдръпнах от групата, прокарвайки си път към нея. Посегнах, взех две чаши шампанско от минаващ наблизо келнер, и когато погледът й улови моя, очите й блестяха от удоволствие и нежност.

Срещнахме се и й подадох чашата. Деликатните й пръсти я поеха и тя отпи малка глътка.

— Изглеждаш така, сякаш ти имаш повече нужда от това, отколкото аз — промърмори тя.

— Тези хора са странни — отвърнах й. — Ако още някой ме попита какъв вкус имат маймуните или дали се изхождам в джунглата, където ми падне, ще удуша някой.

— Наистина ли беше толкова зле? — попита тя съчувствено.

Гневът блесна в мен, но аз го потиснах. Той не беше за Мойра.

— Всички са адски снизходителни към мен Половината говорят бавно все едно съм малоумен.

Гняв премина през лицето на Мойра.

— Кой го е направил? Ще му откъсна топките. Рандал ще им откъсне топките.

— Спокойно, тигрице — казах, а в гърдите ми се надигна топлина от защитническите чувства, които тя показваше към мен. — Аз съм нещо ново. Разбирам го. Но адски ми писна от това парти.

Мойра се усмихна и сложи ръка на гърдите ми.

— Скоро си тръгваме. Сигурна съм, че Рандал ще разбере.

Посягайки със свободната си ръка, плъзнах пръст по лицето й.

— Извинявай, че ти се сопнах по-рано днес. Не трябваше да изливам раздразнението си върху теб.

Тя покри ръката ми със своята и сгуши лице в дланта ми.

— Всичко е наред. Всеки има нужда от отдушник.

— И ти ли ще си този човек за мен? — попитах развеселено.

Тя ме погледна сериозно и решително.

— Аз ще бъда всичко, което поискаш да бъда.

Мамка му, да, исках това.

Мамка му, не, не можех да го имам. Не и след като вероятно ще живеем в две различни държави.

Вместо да потвърдя думите й, отдръпнах сключените ни ръце от лицето й и я целунах нежно. Тя въздъхна лекичко като цвете, отварящо листенцата си, и ми се прииска да я притисна силно към себе си.

— Не е ли сладко това? — познат женски глас се обади иззад мен. — Изглежда малката ви тайна е разкрита. Поздравления.

Обръщайки се да погледна Кара, притиснах защитнически Мойра към себе си. Беше удивително, че някога бях смятал тази жена за красива от чисто мъжка гледна точка. Но сега, след като знаех за нея, след като знаех за злобата й към Мойра и за отвратителната й оферта за групов секс и наркотици, настроението ми бе повече от опасно.

Кара стоеше облечена в кървавочервена рокля, а косата й бе вдигната в изискана прическа.

Тя държеше чаша с кехлибарена течност и по начина, по който погледът й се плъзна безсрамно по цялото ми тяло, можех да кажа, че е пияна.

— Къде ти е тазвечерната среща? — изсумтях аз. — О, чакай… ти си тук с брат си, нали?

Кара само повдигна перфектно извитите си вежди. Макар да предпочитам да се бия с юмруци или остриета, когато се налагаше, можех да го правя и с думи.

— Как смееш да ме съдиш? — неочаквано попита Кара. — Ти си само плъх от джунглата, който се опитва да се впише в общество, което никога няма да го приеме. Ти си едно нищо и тук няма да постигнеш каквото и да е било, без значение колко опитваш. Затова се наслаждавай на времето си тук, докато можеш, Тарзан. След това се върни в малкия си скапан дом и си спомни всички начини, по които си се провалил. Обзалагам се, че Мойра ще е доволна да се отърве от теб, пиявицо, макар че тя е от жените, които лесно се впечатляват. Сигурна съм, че ще чука следващият си домашен любимец-индианец веднага щом се разкараш.

— Ти, скапана кучко — изръмжа Мойра и направи разтреперана крачка към нея, но аз я спрях, дръпвайки я обратно към себе си.

Чух друг глас зад мен да казва.

— Какво, по дяволите, ти става, Кара.

Поглеждайки назад, видях Рандал да я гледа с гняв в погледа. Той мина покрай мен, и сграбчвайки ръката на Кара, се наведе към нея.

— Недопустимо е да говориш така на Зак. Той е част от семейството.

Кара дръпна ръката си от Рандал, а погледът й хвърляше гневни искри.

— Той не е от семейството ни. Напълно те е заслепил.

— Виждам по-добре, отколкото някога преди — разочаровано промърмори Рандал. — И точно сега виждам още по-добре. Мисля, че е време да си вървиш, Кара.

— Какво? — попита тя удивено. — Гониш ме от дома си?

— Моля те да си вървиш, преди да си направила сцена, и преди да се наложи да те изритам оттук. Иди си у дома, поспи, за да изтрезнееш, и може би утре ще си в състояние да се извиниш на Зак и Мойра.

— Никога — изсъска тя и, леко препъвайки се, се насочи към вратата. Забелязах Клинт да тръгва след нея. Той протегна ръка, за да й даде опора, но тя я отхвърли. Той я последва, а аз искрено започнах да се надявам, че няма повече да видя нито един от тях.

— Много съжалявам, Зак — каза извинително Рандал. — Пила е прекалено много и съм сигурен, че не мислеше наистина това, което каза.

Мойра отпусна ръка върху моята, но можех да почувствам как все още трепери. Неприятно чувство заседна в гърдите ми, почти задушавайки ме.

— Не е нужно да се извиняваш от нейно име, Рандал. Освен това… думите й почти бяха истина.

— Това е абсурдно — възкликна Рандал. — Думите й бяха само безсмислени брътвежи, идващи от пияна и погълната от себе си жена.

— И все пак — казах спокойно и се пресегнах, за да потупам рамото му. — Не се налага да се извиняваш за поведението й. Сега, ако нямаш нищо против… мисля, че е време с Мойра да се оттеглим за вечерта.

Мойра преплете пръсти с моите и аз ги стиснах лекичко.

— Благодаря, че организира това парти за Зак. Беше много приятно.

Знам, че това бе най-милото нещо, което Мойра можеше да каже на Рандал в този момент, и наблюдавах как на лицето му се появява тъжно изражение.

— Беше много тъпа идея да правя партито, нали? Какво съм си мислел? Тези хора не са ти приятели. По дяволите, деветдесет процента от тях не са дори мои приятели.

— Няма проблем — уверих го. — В случая по-важен е жестът.

— Съжалявам — каза Рандал, а погледът му бе мек и замислен. — Просто исках да те представя. Просто съм… наистина горд с теб, Зак. Никой друг в семейството ми не ме прави така горд. Това е всичко.

Част от тъмнината, която се опитваше да ме обгърне след думите на Кара… които без съмнение бяха толкова верни, колкото всичко останало, което бях чул, откакто съм тук… започна да изчезва. Топла привързаност към този мъж, който наистина ми даваше невероятна възможност, който ме бе отвел до Мойра, и който бе започнал да запълва една голяма празнина в мен. Да, когато си тръгнех, той щеше да ми липсва. Много.

* * *

Мойра бе възседнала скута ми в лимузината на път за дома. Тъкмо бе натиснала бутона, който бе издигнал тъмно стъкло между шофьора и нас. Бе вдигнала роклята си нагоре, прехвърляйки единият си гол крак над бедрата ми, за да се настани в скута ми.

Не се поколебах нито за миг, посягайки към горната част на роклята й и дърпайки я надолу, за да разголя двете й меки бледи гърди. Тя обви ръце около главата ми и ме дръпна към себе си. Езикът ми помилва едното зърно, вкусвайки за миг кожата й, преди да го поема в уста и да го засмуча.

Ръцете ми се плъзнаха нагоре по бедрата й, избутвайки роклята й още по-нагоре, докато можех да видя бялата коприна, прикриваща женствеността й, щом погледна надолу. Проврях пръсти през ръба, докосвайки влажните й гънки, карайки Мойра да се извие към мен и да простене от удоволствие.

— Толкова е хубаво — простена тя нежно.

Прекалено нежно за нуждите ми, затова вкарах пръст в нея и тя изплака.

— Как ти се струва това? — попитах, облягайки се леко назад, докато движех пръста си навън и навътре в нея.

— О, мамка му… толкова е хубаво — каза тя и аз добавих втори, а след това и трети пръст в нея.

Мамка му, не беше достатъчно… исках да чуя повече, затова завъртях тялото си, излягайки се на седалката на колата, като придържах Мойра върху себе си със свободната си ръка.

— Ела нагоре — казах й, отдръпвайки пръстите си от нея. — Искам да те чукам с език.

Мойра се плъзна по гърдите ми, издърпвайки по-нагоре роклята си, за да не се пречка. Поглеждайки бързо през прозореца, тя каза.

— На пет минути от къщи сме.

— Времето е повече от достатъчно — уверих я и сграбчих бедрата й, издърпвайки я нагоре по тялото си. Присвих крака и плъзнах тялото си по-надолу по седалката, за да й дам възможност да разтвори широко крака от двете страни на главата ми.

Когато позицията й бе точно над лицето ми, наредих.

— Сега се наведи към мен, сладко момиче. Умирам от глад.

Подпирайки ръце на вратата, тя бавно се насочи надолу. Плъзнах език, за да осъществя първия контакт, нетърпеливо вкусвайки женствеността й, докато тя продължаваше да се снижава към мен, докато не ме прикова под себе си.

— Ооооооххххх — простена тя, завъртайки бедра над мен.

Прокарвайки ръце между бедрата й, разтворих с пръсти подутите интимни устни, за да си осигуря достъп до точно онова, което желаех най-много. Трябваше да обвия с устни клитора й, ако исках да я отведа бързо до върха.

Повдигнах се и засмуках силно, вкарвайки в действие езика си и атакувайки я стремглаво.

Мойра простена задавено и почти болезнено.

— О, по дяволите… ще свърша прекалено бързо.

Думите й ме мотивираха още повече и езикът ми стана по-настоятелен. Успях да измъкна едната ръка и да потопя палец в нея, а Мойра една не се изстреля от лицето ми. Дръпнах я обратно надолу и се концентрирах върху това да галя клитора й с език, притискайки я толкова силно към себе си, че можеше да се задуша.

Разбрах, че е на крачка да свърши, когато тялото й започна да потръпва и тя се притисна надолу към мен. Плъзгайки отново език по

твърдата пъпка, позволих на оргазма да я облее. Тя падна назад върху тялото ми, гледайки към тавана на колата, докато дишаше тежко.

— О, Зак… убиваш ме — каза тя меко.

Едва тогава осъзнах, че лимузината е спряла. Седнах на седалката и избърсах влагата й от лицето си с ръкава на смокинга си, преди да погледна към малката ми къща, осветена от уличните лампи.

Нямах никаква идея от колко време седим тук, но можех да видя шофьора, който търпеливо стоеше отвън до вратата с гръб към нас.

— Мамка му — казах удивен, — обзалагам се, че е напълнил очи и уши.

Мойра се изкикоти, вдигайки горната част на роклята си и нагласяйки полите си.

— Колата му мирише на секс. Ще му се наложи да я ароматизира.

Пресегнах се и хванах раменете й, дръпвайки я към себе си за лека целувка.

— Обичам начина, по който мирише. Мускусно и сладко като теб. Всъщност искам да те занеса в къщата и да повторим всичко отново.

Отдръпвайки се, се пресегнах и хванах дръжката на вратата, но думите на Мойра ме спряха.

— Всъщност… надявах се, че тази вечер може да направим нещо друго.

Обърнах се към нея и повдигнах вежди.

— Какво си наумила?

— Амиии — провлече тя. — Изпих няколко питиета… и ти току-що ми даде страхотен оргазъм. Чувствам се така отпусната.

Гледах я любопитно, чакайки да ми каже точно какво иска.

— Толкова отпусната — продължи тя, сякаш смяташе да разкрие някаква огромна тайна, — че реших тази вечер да ти дам дупето си.

Тих стон се изтръгна от мен и тръпка премина през цялото ми тяло. Членът ми стана толкова твърд, че го усещах така сякаш може да пробие и стомана. Сграбчих ръката й и отворих толкова рязко вратата, че шофьорът възкликна и отскочи настрани, докато измъквах Мойра от колата.

— Благодаря за превоза — извиках на шофьора, мятайки Мойра на рамото си.

— Да, мерси за превоза — извика и тя, докато аз притичах през стъпалата на верандата и буквално изкъртих с ритник собствената си врата.

ГЛАВА 26

МОЙРА

Зак ме носеше като пожарникар, измъкващ жертва от горяща сграда, затръшвайки вратата след нас с крак. Насочвайки се през малкия коридор направо към банята.

Когато ме постави нежно на крака, вдигнах поглед към него. Очите му горяха, а цялото му тяло вибрираше от енергия.

— Съблечай се — нареди той, пускайки душа.

— Но… готова съм…

— Не говори, Мойра — каза той с видим глад в очите. — Поне тази вечер… абсолютния контрол ще е мой.

Обръщайки му гръб, казах меко.

— Трябва да ми разкопчаеш ципа.

Зак пристъпи по-близо до тялото ми, отпускайки ръце на раменете ми. Можех да усетя как трепери, и знанието, че е на път да изгуби контрол, едва не подкоси краката ми. Той се наведе и ме ухапа по рамото, преди да смъкне ципа на роклята. Посягайки, той смъкна нежно плата през гърдите, ребрата и бедрата ми, пускайки го да се свлече в купчинка на пода.

След това отстъпи назад, започвайки да сваля собствените си дрехи, а погледът му ме изгаряше през цялото време.

Душът беше прекалено малък и едва побираше и двама ни, но си имаше и своите ползи. Той се притисна близо до мен, опирайки гърба ми в гърдите си. Гледах как ръцете му взимат душ гела и изстискват голямо количество в дланта му. С бавни движения той плъзна ръце нагоре по гърдите ми и дъхът заседна в гърлото ми. Защото много добре знаех какво смята да прави с тези насапунисани пръсти.

Горещата вода течеше върху нас, когато Зак ми каза.

— Наведи се напред и сложи ръце на стената.

Подчиних се на мига и поех дълбоко дъх, когато той започна да разнася пяната по бузите на дупето ми. Приближавайки се все по-

близо до целта си, той ме изненада, когато провря ръка пред мен и плъзна пръст в женствеността ми, масажирайки вътрешните ми стени и карайки ме да въздишам от удоволствие. Пръстът му се плъзна навътре и после навън, започвайки да описва кръгчета около клитора ми, докато другата ръка продължаваше да масажира задните ми бузи.

По-бързо и по-бързо той потъркваше чувствителното възелче между бедрата ми, докато оргазмът не разтърси тялото ми, оставяйки ме разтреперана и някак странно изпълнена с нужда.

Защото знаех, че той едва сега започва.

— Красота — промърмори Зак и плъзна пръст към ануса ми, милвайки го нежно. Пяната се бе отмила и той отново взе душ гела, сипвайки директно върху дупето ми и плъзгайки пръст, за да улови влажния крем.

Когато пръстът му се върна отново към задния ми вход, той се притисна нежно към мен, плъзвайки целия си пръст вътре. Тялото ми се разтегна около него, а аз простенах при усещането. Нервните ми окончания пламнаха и сякаш нямах собствена воля, започнах да тласкам тялото си назад към пръста му.

Зак плесна силно дупето ми със свободната си ръка, карайки ме да подскоча. Той се засмя, но гласът му бе сериозен, когато каза:

— Не се движи. Имам много, което да ти дам, и не искам да те заболи.

Сякаш да докаже думите си, Зак издърпа пръста си, заменяйки го с два, които тласна в мен.

Ох, ами… добре, това усещане бе много по-различно. Изпитвах лека болка, но скоро започна да намалява. Когато си поех дълбоко дъх, той вкара и двата пръста дълбоко в мен. Застивайки за миг, той започна да ги движи навън и навътре в мен, карайки тесния ми отвор да се разтегне и отпусне. Леката болка изчезна напълно и Зак го разбра в мига, в който тихи стонове започнаха да се изтръгват от устните ми. Беше мъчително, но държах тялото си напълно неподвижно, за да може той да направи всичко, което бе решил.

Зак издърпа пръста си, добави още душ гел и каза:

— Дръж се, скъпа. Ще добавя още един пръст.

Нетърпение стегна гърдите ми и се подготвих за проникването, но той действа толкова бавно… толкова нежно, че за мое изумление болката не бе по-голяма от тази, която изпитах, щом вкара два пръста в

мен. Тласна ги докрай и ги издърпа с невероятна нежност. Навътре и навън, навътре и навън, докато удоволствието не започна да се надига в мен. Не успях да се сдържа… тласнах се силно назад, искайки да го усетя по-дълбоко, и бях възнаградена с още една плесница.

— Ооохххх — простенах, тъй като болката всъщност бе приятна.

Зак тласна пръстите си дълбоко и застина за миг. Изведнъж се почувствах невероятно изпълнена… изпълнена така, както никога не съм се чувствала, и осъзнах, че той разтваряше пръстите си вътре в мен, разтягайки ме още повече. Чувството беше невероятно и мисля, че ако продължаваше така, щях да свърша.

Посягайки с ръка през гърдите ми, Зак ме издърпа да се изправя, с пръсти все още дълбоко в мен. Той наведе глава, сгушвайки я в темето ми.

— Добре, сега искам малко да яздиш пръстите ми.

Предавайки се, отпуснах глава на рамото му и бедрата ми на момента започнаха да се движат, тласкайки се срещу ръката му. Той въобще не ми помагаше, държейки ръката си напълно неподвижно, но скоро улових точния ритъм и започнах да се търкам надолу към него, усещайки как кокалчетата на ръцете му се трият в устните на женствеността ми.

Зак изсъска зад мен.

— По дяволите, това е толкова секси.

Той спусна надолу ръката, с която ме държеше за гърдите. Пробивайки си път през влажните ми гънки, той стисна с палец и показалец клитора ми, а през мен премина вълната на нов, невероятно силен оргазъм.

— Да, о, да — крещях отново и отново. — Господи… Господи!

Когато тръпките от оргазма започнаха да отшумяват, Зак измъкна пръстите си от мен и се наведе, за да спре душа. Излезе пръв и ме вдигна на ръце, което бе добре, тъй като бях с напълно омекнали кости и невероятно слаба.

Зак ме отнесе в спалнята и ме положи внимателно на леглото, както си бях чисто мокра. Понечих да се обърна по корем, но той каза.

— Недей. Искам те по гръб, докато правя това.

— По гръб? — попитах объркана. Вероятно бях оглупяла след последния невероятен оргазъм. Мислех, че се налага да направим това в кучешка поза.

— Довери ми се — каза той и с усмивка се наведе, отваряйки шкафчето на тоалетката до леглото. Сърцето ми затуптя лудо, когато го видях да вади лубрикант и да пуска тубичката на леглото до мен. След това се пресегна отново и извади вибриращо дилдо в телесен цвят, което определено не беше мое. Никога преди не го бях виждала.

Обръщайки се към мен, той ме погледна греховно и завъртя бутона в основата му, карайки го да започне да вибрира.

Вдигайки го към мен, за да го разгледам, той каза.

— Купих това от *Амазон*. В предната част има пеперуда, която да стимулира клитора ти, и е цели двадесет сантиметра, с които ще изпълня котенцето ти, докато те чукам отзад.

Цялото ми тяло потрепна заради самата мисъл… заради порочните думи на Зак… и заради непогрешимата похот, която видях в очите му. Погледът ми се плъзна надолу към напълно еректиралия му член. Не съм сигурна, че някога съм го виждала толкова твърд. Посегнах, за да го докосна, но той не ми позволи.

— Без докосване. Едва не свърших в банята само докато гледах какво ти правя — каза той в момент на пълна и неподправена искреност. — Сега просто лежи и си разтвори краката за мен.

Отпуснах се на леглото, гледайки да му оставя достатъчно място да се качи при мен. Сърцето ми туптеше неудържимо и не мисля, че някога съм била така лудо развълнувана през живота си. Давах на Зак нещо, което не бях дала на никой друг, а той приемаше нещо, което никога преди не бе имал.

Зак се качи на леглото и коленичи между краката ми. Изключи вибратора и го остави до бедрото ми. Загледах го удивена. Той се пресегна и обгърна гърдите мим стисвайки ги леко. След това ръцете му се преместиха към лицето ми и се наведе, за да ме целуне, нежно и дълбоко… с неподправен глад.

Когато се отдръпна, сложи ръце под коленете ми и разшири краката ми, преди да ги повдигне и да ги притисне надолу… много надолу… докато коленете ми не опряха в гърдите ми, а задникът ми не се вирна във въздуха. Разтворих се пред него, напълно беззащитна.

— Сложи ръцете си тук — каза Зак, кимайки към мястото, където ме държаха ръцете му. — Имам нужда да се държиш така разтворена за мен.

Силна струя въздух се изстреля от дробовете ми, преди да си поема отново дълбоко дъх.

— Къде си научил всичко това? — попитах удивена, докато стисках с ръце краката си точно там, където ги искаше той. Изглежда много добре знаеше какво прави. Бях изумена.

Посягайки за лубрикант, Зак ми се ухили широко.

— Онлайн има видео с инструкции. Не го следвам стъпка по стъпка и в инструкциите имаше едни странни неща наречени анални топчета, но подбрах най-доброто от видеото.

— О, Господи! — простенах. Зак бе учил за аналния секс от интернет. От шибано видео с инструкции?

Звукът от отваряне на капачката на лубриканта насочи вниманието ми отново към това, което правеше той. Той изстиска част от течността в ръката си и се пресегна надолу. Напрегнах се, чакайки да докосне отвора на дупето ми, но той потърка женствеността ми, преди да плъзне два пръста в нея и, издърпвайки ги навън, да се насочи към клитора ми. Цялото ми тяло се стегна, защото бях невероятно чувствителна там, но след миг вече го нямаше и той изстискваше още лубрикант върху пръстите си.

Гледах запленена и леко изплашена как нанася гела върху ерекцията си, и обгръщайки я с огромната си ръка, той направи няколко движения от основата към върха и обратно. След това взе отново лубриканта и изстиска малко количество точно върху нежната тъкан под женствеността ми, и почувствах как хладния гел потича надолу към тесния ми отвор.

Зак затвори капачката с палец и хвърли тубата на леглото. Той улови с ръка задната част на едното ми бедро и прокара влажните си пръсти между краката ми, улавяйки течащият гел и нанасяйки го около ануса ми. Внимателно и бавно тласна три пръста в дупето ми. Бях изумена, че вече няма абсолютно никаква болка. Очевидно начина, по който бе действал по-рано, бе спомогнал за разтягането ми, и сърцето ми се разтопи заради загрижеността му.

Нямах възможност дори да се насладя на пръстите му, защото щом видя с каква лекота се плъзнаха в мен, той ги отдръпна и хвана члена си. Преглътнах силно, гледайки ентусиазма да блести в погледа на Зак, докато насочваше главичката на ерекцията си към мен. Тя беше

топла и пулсираща, когато се опря в стегнатите ми мускули, и аз изписках от страх и от похот, които се бореха в мен.

Зак вдигна поглед към очите ми и попита:

— Имаш ли ми доверие?

— Абсолютно — казах му, без да се замисля.

Сърцеразбиваща усмивка премина по лицето на Зак.

— Наистина е така, нали?

— Знам, че никога не би ме наранил.

Зак кимна и каза:

— Поеми си дълбоко дъх, миличка. След това го изпусни много бавно.

Направих каквото поиска от мен, изпълвайки гърдите си с безценния кислород, за който бях сигурна, че по-късно няма да ми достига, и започнах да го изпускам. Бавно… бавно… и когато дробовете ми почти се изпразниха, Зак се тласна напред, проникайки с главичката на члена си в дупето ми.

О, болеше. Болката беше малко по-силна, тъй като членът му бе значително по-голям от трите му пръста, но премина с лекота през стегнатите пръстени от мускули, обграждащи отвора.

Задъхах се и Зак започна да ме успокоява с думи.

— Спокойно, скъпа. Има още много за поемане.

— Не знам дали ще мога — казах, макар в същото време тялото ми да го умоляваше да се тласне по-навътре.

— Можеш да го направиш. Ще го направиш — бе всичко, което каза, преди да стегне концентрирано лицето си.

С огромната главичка на пениса си, заровена в мен, Зак сложи и двете си ръце на задната част на бедрата ми, точно под мястото, на което ги държах, и започна да потъва по-дълбоко в мен.

Животинско ръмжене се изтръгна от гърлото му… можех да го чуя как мърка и ставаше все по-шумен и все по-шумен, влизайки все по-навътре в мен.

Милиметър след невероятен милиметър той се плъзгаше в дупето ми, а аз гледах с разширени очи как членът му изчезва в най-тъмното, най-тайното местенце в тялото ми. Началната болка намаля и след това почувствах топлина, усещайки го как се търка в нервните ми окончания, масажирайки ме с всяко свое движение.

Най-после… най-после той се зарови в мен до самата си основа. Погледнах към него, за да видя лицето му изкривено от екстаз и челюстта му стисната силно, докато гледаше надолу към съединените ни тела.

Бавно, погледът му се вдигна към мен и се вкопчи в моя. Гледахме се така, както не се бяхме гледали никога преди. Поглед, изпълнен с благоговение… уважение… похот… и там, точно там на лицето на Зак видях нещо, което не бях виждала никога преди. Той ме държеше в сърцето си. Да, можех да го видя ясно, и това ме накара физически да се стопя около него.

— Мамка му, Мойра, толкова е хубаво — каза той през стиснати зъби.

Исках да му кажа същото, защото наистина беше така… чувството бе невероятно, но бях толкова залята от усещания и емоции, че дори не можех да си отворя устата.

Зак се дръпна леко назад, преди да се тласне обратно вътре.

— Добре ли си? — попита той с глас, изпълнен сякаш с болка.

Кимнах и наведох глава към слетите ни тела, гледайки как членът му се плъзва бавно навън и след това навътре в мен. Зак стенеше и съскаше от контакта, а аз не успях да сдържа вика на удоволствие, който се изтръгна от устните ми. Удоволствието… пълнотата… трептящите нервни окончания и спазмите, преминаващи през дупето ми, докато той се тласкаше отново и отново.

— О, Господи! — простена Зак, тласвайки се в мен и застивайки неподвижно. — Няма да издържа дълго.

— Няма проблем — простенах, усещайки ерекцията му да подскача в мен, нетърпелива да се изпразни. — Давай.

Зак поклати рязко глава.

— Не и преди да свършиш отново. Гледай да държиш краката си нагоре.

Стегнах хватката, която бях отпуснала, след като Зак бе поел контрол и задържах краката си разтворени и дупето вдигнато от леглото. Зак грабна дилдото и сипа лубрикант по дължината му, докато бе заровен до основата си в мен. Завъртайки основата, леко жужене изпълни въздуха и женствеността ми се сви развълнувано.

Зак прокара ръка по вибратора, разнасяйки добре лубриканта… не че имах нужда. Можех да усетя как влагата се процеждаше от

тялото ми, и се охлаждаше от въздуха в стаята. Двадесет сантиметра… малко по-малко от дължината на члена на Зак… започнаха да се притискат към котенцето ми, където Зак завъртя за миг главичката, потъркваики няколко пъти около клитора ми, което ме накара отново да изплача.

С рязък тласък Зак зарови дилдото дълбоко в котенцето ми, нагласяйки вибриращата пеперуда срещу клитора ми, и през мен премина агонизираща вълна от удоволствие. Стиснах силно краката си и едва не измъкнах ерекцията на Зак от тялото си.

— Шшт — прошепна ми Зак. — Спокойно.

Тръпки преминаха през тялото ми, бях така изпълнена и на двете места, с члена на Зак и с масивния вибратор. Пеперудата вибрираше срещу чувствителната ми кожа и знаех, че съм само на крачка от най-страхотния оргазъм в живота си, който вероятно щеше да ме изпрати в кома. Усещанията в мен бяха така поглъщащи, че не знаех как да се справя с тях.

— Готова ли си? — попита Зак и погледът ми полетя към неговия — Готова ли си да бъдеш чукана много здраво?

— О, господи! — прошепнах аз. — О, господи!

Зак започна да движи вибратора навън и навътре в мен. В началото бавно, но постепенно с все повече сила. Когато добави и собствените си тласъци, които го вкарваха все по-дълбоко в мен с всеки изминал път, той започна да се движи мощно, а членът му в дупето ми ме накара да потръпна толкова силно, все едно в мен бушуваше природна стихия.

— Още — простенах, когато осъзнах, че той все още се въздържа.

— Мамка му — изсъска той и започна да се тласка с такава сила, че тестисите му шляпаха шумно срещу кожата ми.

Мускулите в долната част на тялото ми започнаха да се свиват, докато напрежението между бедрата ми започна да нараства главоломно. Зак ме чукаше с дилдото също толкова силно, изпълвайки ме от две страни, удряйки клитора ми с допълнителната вибрираща глава.

Дълбоко в тялото ми се детонира експлозия, обхващайки цялото ми тяло, карайки ме да извия гръб, пронизвайки мозъка ми, и аз забих силно и болезнено пръсти в нежната кожа на бедрата си.

Закрещях по-силно, отколкото съм крещяла някога в живота си, и цялото ми тяло се разтресе мощно от глава до пети. Ръцете ми започнаха да изпускат краката ми и Зак веднага пусна дилдото, все още дълбоко заровено в мен, за да притисне краката ми надолу, дори повече от преди, и да легне върху мен. Той се тласкаше в дупето ми сега, движейки се надолу заради новата поза, като с това притисна дилдото по-дълбоко в мен, а пеперудата по-силно към клитора ми.

Изкрещях отново, залята от поредния оргазъм, и очите ми се изпълниха със сълзи от всепоглъщащото удоволствие. Започнах да плача от облекчение… освобождение… похот… любов, а Зак продължаваше да се тласка в мен все по-силно, докато от устните му се редяха думи.

„О, Мойра… никога преди не съм се чувствал така.“

„Всичко се промени.“

„Мамка му, толкова е хубаво. Как може да е толкова хубаво?“

Най-после се тласна дълбоко в мен до основата на еректията си, а пръстите му стиснаха болезнено кожата на краката ми. Той отметна глава назад, мускулите на шията му бяха изпъкнали и вената в основата му пулсираше силно. Зак отвори уста, стисна силно очи и позволи на животински рев на удоволствие да се изтръгне от него, докато свършваше. Цялото му тяло потрепери… опитвайки се да проникне по-дълбоко с всяка струя семе, която изстрелваше в мен.

Той свършваше, и свършваше, и свършваше, беше така великолепен… толкова красив… моят нецивилизован мъж.

Очите на Зак най-после се отвориха и той наведе глава, за да ме погледне в очите. Когато погледите ни се срещнаха, още една тръпка разтърси тялото му и той изпусна дъха, който бе задържал.

Осъзнаване блесна в погледа му и на мига изражението му стана разтревожено.

— О, господи… добре ли си? Нараних ли те?

Поклатих бясно глава, а гласът ми бе изпълнен с емоции, когато казах:

— Не. Беше невероятно. Ти беше невероятен.

Зак посегна надолу и бавно извади дилдото от мен, изключвайки го и мятайки го на пода. След това бавно извади члена си от дупето ми и почувствах как топлото му семе си излива от мен, карайки ме да потрепна леко. Чувствах се толкова празна без него. Но той бързо

замести празнотата, като обви ръце около тялото ми. Лягайки по гръб, той ме издърпа върху себе си и зарови лице в косата ми.

— О, Мойра. Мойра, Мойра, Мойра, Мойра.

Той ме стисна силно, почти отчаяно. Вдигнах ръце и помилвах косата му, докато той притискаше лице в извивката на шията ми.

Изведнъж почувствах нещо мокро по кожата си и Зак потръпна в ръцете ми. Той пое дълбоко дъх и трепна по-силно.

— Не искам да те напускам — каза той… почти отчаяно.

Сърцето ми трепна… присви се… завъртя се в гърдите ми и почти умря от болката в гласа му. Защото макар да казваше, че не иска да не напуска, това не значеше, че няма да го направи.

Реших да изложа сърцето си на риск, защото ако не го направех, можех да загубя всичко, което бе от значение за мен. Стисвайки косата му, аз издърпах лицето му от шията си и се вгледах във влагата в очите му… примесена с толкова много копнеж и болка.

Наведох се и целунах едното му око, усещайки как го затваря. Притиснах устни към нежната кожа, вкусвайки солта на сълзите му.

Отдръпвайки се, изчаках да отвори изумителните си сини очи, преди да му кажа това, която изпълваше сърцето ми.

— Обичам те, Зак. Не искам да си тръгваш.

Той въздъхна нежно с крехка усмивка и притисна устни към моите.

— Нека просто полежим така известно време. Не искам този миг да свършва, защото изглежда всичко за мен има край.

Не отблъснах молбата му, нито го притиснах повече. Казах му какво изпитвам към него и сега той държеше в ръцете си сърцето ми. От него зависеше какво ще прави с него.

ГЛАВА 27

ЗАК

— Зак? — чух гласът на Рандал и вдигнах глава от списанието, което четях, докато го чаках в лобито. Той не ме остави да чакам дълго и аз се изправих от канапето, на което седях.

— Хей… извинявай, че се появявам така, без да се обадя предварително, но имаш ли минутка, за да поговорим?

Рандал ми махна и ме поведе напред.

— За теб имам цялото време на света. Ела… нека отидем в кабинета ми.

Последвах Рандал, а сърцето ми биеше лудо от вълнение. Тази сутрин, когато се събудих, все още обвит в ръцете на Мойра, решението ми бе направено. Щях да остана тук… с нея… и да започна нов живот. Живот, който вероятно е трябвало да имам от самото начало. Живот, който ми бе отреден от раждането.

Дълбоко в сърцето си знаех, че Парайла се надяваше точно на това за мен.

Но имах нужда от помощта на Рандал… затова първата крачка бе да преглътна гордостта си и да го помоля за нея.

Бях се измъкнал тихо от леглото, оставяйки Мойра спокойно заспала. Знам, че я изтощих миналата нощ, и след като изпитах най-интензивния, най-еротично поразителния оргазъм в целия си живот, аз също бях изтощен. Не съм спал по-дълбоко и по-спокойно от деня, в който съм се родил.

Когато се събудих, знаех, че всичко това няма нищо общо с факта, че бях обявил дупето на Мойра за моя собственост. Имаше всичко общо с факта, че тя ме обичаше, и че бях адски сигурен, че ще умра без нея. Затова си взех бърз душ, облякох се, и се обадих на Сам с молба да ме докара до офиса на Рандал в центъра на Атланта.

Рандал ме отведе в офиса си, внимателно затваряйки вратата след нас. Той седна в коженото си кресло зад бюрото. Аз се настаних

на стола пред него, отпускайки ръце на коленете си… тялото ми бе изпълнено с тревога.

— Какво има? — попита той разтревожено. — Изглеждаш готов да експлодираш.

— Искам да остана тук… в Щатите. С Мойра.

Разбиране, примесено с чисто щастие, блесна в погледа на Рандал и той се усмихна сияйно към мен. Стисна ръце пред себе си и каза:

— Момчето ми… това е фантастична новина. Сигурен съм, че Мойра е много щастлива. Знам, че между вас двамата има нещо специално.

— Всъщност… все още не съм й казал. Има неща, с които трябва да се справя преди това.

Рандал се наведе напред със сериозно изражение. Опирайки лакти на коленете си, той попита просто.

— Какво мога да направя за теб?

— Имам нужда от работа… нещо, с което… — Думите ми секнаха. Как да се изразя, за да не звуча като пещерняк? — Имам нужда да намеря начин да се грижа за Мойра. Не… това не е правилно, защото тя може да се грижи за себе си. Аз просто… Имам нужда от нещо, с което да се занимавам… да бъда полезен. Трябва ми работа и ще се радвам да работя за теб. Може би в един от магазините… да подреждам рафтове или нещо такова.

Ето.

Това беше.

Поисках помощта му и сега трябваше да чакам, за да видя какво можеше да направи за мен.

— Зак… имаш място в „Кенън“. И ще те накарам да работиш от дъното и да заслужиш пътя си нагоре, за да може да научиш всеки аспект от бизнеса. Защото ако останеш тук… и работиш за мен, ще очаквам от теб да бъдеш навсякъде и един ден да станеш равен на мен. Но засега… не те искам тук.

Примигнах изненадано, бях толкова сигурен, че ще ме назначи в магазина в мола на няколко километра от къщата ми.

— Но… имам нужда от нещо сега… от начин да изкарвам пари.

— Това, от което имаш нужда, е образование — каза той сериозно. — Предлагам ти да ми позволиш да ти помогна с това.

Първо трябва да вземеш дипломата си за средно образование, а след това да отидеш в колеж. Ти си умен, няма причина да не блеснеш на академично ниво. Малко си изостанал, но ще ти наема учител и ще наваксаш много бързо.

— Училище? Колеж? — повторих глупаво. Никога не съм се замислял за това.

— Да, щом завършиш колежа, ще ти дам работа тук. Ще искам да вземеш и диплома за бизнес администрация, но може да го направиш и докато работиш.

Оценявах силната увереност в думите му, но просто нямаше как да се получи. Нямах време за това.

— Трябва да мога да заплащам за живота си. Трябва да мога да допринасям — казах сериозно на Рандал — Не мога да приема благотворителност.

Рандал се облегна назад, потупвайки с пръст устните си, докато ме гледаше замислено.

— Какво ще кажеш за това… можеш да работиш на половин работен ден в „Кенън“, докато завършиш образованието си. Парите няма да са достатъчни, за да заплатиш обучението и учебниците си, но ако ми позволиш да ги поема, заплатата от „Кенън“ ще ти позволява да си делиш разходите за домакинството с Мойра. Предполагам, че ще останеш с нея?

— Това е планът ми. Което значи, че трябва да ходя на училище някъде близо до дома, за да мога да се справя. Или поне да не е прекалено далеч, за да пътувам всеки ден.

— Довери ми се… дарих много пари на Северозападния университет, след като наех Мойра, че ти гарантирам място там, стига оценките ти да са добри.

Добри оценки? О, мамка му. Дали наистина можех да го направя? Можех ли да се стегна и да отида в колеж?

Мамка му, да, мога, изръмжах в главата си, защото бях готов на всичко, за да може между мен и Мойра нещата да се получат.

— Приемам — казах на Рандал и се усмихнах. — И ще ти върна всеки долар, който си инвестирал в мен.

Рандал се засмя и се изправи.

— Не е нужно. Гледам на това като инвестиция в бъдещето на „Кенън“. Но бих приел едно здраво ръкостискане за запечатване на

сделката.

Изправих се и посегнах към протегнатата ръка на Рандал. Вътрешен импулс ме накара да пристъпя напред и да обвия ръце около раменете му, притискайки го в бърза прегръдка.

— Благодаря ти, Рандал. Това значи много за мен.

Когато се отдръпнах от него, очите му бяха влажни и той се покашля.

— Да… ами… удоволствието е мое. Наистина, и вече мога да кажа, Зак… добре дошъл у дома, моето момче.

* * *

Сам ме откара до дома и буквално прелетях над четирите стъпала на верандата. Отворих широко врата, викайки Мойра по име.

Видях я на мига, седяща на стол в кухнята пред отворения й лаптоп и с мобилен телефон в ръка.

Тя се обърна към мен, а лицето й бе силно пребледняло. Изправяйки се от стола, тя тръгна към мен, протягайки ръце. Преплетох пръсти с нейните и стомахът ми се присви тревожно, когато попитах.

— Какво не е наред?

— Съжалявам, Зак — каза тя, а очите й се напълниха със сълзи. — Отец Гаул се обади преди малко. Племето Матика са нападнали Караикан преди два дни. Отец Гаул веднага се е качил по течението, за да намери телефон и да ми се обади.

— Парайла? — попитах с уста, сякаш пълна с пясък, докато сърцето ми препускаше лудо.

— Ранен е. Бил е прострелян със стрела, но отец Гаул казва, че ще се оправи. Била е в рамото и раната изглежда добре.

— А останалите? — попитах с тих шепот.

Мойра насочи поглед към земята и не ми отговори на мига.

— Мойра — изкрещях й аз, — ами другите?

— Няколко са мъртви… не съм сигурна кои. Някои от децата са отвлечени. Селото е изгорено до основи.

Отметнах глава назад, сякаш шията ми не бе достатъчно силна да я държи изправена. Отворих уста и изревах от болка.

— Неее.

Мойра обви ръце около мен, стискайки ме силно… притискайки тялото си, колкото може по-близо до моето.

— Толкова съжалявам, Зак. Толкова много съжалявам.

Ръцете ми останаха да висят около тялото ми, неспособен да приема утехата й. През мен премина вълна от гняв… гняв към Парайла, който ме накара да тръгна, ярост към Рандал, който настояваше да дойда, и горчивина към Мойра, която ме изкушаваше да остана далеч от дома си и от онези, които имаха нужда от мен.

Отскубнах се от Мойра и се насочих към спалнята. Отворих гардероба, извадих сака си и го хвърлих на леглото. Бързо намерих работните панталони и тениските, които Мойра бе донесла за прехода през Амазония, заедно с няколко чифта чорапи и здрави ботуши. Натъпках всичко в сака и посегнах към най-горното чекмедже, където стоеше паспорта ми.

С ъгъла на окото си видях Мойра да влиза в стаята. Завъртях рязко глава към нея и излаях.

— Имам нужда да ми уредиш превоз до Караикан. Нека ме отведат колкото може по-близо, останалото разстояние ще го измина пеша. Ще имам нужда от няколко порции от военната храна и таблетки за вода. И от всичко друго, за което можеш да се сетиш.

— Зак… не е нужно да бързаш. Нападението е приключило и Парайла ще се оправи. Ако искаш, ще отида…

— Мамка му, просто го направи — изкрещях й, стиснал гневно юмруци. — Поне това можеш да направиш, след като по начало ти ме откъсна оттам.

Лицето на Мойра пребледня и сълзи изпълниха очите й. Чувствах се така, сякаш стрела прониза сърцето ми, толкова ужасно се почувствах от думите си.

Но нямаше да си ги взема обратно, защото горчилката удави всички други думи.

Как можах да бъда толкова глупав, че да замина? Какъв егоизъм живееше в мен… за да изоставя хората, които имаха толкова голяма нужда от мен? Парайла можеше да загине.

Други бяха загинали, помислих си, свивайки се от болка.

И още по-важно, как си позволих да бъда засмукан в този свят… изпълнен с удоволствия и фриволности? Обърнах гръб на хората си,

заслепен от една жена.

Сърцето ми се сви, докато мислех тези грозни неща за Мойра, тъй като знаех, че не съм справедлив. Но вината и срамът ме притискаха толкова силно, че трябваше да изоставя любовта и страстта си към нея. Нямаше място за тях… не и след като бях изпълнен с черен гняв, пулсираща болка и ненаситно желание за мъст.

— Зак — изрече меко Мойра с молба в гласа, — моля те, спри за миг… нека поговорим.

Поех дълбоко дъх и го отпуснах бавно.

— Няма какво да говорим. Връщам се и ти или ще го уредиш, или ще отида при Рандал. Той ще се погрижи.

Мойра кимна бързо, насочвайки се към вратата.

— Разбира се, ще уредя всичко. Ще дойда с теб.

— Не — казах с леден глас. — Не искам да идваш.

Защото нямаше смисъл.

Тя нямаше какво да направи и животът й щеше да бъде изложен на риск, защото знаех, без никакво съмнение, точно както сега стоях тук и ми идеше да късам косата си от раздразнение, че племето вече планираше отмъщение.

Изражението на Мойра стана съкрушено, а раменете й увиснаха. Примирение изпълни лицето й и тя примигна, за да прогони сълзите си.

— Добре — каза тя меко. — Ще се погрижа за това. Може би ще е добре да се обадиш на Рандал и да се сбогувате.

Да, това бе добра идея.

Не мога да повярвам, че само преди час стоях в офиса му и правих грандиозни планове за бъдещето си. Сега щях да му се обадя и да сложа край на тези планове, връщайки се към стария си живот.

Успях да се взема малко в ръце. Умът ми бе зает с това, което се бе случило, както и с факта, че ще са ми нужни цели три дни, за да стигна до Караикан, затова реших да спра да се тревожа излишно. Мойра успя да ми уреди място на следващия полет за Джорджтаун, Гвинея и оттам след два чартърни полета щях да стигна до река Амазонка в Бразилия. От там трябваше да реша как да стигна по вода

до Караикан, но точно сега нямаше да мисля за това. Ако се наложеше, щях да открадна лодка.

Като цяло, тя бе успяла да ми спести поне ден от пътуването, прекарвайки ме през Гвинея, за което й бях изключително благодарен. Обаче не бях намерил гласа, с който да й благодаря за всичко, тъй като се страхувах да говоря с нея. Боях се от всички неща, които би могла да ми каже, и с които да ме накара да променя мнението си, и макар болката от случилото се с племето ми да ме измъчваше, сега чувствах и болка от начина, по който обръщах гръб Мойра.

Начинът, по който обръщах гръб на новите си надежди и мечти, които ме изпълваха тази сутрин.

Всичко се бе изпарило… превърнато в пепел заради ужасната промяна в обстоятелствата.

Мойра настоя да ме откара до летището и тишината тежеше помежду ни. Тя стискаше толкова силно кормилото, че пръстите й бяха побелели, и дъвчеше долната си устна. Толкова отчаяно исках да посегна към нея, да помолвам косата й, да докосна лицето й… да й кажа, че всичко ще бъде наред.

Но нямаше.

За никой от нас.

Летището бе пред нас и тя зави към него. Сърцето ми се сви от тревога и от нередността на всичко това, но ги избутах назад. Трябваше да съм силен… за хората си. За Парайла.

И се надявах Мойра да може да бъде достатъчно силна, след като замина.

Тя се насочи към точния терминал, лавирайки през трафика, докато намери място за паркиране до едно такси точно пред терминала за международните полети.

И двамата слязохме от колата и я изчаках да заобиколи. Тя ми подаде билетите, които бе принтирала в къщата, и след това сложи плик в ръката ми.

— Ето малко пари — каза тя.

— Не са ми нужни — отвърнах и се опитах да й ги върна. — Ще разменя нещо друго, за да взема кану.

Тя поклати глава и ме погледна угрижено.

— Не е за кану. Когато стигнеш до реката, намери откъде да купиш пушки. Докато пътуваш, се научи как да ги използваш.

Примигнах изненадано.

— Оръжия?

— Отиваш след Матика, нали? — попита тя просто.

— Знаеш, че е така.

— Затова е хубаво да имаш коз. Използвай новите технологии. Зави ми се свят.

— Искаш да купя оръжия.

Сълзи изпълниха очите й и тя кимна.

— Искам да си в безопасност, Зак. Искам да не те убият. Оръжията ще са от полза.

Пръстите ми се обвиха около плика и аз плъзнах ръце около нея, притискайки я към тялото си. За последен път се наведох, вдъхвайки сладкия аромат на косата й, чувствайки сърцето й да бие срещу моето. Опирайки буза върху главата й, си дадох миг да се потопя в докосването й… в любовта й… в тъгата й.

Щях да нося тази тъга в себе си до края на дните си, без значение дали ще намеря смъртта си при нападението на Матика или през следващите години, когато вероятно ще умра от разбито сърце.

— Няма да се върнеш, нали? — попита тя тихо.

— Не — казах й аз, — няма.

Мойра се отдръпна и, вдигайки се на пръсти, целуна нежно устните ми.

— Тогава вземи със себе си любовта ми и знай, че никога няма да съжаля за времето, което имахме заедно. Винаги ще имаш място в сърцето ми, Закарайъс.

Агония разтърси тялото мин щом се отдръпнах от Мойра. Тя примигна с тези свои зелени очи, зелени колкото Амазонка, и една кристална сълза се плъзна по бузата й. Стомахът ми се преобърна, а гърдите ми се свиха от болка.

Посягайки към нея за последен път, помилвах с пръст лицето й.

— Сбогом, Мойра.

Обръщайки ми гръб, тя заобиколи колата. Не погледна назад, а аз гледах как се качва и потегля. Потегля завинаги далеч от мен.

Поемайки дълбоко дъх, аз вдигнах лице към слънцето, греещо над модерния свят, оставяйки топлината му да ме облее за последен път. След това се обърнах и се насочих към летището и към стария си живот.

ГЛАВА 28

МОЙРА

Затворих лаптопа си раздразнено и го бутнах по кухненската маса, опитвайки се да се отдалеча колкото може повече от него. Не ми осигуряваше отговорите, които търсих.

В общи линии бях изпратила мейл на отец Гаул преди две седмици, отчаяно надявайки се, че той ще го види.

Полудявах от тревога по Зак, чудейки се дали е стигнал до Караикан.

Сигурна бях, че е стигнал. Той бе най-самоувереният и способен мъж, когото познавам. В джунглата се чувстваше у дома и нямаше причина да не успее да стигне там благополучно.

Не, тревогите ми бяха свързани с това какво се бе случило, след като се бе върнал. Дали Караикан вече са имали битка с Матика? Дали Зак е все още жив?

През последните две седмици почти не се хранех, толкова изпълнена с тревоги бях. Спях само по няколко часа на нощ, но и през тях се въртях и блуждаех.

Сърцето ми бе така разбито, че едва успявах да функционирам. Зак ми липсваше толкова много. Понякога си мислех, че ще е най-добре да се съсухря и умра, тогава поне мъките ми щяха да приключат.

Ставайки от стола, се насочих към хладилника. Отворих, поглеждайки в празното пространство, нямаше нищо за ядене. Затваряйки го с въздишка, се насочих към всекидневната с намерението да се загубя в някой филм.

Почукване на вратата ме накара да подскоча изненадано. Никой не знаеше, че съм се върнала в Евънстън. Предположих, че някой иска да ми продаде нещо и го игнорирах. Чукането продължи, а аз се настаних на дивана, взимайки дистанционното на телевизора.

Вибриране в джоба ми ме накара да извадя айфона си, виждайки, че имам съобщение от Лиса.

„Отвори си скапаната врата.“

Какво, по дяволите?

Скочих от дивана и изтичах към вратата, отваряйки я. Лиса стоеше отвън, държейки в ръка куфар на колелца, а на лицето й светеше дяволита усмивка.

— Хей, малка сестричке.

Отстъпвайки назад, примигнах изненадано, докато Лиса влизаше и оставяше багажа си на пода. Като затворих вратата, попитах:

— Какво правиш тук?

— Е… виждаш ли, имам малка сестра, която игнорира обажданията, съобщенията и мейлите ми, за цели две шибани седмици, затова се разтревожих за нея.

— Как въобще знаеше, че съм тук? — попитах, удивена, че стои в дневната ми.

— Обадих се на Рандал и той ми каза какво се е случило. Как можа, Мойра? Как може да минаваш през всичко това и дори да не ми се обадиш? Да не ми позволиш да ти помогна?

Гласът й бе пропит с критика, но и с голяма доза симпатия. Долната ми устна трепна.

Тогава тя разтвори ръце и се хвърлих към нея.

Започнах да ридая шумно на рамото й, докато тя милваше гърба ми и ми шепнеше утешително.

— Освободи се от всичко, миличка — шепнеше тя. — Освободи се.

И аз го направих… за пръв път, откакто Зак ме изостави, излях цялата си болка и самота под формата на сълзи и ридания.

Когато най-после успях да събера някакъв контрол, си поех дълбоко дъх и се отдръпнах от нея.

Тя ме погледна укорително.

— Господи, ти си същинска каша.

Изгледах я за миг и след това и двете избухнахме в смях. Покрих устни с ръка, когато смехът си отиде и Лиса ме погледна нежно.

— Ето какво ще направим. Ще си вземеш душ, защото, по дяволите, момиче… вониш. След това ще излезем да хапнем някъде и ще ми разкажеш всичко. Става ли?

Кимнах, а от очите ми се отрониха още няколко сълзи.

— Толкова се радвам, че си тук.

— Винаги ще съм до теб — каза тя, бутайки ме към банята.

* * *

— Да не знам какво се е случило със Зак ме убива — казах на Лиса, бодвайки си от макароните с пиле в чинията пред мен. Нямах особено голям интерес към храната, но успях да поема две чаши вино, преди вечерята да пристигне, и бях приятно замаяна.

— Разбира се, че ще те тревожи — каза тя със симпатия. — Но освен това лекуваш и разбито сърце, задето те е напуснал. Имаш много неща за приемане, скъпа.

Кимайки разсеяно, боднах парче пилешко от чинията си и го задъвках. О, по дяволите… това беше вкусно. След като сдъвках и преглътнах хапката си, боднах ново парче пиле, размахвайки с вилицата си във въздуха.

— Той просто замина така внезапно… и не си казахме нищо друго, освен това, че няма да се върне.

Нещастието отново ме заля и оставих вилицата да падне от ръката ми, където тя изтропа шумно в чинията.

— Колко дълго мислиш да тънеш в нещастие, защото, откровено казано… е малко дразнещо?

— Моля? — настръхнах, а в мен се надигна вълна гняв.

— О, хайде, Мойра. Ти не си от хората, които ще седят и ще тънат в самосъжаление. Мъжът ти те е напуснал… да, гадно е. Може да е в опасност и ти се поболяваш от тревога. Разбирам го. Но моята малка сестра е фурия. Тя не би стояла да чака пристигането на лошата новина.

— Какво, по дяволите, мислиш, че трябва да направя? — попитах горчиво. — Не е като да мога да му се обадя по мобилния.

— Без майтап, Шерлок. Затова вдигни си задника и отиди да разбереш какво се е случило.

— Да отида и да разбера какво се е случило? — повторих като малоумна.

— Чуй ме… ако е мъртъв, ти просто трябва да знаеш. А ако не е, ти просто трябва да знаеш. Върви и разбери.

— Искаш да кажеш да ида при Караикан?

— Защо не? Ти си шибан антрополог. Била си и преди в Амазония и знаеш как да стигнеш там. Имаш на свое разположение нужния ресурс, парите, които ще ти трябват, ще получиш на драго сърце от Рандал, и нямаш нищо друго за губене, освен времето си, което в момента имаш в изобилие. Освен ако не смяташ да се върнеш и да преподаваш през есента?

Поклащайки глава, се пресегнах и взех чашата с вино, знаейки, че имам нужда от подсилване.

— Не, университетът вече е подписал договор със заместника ми. Ще започна да преподавам чак зимата.

— Ето виждаш ли, нищо не те задържа — настоя тя.

— С изключение на факта, че Зак ме заряза. Не искаше да ходя с него, макар че го предложих. Дори не каза, че съжалява… или че ще му липсвам… или че иска нещата да бяха различни. Едва ми каза няколко думи — заявих, изпитвайки голямо количество гняв към Зак.

— О, стига, Мойра, замисли се през какво е минавал. Току-що е научил, че домът му е нападнат, и че приятелите му са убити. Знаеш, че той се бореше с желанието да се върне у дома. Много добре знаеш, че му е било невъзможно да се концентрира върху друго, освен върху нуждата да се върне при своите хора. Не го съди прекалено сурово.

Думите й бяха тежки, но бяха самата истина. Бях толкова заета да мисля за собствената си мъка, че дори за миг не се замислих какво е чувствал Зак, научавайки ужасната новина. Всичко, за което можех да мисля, е как да се вкопча силно в него, и това не ми беше от никаква полза.

— Не знам — колебаех се, защото се ужасявах да не открия, че Зак е мъртъв, или пък се боях да не го открия жив и напълно недоволен, че ме вижда. Той бе решил твърдо да замине за дома, и думите му, че няма да се върне, прогаряха кървяща рана в сърцето ми. — Може би просто трябва да се предам.

Лиса изсумтя и я стрелнах с поглед, питайки гневно.

— Какво? Какво става с цялата тази пасивна агресивност?

— Не съм пасивно-агресивна. Само агресивна, как ти звучи? Всичко, което те тревожи в момента, е свързано с факта, че не знаеш какво се случва и страха от неизвестното е най-неприятния на света. Нямаш идея дали Зак е добре. Нямаш идея дали отвръща на чувствата ти. Нямаш идея дали това между вас е можело да продължи

дълготрайно. Имаш нужда от тези отговори, иначе няма да намериш мира.

Сега бе мой ред да изсумтя.

— Знам отговора на едно от нещата… това между нас никога нямаше да се получи в дългосрочен план. Той планираше да остане само година, и може би така, както се случиха нещата, беше най-добре. Представи си колко трудно щеше да ми бъде, ако ме бе напуснал след година… след като чувствата ми бяха станали по-дълбоки.

Лиса запримига срещу мен, гледайки ме с отворена уста.

— Не знаеш, нали?

— Какво да знам? — изсумтях, докато виното сгорещяваше кръвта ми. — Че Зак вероятно ме е използвал само за секс, и че възможността да се върне обратно, за да води кървави битки, е по-примамлива, отколкото да остане тук и да прави секс с мен?

— О, господи! — Лиса извъртя очи. — Достатъчно с тази драма. Не… не знаеш ли, че Зак е бил решил да остане тук за постоянно с теб?

— Какво? — Буквално се приведох над масата. — Какви ги говориш?

Лиса се облегна назад на стола си, замислено прокарвайки пръсти по чашата си с вино.

Тя ми се усмихна пакостливо.

— О, това ще е забавно. Ти наистина нямаш представа, че очевидно Зак има много по-силни чувства към теб, отколкото подозираш.

Извих вежди към нея.

— И доказателство за това е фактът, че ме напусна? — посочих тъжно.

— Доказателство за това е фактът, че се е срещнал с Рандал и му е казал, че е решил да остане тук… с теб. Поискал е помощ от Рандал… работа, за да може да помага в домакинството.

— Кажи ми, че се шегуваш — заповядах, а стомахът ми се сви. — Кажи ми, че се шегуваш, защото наистина нямам нужда точно сега да разбирам, че има чувства към мен. Беше ми по-добре да съм му бясна, задето ме заряза.

— Съжалявам, сестричке. Двамата с Рандал съставили план, че първо ще вземе диплома за завършено средно образование, а след това

ще отиде в колеж. Зак настоял, че иска по някакъв начин да вади пари, за да помага в домакинството, затова Рандал щял да го наеме на половин работен ден в „Кенън“, поставяйки го на малка длъжност, за да може сам да се издигне.

Устата ми остана отворена.

— Как знаеш всичко това?

— Направих си труда да говоря с Рандал. И ти щеше да го знаеш, ако отговаряше на обажданията или мейлите му. Адски разтревожен е за теб.

Сведох засрамено глава. Беше истина… Бях игнорирала всички. След като закарах Зак на летището се върнах в къщата му, събрах нещата си и напуснах. Бях изпратила кратък мейл на Рандал, че се връщам в Евънстън, и че ключа за дома на Зак е под изтривалката. Той веднага ми бе писал, че трябва да говори с мен, но аз просто го изтрих. Изпрати ми още няколко мейла, които изтрих, без да ги чета. Нямах нужда от симпатията му и бях по-добре, като се справя с всичко сама. Освен това отхвърлях всичките му обаждания и триех гласовите съобщения, без да ги прослушам.

— Зак наистина ли е казал на Рандал, че иска да остане тук за постоянно? — попитах все още невярваща… все още отказвайки на надеждата, че той изпитва по-силни чувства към мен, отколкото подозирах.

— Да, точно в сутринта, в която е заминал. Бил е в офиса на Рандал.

Спомних си, че онази сутрин се събудих и мястото на Зак на леглото до мен бе студено. Бях седнала в леглото, трепвайки леко, тъй като ставите на краката ме боляха заради позата, която Зак ми бе наложил, и усещах леко парене в дупето си.

Но, господи! Това бе най-невероятното сексуално изживяване, което бях имала. Надявах се Зак да е изпитал също толкова голямо удоволствие, колкото аз, защото определено бях навита да повторим. Той бе толкова първичен и див към мен, и в същото време така нежен и внимателен. Беше ме попитал дали му имам доверие, и бях отвърнала, че му имам, а усмивката му ми бе показала, че това значи адски много за него.

Нямах идея къде бе ходил Зак. Реших, че е отишъл на разходка… може би долу до пекарната, която и двамата обожавахме, за да вземе

нещо за закуска. Бях си направила чаша кафе и седнах да изчета мейлите си, а всичко излезе извън контрол, когато отец Гаул ми се обади.

Още щом разбрах за случилото се с Парайла и племето, осъзнах, че Зак вероятно вече бе изгубен за мен.

Знаех, че никога не бих могла да се конкурирам с любовта и лоялността, които Зак изпитва към хората си.

Затова и сега ме заболя да науча, че Зак е бил взел решение да остане с мен. За един кратък миг, той се бе отворил и бе позволил аз да съм на първо място, а аз нямах никаква идея. Не си бе направил труда да ме събуди и да ми каже. Беше отишъл сам, кроейки планове и ги бе скрил от мен. Той дори не беше така добър да ми каже, преди да си тръгне, защото може би… просто може би, това щеше да ми даде надежда за бъдещето.

По начина, по който напълно се бе отдръпнал от мен и ми каза, че няма да се върне, нямаше как дори да си помисля, че може би преди това е променил решението си, решавайки, че съм по-важна от това да се върне обратно в Караикан.

Въздишайки дълбоко, избутах чинията далеч от себе си.

— Изтощена съм — казах меко на Лиса. — Имаш ли нещо против да продължим напред и да оставим темата?

— Мойра… не се отдръпвай. Нека продължим да говорим за това. Знам, че си наранена.

Усмихнах й се тъжно.

— Наранена съм и те обичам заради загрижеността, но мисля, че най-доброто в случая е да оставим тази тема. Зак направи избора си, а аз имам своята гордост. На някои мечти не им е писано да станат реалност.

— Не вярвам в това. Мисля, че между вас има още много — настоя тя.

— Не, наистина няма. Всъщност… ако трябва да съм честна със себе си, трябва да призная, че Зак направи правилния избор. Беше прав да се върне. Никога нямаше да си прости, ако не го бе направил.

— Значи няма да отидеш при него? Дори не искаш да обмислиш идеята?

Поклащайки глава, се изправих от масата.

— Не, при Караикан няма нищо за мен. Излизам вън при колата, ако нямаш нищо против, плати сметката. Имам нужда от малко свеж въздух и да остана за миг насаме.

Обърнах гръб на сестра си, и докато излизах, я чух да мърмори под носа си.

— Глупачка.

ГЛАВА 29

ЗАК

Пот се стичаше безпощадно по лицето ми, мокрейки шията и гърдите ми. Тук бе горещо като във владенията на Хадес, и знаех, че вероятно ще се охладя просто като сваля дрехите си. Но като нафукания задник, който се бях превърнал в Щатите, много повече се наслаждавах на дългите работни панталони, ботушите и памучната риза, които ме предпазваха от слънцето, насекомите и острите бодли на растенията наоколо.

Изправяйки се, поставих още една дървена тухла от палма, за да укрепя бамбуковите греди, подсилвайки покрива на новата къща на Парайла, която строях. Поглеждайки надолу, видях Парайла да лежи в хамака си, гледайки ме как работя. На рамото, където го бе пронизала стрелата, имаше залепена малка марля, единият му крак бе изтегнат по дължината на хамака, а другият опираше земята, за да може лениво да се люлее напред-назад.

— Работата ти е много добра… не си изгубил уменията си, докато бе надалеч — коментира той.

Отговорих му на чист португалски, стрелвайки го с лека усмивка.

— Не бях далеч много време.

— Не толкова дълго, колкото се надявах — промърмори той, а аз се направих, че не го чувам. Той бе шокиран, когато ме видя да идвам на изгорялото парче земя, където бе селото на Караикан, пускайки на земята в краката си чантата си, мачетето ми и три пушки. Закупих оръжията с част от парите, които ми даде Мойра, с намерението да ги използвам, когато нападнем Матика. Отидох направо при Парайла, които лежеше на земята.

Той не бе никак щастлив, че съм се върнал толкова рано, и това засегна болния ми нерв.

— Момче, какво правиш тук? — попита Парайла, хващайки протегнатата ми ръка и смъквайки ме на колене пред себе си.

— Върнах се — бе всичко, което му казах, нежно разтваряйки превръзката на рамото му, за да видя раната. Беше чиста и не миришеше на инфекция, затова я покрих отново и го погледнах в очите. — Как се чувстваш?

— Бил съм и по-добре — промърмори той, — а и С'амайр'а не беше много нежна, докато се грижеше за мен. Но оцелях.

— Никога не биваше да заминавам — казах му тъжно. — Това никога нямаше да се случи, ако бях тук. Съжалявам.

Парайла ми изкара акъла, когато заби изкривения си старчески пръст към гърдите ми и каза:

— Глупаво, горделиво момче… това щеше да се случи, без значение дали си тук или не. Единственото нещо, което ми носеше мир, бе знанието, че си далеч от всичко това.

— Нима искаш да се крия като жена? — изръмжах, напълно объркан от гнева му заради завръщането ми. Очаквах осиновеният ми баща да ме приеме с отворени обятия, а ето го сега, карайки ми се, задето се бях върнал.

Погледът на Парайла омекна малко и той погали ръката ми.

— Никой никога не би те объркал с жена, Закарайъс. Много пъти си доказвал, че си силен член на това племе. Но исках повече за теб… повече от този живот. Бях щастлив мъж, знаейки, че го получаваш.

Част от гнева ми се стопи при думите му, защото като всеки баща, той искаше за мен това, което смяташе, че ще е най-добро. Не бе това, което аз мислех, че е най-добро, и смятах, че е най-добре да се върна.

Или поне донякъде.

Сърцето ми си промени мнението хиляди пъти, след като Мойра ме остави на летището. Последните няколко минути, преди да се кача на самолета, на няколко пъти едва не й се обадих, за да й кажа да се върне за мен, но в крайна сметка, обстоятелствата налагаха връщането ми в Караикан, въпреки че сърцето ми настояваше да се върна при Мойра.

Бях готов за битка, но вече бях изгубил сърцето си.

Селото бе погубено, всяка една къща бе изгорена до основи. Няколко мъже бяха ранени в боя, защитавайки селото, четирима бяха загинали, двама от които бяха старейшини. Пет от децата… три момчета и две от по-големите момичета… бяха завлечени в джунглата и майките им бяха неутешими.

Бях дошъл точно навреме, тъй като племето събираше каквото е останало и се канеше да се премести няколко километра надолу по реката.

Бях шокиран от това, защото мислех, че ще се готвят за битка и бях дошъл готов за бой. Но Парайла ми каза, че останалите старейшини и няколко от младите войни искат да потърсим мир с Матика. Тя бяха по-големи и по-силни от нас, и мъжете се бояха, че една продължителна война ще доведе до унищожението ни. Отец Гаул, който помагаше да се оберат част от малкото останали зеленчуци, явно бе основоположникът на тази идея, и бе предложил да говори с Матика, тъй като бяха в добри отношения.

Идеята ме подразни, тъй като горях от желание да отмъстя на тези, които бяха дръзнали да наранят хората ми.

В крайна сметка обаче бях принуден да се съглася с волята на племето и поехме надолу по реката. Част от пътя преминахме с канута, а останалия през джунглата, сечейки пътя към новия ни дом. Цели три дни сечахме упорито с мачетета си, докато освободим достатъчно място. Изгорихме корените на растенията и дърветата, които унищожихме, за да създадем новия си дом и събрахме бамбук и палми за новите къщи.

За известно време храната щеше да е оскъдна, докато не насадим новите зеленчуци, но през живота ми много пъти сме местили селото си и това бе просто нещо, което трябваше да преживеем.

Първата ми задача бе да построя дом на Парайла, за да има къде да се подслони. Двама от съплеменниците ми ми помогнаха със структурата, но след това ги отпратих, за да се заемат със собствените си домове, докато аз се оправях с покрива.

— Все още ли си ядосан, задето решихме да не нападаме Матика? — попита развеселено Парайла.

— Не сме решили напълно това — посочих аз. — Отец Гаул може да се върне и да каже, че Матика не се интересуват от мир. И тогава ще има война.

Парайла ми се подсмихна.

— Твърдоглав си. Но този старец иска мир. Иска децата ни да се върнат и след това иска да живее живот без тревоги.

Кръвта ми се смрази от срам заради думите ми. Защото Парайла искаше нещо, което трябваше да има.

Само нуждата ми от отмъщение припалваше гнева ми, карайки ме да споря с него на всяка крачка. Мирът бе странна идея. Вярно, бях го видял на практика в модерния свят, но дори и там той не бе напълно възможен. Хората все още се биеха и избиваха помежду си, борейки се за земи, права и пари. Нашето общество не бе по-различно, затова не исках да се откажа от нуждата да видя как нещата са поправени.

— Видях, че Тукаба те гледа — игриво подхвърли Парайла.

Погледът ми се стрелна към жената, стояща около големия огън, печейки хляб за обяд. Очите й наистина не се откъсваха от мен, но в мига, в който я погледнах, тя сведе раболепно лице към земята.

— Не съм заинтересован — казах на Парайла, вдигайки още една палмова дъска към покрива и започвайки да я привързвам към гредите. — Имам работа за вършене.

Парайла се подсмихна, но след миг се засмя силно.

— Какво е толкова смешно? — сопнах му се аз.

— Ти си смешен — каза, все още кикотейки се. — Закарайъс, когото познавам, нямаше да се интересува дали има работа за вършене. Щеше вече да е свалил Тукаба на колене в пръстта, за да освободи могъщия…

— Достатъчно, стари човече — изревах аз. — Откога стана толкова покварен?

Парайла продължи да се смее, люлеейки се в хамака си.

— О, Закарайъс — весело каза той, — мястото ти не е тук.

Завъртях рязко глава към него и присвих очи.

— Защо го казваш?

— Защото сърцето ти е накъде другаде — каза той просто.

Намръщих му се, продължавайки работа. Изтрий потта от челото си в ръкава на блузата си и отстъпих от къщата, отивайки до една кратуна, пълна с вода, за да отпия голяма глътка. Поглеждайки обратно към Парайла, чийто очи светеха към мен, казах:

— Сърцето ми е точно там, където трябва да бъде, татко. Спри да опитваш да видиш нещо, което не съществува.

Обръщайки му гръб, взех мачетето си и се насочих към гората, за да отсека още няколко палми. Трябваше да избягам от знаещите му очи и мъдрите му думи. Може и да исках да отрека това, което вижда в мен, но истината бе, че сърцето ми бе не другаде, а точно там, където беше Мойра. Само ден след като се върнах при Караикан осъзнах, че съм направил най-голямата грешка в живота си.

Не това, че се бях върнал при Караикан… това е нещо, което трябваше да направя. Трябваше да се върна и да се убедя, че Парайла е добре, и да помогна на племето си да отмъсти за убитите и отвлечените. Не, грешката ми бе, че не казах на Мойра какво изпитвам. Грешката ми бе в това, че й казах, че няма да се върна. Грешката ми бе в това, че скъсах връзките си с единствения човек на света, за който ме бе грижа повече от всичко. Адски се издъних, и сега бях заседнал в ситуация, която не знаех как да поправя. Дори не бях сигурен, че може да се поправи, защото много добре си спомнях с каква лекота Мойра прие думите ми, че между нас всичко е приключило. Тя ми бе обърнала гръб, макар очите й да бяха пълни със сълзи, а тъга изкривяваше чертите на лицето й, и бях видял как изпъва гръбнак с решителност, докато се отдалечаваше от мен. Тя така и не погледна назад, нито веднъж.

Това беше краят. Завинаги. Трябваше да се примиря с това и да намеря начин да втвърдя сърцето си. Сега това бе моят живот и трябваше да живея по най-добрия възможен начин, без тя да е до мен.

След три дни отец Гаул се върна в селото, изненадвайки всички ни, като водеше със себе си петте деца. Те изтичаха при майките си и всички се обляха в щастливи сълзи, дори аз. В допълнение на това той носеше предложение за мир от Матика заедно със семена, брашно и различни вещи като одеяла и кожи. Матика бяха започнали обмяна на стоки с другите племена, както и с търговци по реката. Бяха по-напреднали от нас, щом се отнасяше до това да направят живота си по-лесен.

Всички бяха удивени от лекотата, с която Матика приеха предложението за мир.

Но всичко това имаше и своята цена. В замяна трябваше да обещаем повече да не ги нападаме, както и да разрешим браковете между членове на двете племена. Това щеше да помогне да циментираме дългогодишните си отношения и да им помогнем да се

разрастват. И докато търсеха мир, те се тревожеха за останалите племена и изискваха от нас да сключим мир и с тях.

Темата ми беше горчива, тъй като все още желаех мъст, но старейшините и почти всички мъже в племето смятаха, че това е най-доброто решение.

Подготвяше се празник и луната светеше силно над новото ни село. Повечето от къщите бяха готови, и бяхме наклали огън. Стоях с дрехите, които бях донесъл със себе си, и просто не можех да разбера защо все още ги обличам. Повечето от съплеменниците ми се шегуваха добронамерено с това.

Мисля, че причината бе, че ме караха да се чувствам по-близо до Мойра, знаейки, че ги бе купила за мен и знаейки, че са част от културата, в която за миг бях решил, че ще остана завинаги. Точно както се бях опитал да се вкопча в старите си привички, след като заминах за Щатите, сега се вкопчвах в новите неща, които бях научил наскоро.

С ъгъла на окото си улових движение и видях как Тукаба върви към мен с поглед, забит в земята. В ръцете си държеше бананово листо с месо и плодове.

Взех го от нея и казах:

— Благодаря.

Тя понечи да се обърне, но се спря. С все още сведен поглед, тя попита:

— Има ли още нещо, от което се нуждаеш?

— Не, благодаря ти — казах й с лека усмивка. — Това е достатъчно. Трябва да отидеш да се нахраниш.

Отпускайки се на колене пред мен, тя ме погледна директно в очите, което бе нещо ново, и каза:

— Не си ме докосвал, откакто се върна. На разположение на нуждите ти съм.

За моя изненада Тукаба се обърна, вирвайки задник към мен, докато навеждаше буза към земята.

Тялото й все още бе красиво в очите ми, тъмно карамелено на цвят, то блестеше под лунната светлина, а черната й коса падаше пред лицето й. Женствеността й бе разголена пред мен и дори виждах блясъка на луната по снопа косми между краката й. Но членът ми дори не помръдна.

Защото, мамка му, той принадлежеше на Мойра.

— Съжалявам, Тукаба — казах й аз. — Моля те, изправи се.

Тя веднага се изправи на крака и се обърна към мен.

— Не разбирам. Преди винаги си ме искал.

— Знам — казах й меко. — Но се промених, след като заминах. Има друга жена, която желая.

Мисля, че при някои обстоятелства думите ми биха били груби, но в нашето общество не бе така. Тукаба нямаше никакво желание да бъде повече от приемник на моето освобождение, тъй като в нашите норми не бяха застъпени неща като срещи или ухажване. Жените бяха там и всеки можеше да ги вземе. Това бе работата им. Ако един мъж искаше да се ожени за жена, той го правеше, ако ли не, жената бе доволна да задоволява всички членове на племето.

Беше толкова просто.

Много по-просто от онова, което оставих зад гърба си заедно с Мойра. То беше сложно, объркано и изумително. И ужасно много ми липсваше.

Тукаба ми даде разбираща, дори приемаща усмивка, и се отдалечи от мен. Гледах след нея за миг и след това насочих поглед към храната в ръцете си. Взимайки парче от печено диво прасе, аз го лапнах и задъвках замислено. Огледах се из селото и видях, че всички са щастливи. Щастливи, че са си върнали синовете и дъщерите, щастливи, че няма да губят повече живот и битки с Матика. Те бяха доволни и осъзнах с внезапна яснота, че това правеше и мен доволен.

Доволен, доколкото бе възможно със зеещата дупка в сърцето ми, която можеше да бъде запълнена само от една-единствена жена.

— Видях, че отново отпрати Тукаба — каза Парайла, сядайки на земята до мен. Игнорирах коментара му и кимнах към рамото му.

— Как се чувстваш?

— Боли, но не е нещо, с което не мога да се справя. Този старец има още много години пред себе си.

Останахме мълчаливи за миг, слушайки как жените припяваха. Бутнах банановото листо, пълно с храна, към него и Парайла си взе няколко плода, дъвчейки бавно.

— Кога заминаваш обратно? — попита ме той, а в думите му имаше мъдрост и увереност.

Обърнах се изненадано към него, а той просто ме гледаше знаещо. След това ме дари с усмивка, пълна с щастие и разбиране.

— Колкото е възможно по-скоро — казах, дори без да осъзнавам, че съм взел решението да се върна при Мойра, преди той да ме попита. Изглежда Парайла винаги бе крачка пред мен.

— Е, разкажи ми за нея — побутна ме той.

— Какво те кара да мислиш, че се връщам заради жена? — попитах пакостливо.

Парайла изсумтя и каза.

— Защото те познавам, синко. Познавам те.

Споделихме храната ми пред огъня, докато разказвах на Парайла всичко за Мойра. Казах му за всичките причини да последвам сърцето си и му споделих колкото много ще ми липсва той и семейството ни тук. Говорихме до ранни зори, защото това бе последната ми нощ тук.

На сутринта тръгвах… обратно към цивилизацията. Обратно към Мойра.

ГЛАВА 30

МОЙРА

Бях толкова изтощена, че се съмнявам, че бих могла да се довлека до стаята си, за да се срина върху леглото си. Да… диванът ми щеше да свърши идеална работа, ако успеех да направя няколкото крачки към него. Ако ли не, и подът ставаше. Исках да потъна в нищото и да не мисля какво би могло да стане… поне в следващите четири-пет години.

Таксито точно ме остави пред дома ми. Метнах чантата си на рамо и надникнах в пощенската кутия, за да видя дали имам някакви писма. Кели се бе съгласила да я проверява през няколко дни и явно днес е минала, защото беше празна.

Пътуването ми до Караикан бе абсолютно губене на времето. Щом се откъснах от тъгата и самосъжалението си, осъзнах, че Лиса бе права. Неизвестността ме убиваше и трябваше да направя това пътуване, за да се уверя, че Зак е добре.

С изключение на това, че не можах да го намеря. Водачът, който наех, след като кацнах с чартърния полет ми каза, че знае точно къде се намира селото на Караикан. Ден и половина прекарахме в пътуване по реката, точно четири дни и половина, след като напуснах Щатите.

Когато стигнахме до селото, бях изумена да видя, че е изоставено. Сърцето ми се сви при вида на останките от къщите и зеленчуците, обрасли в трева.

Нямах никаква идея къде е отишло племето… и дали все още съществуваше. Страх скова всяка клетка в тялото ми, докато обмислях възможния сценарий. Че всички са били изклани при нападение.

Но в това нямаше смисъл. Само мъжете ходеха да се бият, оставяйки жените и няколко мъже за защита. Затова къде бяха?

Водачът ми се съгласи да останем за през нощта в изоставеното село, докато реша какъв да бъде следващия ми ход. За жалост нямах никакви опции. Очевидно не можех да тръгна да се скитам из

Амазония, търсейки Зак. Това бяха над пет милиона километра и щеше да ми отнеме десет живота, за да ги пребродя, търсейки го.

На следващата сутрин реших, че най-добрия план за действие е да се върна обратно по реката, където беше кацнал самолета, и да видя дали ще науча някаква информация.

След ден и половина пътуване, прекарах още два дни на реката, говорейки с всякакви индианци, които идваха на дока, за да търгуват. Единственото, което научих, бе, че се носели слухове, че Матика и Караикан са сключили мир и вече не са във война. Но изглежда никой не знаеше къде са отишли Караикан.

Без други възможности пред мен, се качих на чартърния полет за Сао Паоло и се върнах у дома в Щатите. Горчилка изпълваше душата ми, тъй като не открих нещо, което да успокои поне малко сърцето ми. Зак наистина бе изгубен завинаги за мен и нямаше какво да направя, освен да намеря начин да събера парченцата от разбитото си сърце и да излекувам болката.

Когато стигнах Сао Паоло, веднага се обадих на Рандал и го уведомих за провала си. Както бе предрекла Лиса, той с радост финансира пътуването ми и бе нетърпелив да научи нещо за Зак. Също като мен той очакваше Зак да се върне, и освен това бе ужасно загрижен за него и се надяваше, че ще успея да го успокоя.

Когато Рандал вдигна телефона, ми бе малко трудно да го разбера, заради лошата връзка.

— Мойра… ти ли си?

— Здравей, Рандал — казах, опитвайки се да звуча бодро, но знаех, че съм се провалила най-позорно. — В Сао Паоло съм.

— Как си? — попита той, което беше малко странно. Защо веднага не ме попита дали имам информация за Зак?

За нещастие бях прекалено изтощена, за да удължавам разговора, затова му казах направо.

— Добре съм, но много съжалявам, Рандал… не успях да открия Зак.

— О… ами, добре. Опита и това е всичко, което можеше да направиш — каза той почти разсеяно.

— Добре ли си? — попитах, защото ми звучеше някак странно.

— Да, да — увери ме той. — Просто съм малко… ъм… разочарован, предполагам. Е, кога се прибираш?

— Излитам тази вечер и ще съм в Чикаго утре сутринта — казах му, потискайки една прозявка. Надявах се да мога да намеря свободен стол на терминала и да поспя малко.

— Добре, скъпа моя. Е, приятен полет и ще се чуем, когато се приберeш — каза той.

Затворих, напълно объркана от разговора с Рандал. Може би той просто тъжеше и не разбираше напълно това, което му казвах. Мислех, че ще поиска да узнае всичко, което съм открила за Зак, но може би просто искаше да изчака да се прибера, преди да ме разпита. Той знаеше, че провалът ми да го намеря ще тежи много на раменете ми.

Изравяйки ключовите от джоба си, преминах по дългата пътека към верандата. Добре, не беше чак толкова дълга… може би около пет метра, но беше с пет метра по-дълга, отколкото изтощението ми искаше да е. Вдигайки брадичка, пъхнах ключа в ключалката и реших, че съм прекалено изтощена, за да стигна до спалнята… но определено нямаше да спя на пода. Диванът бе хубаво средно решение.

Завъртях ключа и отворих вратата, оставяйки чантата ми да падне на пода, и веднага погледнах към дивана. Завлачих се към него, без дори да си правя труда да сваля обувките си. Подпирайки коляно на дивана, паднах с лице към него и към комфорта, който ме призоваваше да заспя.

Сгушвайки се в мекотата му, затворих очи и въздъхнах. На мига започнах да се унасям и бях нападната от сънища.

— Мойра — чух гласа на Зак.

О, колко прекрасен звук. Богат и изпълнен с емоции. Можех да си представя красивите му очи и великолепното му тяло. Спомних си последния път, в който бяхме заедно, как бяхме правили секс, след това как ме държеше притисната до себе си и бе оставил сълзите да текат от очите му по кожата ми.

— Мойра — каза той отново и звукът този път бе по-висок. Малко по-ясен.

Очите ми се отвориха рязко и чух отново.

— Мойра.

Надигнах се, заставайки на четири крака, и надникнах иззад дивана… към кухнята ми, където видях Зак, който стоеше на кухненската ми маса. Носеше чифт протрити дънки и маслиненозелена

тениска. Краката му бяха боси, а косата влажна. Сините му очи ме гледаха напрегнато.

Потърках очите си с ръка и погледнах отново.

Дам… все още беше там.

Вероятно халюцинирах. Може би бях лепнала някаква треска или инфекция, докато бях в джунглата. Да, и комбинирано с малко храна и почти никакъв сън през последните дни, със сигурност си въобразявах, че Зак стои в кухнята ми.

Отпуснах се раздразнено по гръб върху дивана и стиснах силно очи, опитвайки се да заспя.

— Ела тук, Мойра. Стига си се разтакавала — каза Зак.

Мамка му!

Той наистина бе тук.

В къщата ми.

Докато обикалях проклетата джунгла, търсейки го.

Скочих от дивана и го заобиколих със скорост, която бе невероятна за изтощението, което изпитвах. Зак ме гледаше, а лека усмивка извиваше устните му. Не откъсваше поглед от мен, докато се приближавах. Той се изправи и разтвори ръце, а аз се хвърлих към него.

Протягайки ръце напред, го блъснах с всичка сила. Очите му блеснаха изненадано и той направи крачка назад, сядайки на кухненския стол, който застърга шумно по пода. Наведох се напред и отново блъснах с ръце гърдите му, но този път той не помръдна.

— Задник такъв — изкрещях разярена. — Какво правиш тук?

Очаквах Зак да ми се извини смутено, че е разбил сърцето ми, че ме е изоставил… че ме е накарал да се тревожа и най-вече, че ме бе накарал да прекося половината свят, за да се уверя, че е добре.

Вместо това той се изправи от стола и хвана с ръце лицето ми. Дръпвайки ме към себе си, той смаза устата ми със своята, тласкайки езика си в устата ми и давайки ми най-горещата, влажна и дълбока целувка, която бях получавала в живота си. Той изръмжа в устата ми и костите ми омекнаха.

О, да почувствам ръцете му върху себе си… да усетя погледът му, изпълнен с похот, когато ме притисна силно към себе си. Той се наведе и ме целуна отново, зъбите ни се блъснаха брутално едни в

други. Той захапа устната ми, засмуквайки я, докато дърпаше бедрата ми, търкайки ерекцията си в мен.

Зак откъсна устни от мен и посегна към тениската ми, измъквайки я през главата ми. Отворих уста да споря с него, но той ме целуна отново, ефективно карайки ме да замълча. Ръцете му се насочиха към колана ми, а след това към копчето и ципа, преди да смъкне едновременно панталоните и бельото ми до коленете ми.

— Какво мислиш, че…? — започнах да казвам, но той ме целуна отново, преплитайки език с моя, откradвайки способността ми да говоря. Дишането ми стана накъсано, когато ръцете му се плъзнаха по тялото ми, карайки зърната ми да се притиснат силно към сутиена, който носех.

Той мушна ръка между бедрата и плъзна пръст в мен.

— Влажна си, скъпа. Знаех, че ще бъдеш.

Умът ми се замая и малка част от мен крещеше да спра това нападение, но другите деветдесет и девет процента от тялото ми крещяха той да побърза и просто да ме изчука.

Зак не губи нито секунда. Обхващайки тила ми с ръка, той ме свали на кухненския под. Линолеумът бе студен срещу коленете ми и знаех, че ще е студен срещу бузата ми, гледайки как се приближава, докато Зак ме нагласяше в същата поза, в която бяхме и когато започна всичко помежду ни.

Задъхани звуци изпълниха стаята… моите и на Зак… и двамата бяхме отчаяни и на ръба. Чух отварянето на ципа му и след това усетих ръцете му на бедрата си. Той нагласи главичката на члена си срещу женствеността ми и започна да върти бедра, проправяйки си път в тялото ми. Когато бе проникнал само сантиметър, той ме сграбчи силно и с един мощен тласък се зарови в мен.

Изкрещях.

— О, Зак.

Той простена задавено и каза:

— Толкова много ми липсваше.

Думите му разтопиха сърцето ми. А след това той разтопи тялото ми, като започна да се тласка напред и назад, държейки здраво бедрата ми.

— О, Мойра — задъха се той, движейки се преднамерено бавно… невероятно внимателно. — Просто не знаеш. Просто не

знаеш.

Думите му бяха накъсани и дрезгави, дъхът му излизаше на тласъци. Почувствах натрупващото се напрежение между бедрата си, а оргазмът ме помете в същия миг, в който сърцето ми започна да се изпълва с щастие от този момент… точно този момент… Зак се бе върнал при мен.

Зак се тласна още няколко пъти в мен, забивайки пръсти в кожата ми, и изкрещя, докато свършваше, усещайки го как изпълва утробата ми. Той се срина върху мен и се претърколи настрани, обгръщайки ме с ръце. Притискайки устни към задната част на главата ми той ме целуна и останахме да лежим за кратко така, докато дишането ни се успокои.

Не знаех какво да му кажа. Той бе тук.

В къщата ми.

Жив.

Неочакваното щастие от това се стовари върху мен.

Да, той бе жив.

И да… той бе тук с мен.

Неочаквано Зак ме пусна и се изправи от пода. Останала без сили, го гледах как напъха члена си обратно в панталоните и закопча ципа. След това се наведе и ме вдигна на ръце.

Без да си кажем нито дума, той ме отнесе в банята и ме пусна нежно. Обръщайки ми гръб за миг, той пусна душа и нагласи температурата на водата.

Когато се обърна отново към мен, се наведе и ме целуна нежно.

— Липсваше ми.

— Вече го каза — промърморих аз, а умът ми все още не можеше напълно да осъзнае, че той стои тук… с мен.

— И смятам да го казвам още повече, затова свиквай — заяви ми с усмивка.

Зак коленичи пред мен, сваляйки ботушите и чорапите ми. След това смъкна и панталоните и бельото ми, а аз използвах възможността да го докосна, като подпрях ръце на раменете му да запазя равновесие. Дори зарових пръсти в косата му, наслаждавайки се на меките, леко дълги кичури. Той измърка под пръстите ми и потърка леко нос в стомаха ми.

Изправяйки се, смъкна спортния ми сутиен и свали собствените си дрехи, преди да ме издърпа със себе си под струите вода.

Зак ме изкъпа толкова нежно. Отдели много внимание да втрие шампоана в косата ми, действайки толкова старателно, че цялата се покрих с нежна пяна. След това прокара ръце по всеки милиметър от тялото му, а погледът му не се откъсваше нито за миг от мен, гледайки ме с блеснали очи. Той бе толкова нежен, щом стигна между бедрата ми, и то не по сексуален начин, а показвайки ми, че го е грижа за тялото ми така, както не е било никога преди.

Когато бях напълно чиста, той ме уви в хавлия и подсуши всяка капчица вода от кожата ми.

След това отново ме вдигна на ръце и ме отнесе в спалнята ми, където отметна покривката на леглото, преди да ме положи на матрака. След това легна до мен и ме прегърна, притискайки ме към себе си с лице, обърнато към моето.

Отпуснах буза на гърдите му, където сърцето му туптеше равномерно и просто лежахме, потънали в тишина. Зак милваше гърба ми и целуваше челото ми, все така продължавайки да мълчи. Клепачите ми натежаха, и преди да се усетя, вече спях.

* * *

Отворих очи и първото нещо, което забелязах, бе, че навън бе тъмно. Стаята ми бе осветена леко от малката нощна лампа на шкафчето вдясно от леглото ми, но останалата част от стаята бе погълната от сенки.

Обърнах се към другата част на леглото, откривайки, че е празно, и за един кратък миг си помислих, че съм сънувала, че Зак е тук. Но, не… бях гола в леглото и по омачканите чаршафи бе очевидно, че някой е спал до мен.

Вдигайки глава, погледнах вдясно и сърцето ми запрепуска в гърдите ми. Зак седеше на малкия античен стол пред прозореца. Лунната светлина танцуваше по тъмната му коса, карайки я да блести все едно в нея се преплитаха сребърни нишки. Той беше прекрасно гол, протегнал дългите си крака пред себе си. Едната му ръка

почиваше мързеливо на бедрото му, а другата бе обгърнала брадичката му, подпрял лакът на облегалката на стола.

— Какво правиш там? — попитах с все още сънен глас.

— Гледам те, как спиш — каза той простичко. — Сигурно си била адски изтощена.

Кимнах и потърках очи.

— Да… предполагам, че бях.

Зак се изправи и пристъпи към леглото. Дъхът заседна в гърлото ми от великолепието му. Той изглеждаше като изсечен от мрамор, а тъмните сенки в стаята маркираха ъглите на мускулите му, карайки го да изглежда почти груб. Членът му бе наполовина еректирал и облизах устни, гледайки го очарована.

— Очите тук горе — каза Зак и се изчервих, поглеждайки към него.

Той се наведе към мен, издърпвайки завивката и чаршафите от тялото ми. Зърната ми настръхнаха от хладния въздух и от горещия поглед на Зак.

Бавно, отпускайки се на коляно, той се качи на леглото, бавно проправяйки си път над тялото ми, разтваряйки широко бедрата ми.

Без грам финес пръстите му обгърнаха женствеността ми, разтваряйки подутите гънки.

Устните му се снижиха над мен, а езикът му бе горещ и гладен. Простенах дълбоко, ръцете ми се заровиха в косата му и стиснах, задържайки го на място.

Зак използва езика и устните си, за да прави любов с мен… точно както знаех, че обича, защото го бе правил много пъти. Той бе станал така умел в оралната любов, че само след минути тялото ми бе разтърсено от силен оргазъм, но той не ме освободи. Остана до мен, измъчвайки ме с езика си, смучейки първо силно, а след това нежно. Пръстите му се включиха в играта, докато движеше главата си между бедрата ми сякаш часове, преди отново да свърша.

Дръпнах с пръсти косата му и той вдигна лице към мен. Можех да видя влагата си по устните му на леката светлина от лампата, когато ми се усмихна порочно.

— Още? — попита той.

Поклатих глава, а той изглеждаше разочарован.

— Какво правиш тук, Зак? — попитах, имайки нужда да получа всички отговори.

Въздишайки, Зак продължи да пълзи над тялото ми, настанявайки се между бедрата ми и опирайки лакти от двете страни на ребрата ми. Навеждайки се надолу, той ме целуна нежно… толкова нежно, че едва успях да усетя есенцията си, полепнала по устните му.

— Върнах се за теб — каза ми той, щом откъсна устни от моите. — Никога не биваше да заминавам по начина, по който го направих. Сгреших и винаги ще съжалявам за това.

— Отидох да те търся — казах, а гласът ми бе слаб, болката от изоставянето отново се появи с пълна сила.

— Знам — каза той, гледайки надолу към мен. — Щом пристигнах в Щатите, се обадих на Рандал и той ми каза къде си. Бях решил да се кача веднага на обратния полет и да дойда да те намеря, но той ме разубеди, казвайки ми да изчакам.

— И от колко време си тук в къщата ми?

Той ми се ухили пакостливо.

— От три дни и… ами… един вид проникнах с взлом. Ти не забеляза малкото липсващо стъкло на задната врата, но да знаеш, че го залепих с тиксо.

— Влязъл си с взлом в къщата ми? — попитах развеселена.

— Нямаше къде другаде да отида — каза той и се наведе, за да ме целуне отново.

— Не е така. Можеше да отидеш у Рандал. Или на хотел.

— Не, не можех. Трябваше да съм възможно най-близо до теб. Толкова много ми липсваше. Това бе единственото място, на което можех да дойда. Полудях от тревога, знаейки, че си в Амазония… сама… незащитена. Беше истинско мъчение да те чакам.

— Сега знаеш как се чувствах аз, когато замина — казах дрезгаво.

— Знам — каза меко той, отпускайки глава на гърдите ми. Не успях да се сдържа. Обвих ръце около главата му и го притиснах силно към себе си. — Съжалявам, Мойра. Бях полудял от тревога и мъка и си позволих да те отблъсна. Никога не трябваше да го правя.

Притисках го към себе си, усещайки кожата му срещу моята… топлия му дъх под гърдите си.

— Рандал ми каза, че си взел решение да останеш с мен… същата сутрин, преди да заминеш.

Вдигайки глава, Зак ме погледна откровено.

— Да. Исках го повече от всичко. Все още го искам… ако го искаш и ти.

— Напусна дома си… завинаги… за да бъдеш с мен?

— Тук съм, нали?

— Да, но колко дълго? От това, което знам, това може да е просто един шанс за добро чукане — казах тихичко.

Навеждайки се надолу, Зак пое едно от зърната ми в ръка и го засмука нежно. Щом го пусна, вдигна потъмнелия си поглед към мен.

— Да, възнамерявам да те чукам… много. Силно и отново, и отново, и смятам да взема много скоро отново дупето ти, защото няма нищо по-невероятно на света от това да съм дълбоко в теб по този начин. Но… и двамата знаем, че това помежду ни е много повече от добро чукане. Тук става въпрос за сърцето.

И сърцето, за което стана на въпрос нарасна, сви се, и след това затуптя силно, изпълнено с надежда.

— Нима?

— Знаеш, че е така — уверено заяви той. — Толкова силно съм влюбен в теб, че ми е невъзможно да бъда другаде, освен до теб. Нищо не значи толкова много за мен, колкото значиш ти, Мойра. Нито Караикан, нито Парайла, нито племето. Само ти. Винаги ще бъдеш само ти.

Сълзи изпълниха очите ми, защото бях толкова щастлива да чуя тези думи от красивите устни на Зак. Ръцете ми се протегнаха, за да помилват лицето му, преди да го дръпна към мен за още една целувка.

Тя бе лека и нежна, изпълнена с любов и нежност.

— Кажи ми, че и ти ме обичаш — настоя Зак. — Чух го само веднъж и имам нужда да знам, че все още го изпитваш… дълбоко тук — каза той, целувайки мястото, под което биеше сърцето ми.

— Да, Зак — издишах силно. — Обичам те толкова много. Едва не умрях, когато ме изостави. Бях разбита. Моля те, никога повече не ми го причинявай.

— Никога — закле се той, преди да сведе устни към моите за силна целувка. Простенах и извих бедра нагоре. Ерекцията му бе притиснаха до стомаха ми и аз се потърках в нея.

Дишайки дълбоко, Зак се надигна, взимайки ме в ръцете си. Превъртя се по гръб и се оказах седнала върху него.

— Язди ме, Мойра — заповяда той.

Преглътнах и се подпрях с една ръка на гърдите му, обвивайки другата около члена му. Стиснах го силно, карайки Зак да простене, и го нагласих срещу женствеността си, плъзгайки се по цялата му дължина.

Чувствах се прекрасно тясна и изпълнена, винаги щом бях така цялостно поела в себе си масивния му член. Преди да започна да се движа, ръцете на Зак обгърнаха лицето ми. Той ме дръпна към себе си и се надигна леко, така че устните ни отново да се срещнат. Целуна ме отново, сякаш не можеше да се насити на това интимно докосване.

Когато ме пусна, той се облегна назад, сграбчвайки бедрата ми с ръце.

— Помниш ли първият път, в който правихме любов по този начин?

Кимнах с усмивка.

— В онзи ден ти ме освободи. Показа ми, че не е нужно през цялото време да имам абсолютен контрол. Ти ме опитоми… показа ми как да бъда цивилизован мъж.

Засмях се тихо и прокарах ръце по гърдите му.

— Глупчо… никога няма да мога да направя цивилизован мъж от някой като теб. И не искам да го правя.

— Вече не съм дивакът, който доведе от джунглата. Научих се да се приспособявам… да приемам… да уча.

— Защото си невероятен мъж, Закарайъс Ийстън. Все още див… невероятно красив за мен… и непрестанно еволюиращ.

Зак се пресегна, обвивайки ръце около мен и тласкайки члена си още по-навътре в тялото ми. Простенах тихо, без да откъсвам поглед от Зак, който приближи лице към мен, почти докосвайки носа ми със своя.

— Сега ти си животът ми, Мойра. Бих умрял, преди да те нараня отново и ще те обичам безусловно до края на дните си.

Усмихнах му се и кимнах с глава.

— И аз ще те обичам също толкова силно.

Той ме дари със страхотна усмивка, а погледът му блесна, когато легна отново по гръб.

— Идеално. Сега… язди ме, Мойра. Освободи ме отново. Освободи ме от стария ми живот веднъж завинаги и ми покажи, че наистина си моя.

Опирайки ръце на гърдите му, аз се повдигнах, усещайки как се изплъзвам от тялото му, докато не почувствах подутата главичка почти да излиза от мен, преди да се тласна силно надолу. Зак ме стисна по-силно, затваряйки очи и стенейки.

— Да — прошепна той. — Освободи ме.

Надигнах се, спуснах се отново и, навеждайки се към него, прошепнах:

— Не те освобождавам, скъпи. Водя те у дома.

ЕПИЛОГ

ЗАК

Вървях надолу по коридора на Бандон хол, кимайки на някои от студентите, които познавах от лекциите си. Оставаха ми две седмици, за да приключа с първата си година в Северозападния университет и направо се изумявах колко бързо бе минало времето.

Животът ми в Караикан изглеждаше толкова далечен. Все още ми липсваше ужасно много и постоянно се тревожех за тях. Но също така знаех, че съм точно там, където трябва да бъде. Просто нямаше място за избор. Мойра бе най-важна за мен.

Когато стигнах до вратата й, се усмихнах на евтината пластмасова табелка.

„Д-р Мойра Рийд, младши професор.“

Толкова съм горд с жена си. Толкова невероятно впечатлен и респектиран от всичко, което бе постигнала в живота си. Дори съм почти сигурен, че ще запиша антропология като втора специалност след дипломата ми за бизнес администрация. Нямаше да ми е нужна за бъдещия курс на живота ми, защото бях твърдо решен да участвам в програмата „Kellogg’s MBA“ тук в Северозападния. Обаче щеше да ми даде още нещо, което да ме свързва с Мойра. А, повярвайте ми… свързването с тази жена ми носеше неимоверно удоволствие.

Почуках леко на вратата и чух отвътре едно:

— Влез.

Отваряйки на мига, я видях да стои зад бюрото. Кабинетът й бе малък и тесен, с книги и листове навсякъде. Дори два от столовете бяха пълни с папки и материали.

— Хей — каза тя изненадано, — какво правиш тук?

Пристъпих вътре, затваряйки вратата след себе си, скришно завъртайки ключа. Тя дори не забеляза лекото щракване, но мисля, че го прикрих, като пуснах папката си на пода.

— Просто реших да проверя дали си свободна за обяд. Имам два свободни часа преди лекциите.

Ставайки от стола, тя ми се усмихна и каза.

— Абсолютно. Тъкмо свършвам с едни документи.

Тя пристъпи към мен и вдигна лице към моето. Тъй като никога не пропусках възможност, притиснах устни към нейните, давайки й целувка, която на мига стана по-дълбока, и я притиснах силно към тялото си.

Мойра възкликна, щом усети ерекцията ми, притисната към нея, и се отдръпна със смях.

— Овладей се, Зак. В институция за обучение сме.

Започнах да я избутвам назад, докато краката й не опряха в бюрото, притискайки ерекцията си силно към нея. И се чувствах адски добре.

— Имам нужда да те изчукам още сега — прошепнах срещу устата й и леко захапах долната й устна.

Мойра простена в ръцете ми и се опита да ме избута.

— Не. Не и тук в кабинета ми.

— Да, тук в кабинета ти. — Плъзнах ръце надолу, започвайки да вдигам полата й. Не носеше чорапогащник, за което бях дяволски благодарен, защото това щеше да ме улесни да се промъкна и да свърша работата.

Пръстите ми бяха така свикнали да намират най-сладкото й място, че за нула време си проправих път под бикините й и помилвах гънките й.

— Адски перфектна — простенах с устни, притиснати до ухото й.

— Зак… не можем да го направим. Някой може да дойде — възразяваше тя, но тогава пъхнах пръст в нея и тя простена. — О, по дяволите… толкова е хубаво. Не спирай.

— Нямам такова намерение — казах й, преди да захапя меката част на ухото й и да я засмуча леко. — Искаш ли да те чукам, или да те изям, а след това да смучеш члена ми?

— О, Исусе! — промърмори тя. — Боже, обичам да ми говориш мръсотии.

Пръстът ми потърка клитора й и се наведох над нея.

— Какво да бъде?

Дъвчейки долната си устна, тя ме гледаше похотливо, обмисляйки възможностите. Пъхнах отново пръст в нея и тя простена.

— Хайде, Мойра… вземи решение. Умирам вече.

Зъбите й пуснаха устната й, която бе подута и влажна.

— Бързо чукане. Нямаме време за останалото.

— Добро решение — казах й и я завъртях, така че гърдите й да се опрат на купчината книги и документи върху бюрото й. Плъзгайки ръце по външната страна на бедрата й, повдигнах нагоре полата й. Беше обула бледорозови копринени гащички… едни от любимите ми.

Не правех много пари, като работех на половин работен ден в „Кенън“ тук в Евънстън, но всеки месец заделях пари, за да й купувам луксозно бельо. Обожавах да я виждам облечена с тях и да ги свалям със зъби.

Внимавайки да не скъсам или разтегна деликатната материя, тъй като ги бях купил с парите, които сам изкарвах, бутнах бельото настрани, докато разголих женствеността й пред себе си.

Толкова адски красива и напълно моя.

Прокарах пръст през плътта й, улавяйки влагата й, преди да я изсмуча.

Мамка му, вкусът й бе божествен.

— Мммм — простенах ниско. — Размислих… мисля, че искам да те изям за обяд.

— Няма начин — заяви тя, бутвайки бедра назад към мен. — Настрои ме на вълна за чукане, затова сега ми го дай.

Спуснах ръце надолу и стиснах бузите й, преди да ги разделя и да погледна малкия заден отвор. Миналата нощ го чуках… докато тя беше отгоре. Беше неописуемо.

— Добре, скъпа — отвърнах и насочих ръце към панталона си, за да освободя члена си. Беше подут и твърд като камък, а главичката покрита с предеякулационна течност.

Пристъпяйки по-близо, се насочих към сладките гънки на женствеността й, и се нагласих. С един тласък на бедрата си потънах в нея и Мойра простена… наистина шумно.

— Налага се да бъдеш тиха, скъпа — казах й аз. — Или някой ще чуе.

Главата й се заклати нагоре-надолу, докато се тласках напред и назад в нея няколкото пъти, буквално хапейки езика си, за да запазя

тишина.

При едно доста дълбоко проникване, Мойра отново простена, и прокарах ръка пред нея, покривайки устата й. Тя разтвори уста и впи зъби в дланта ми, което ме накара да се усмихна и да започна да тласкам дори по-силно.

Налагаше да се свършим бързо, защото тя наистина щеше да загази, ако някой ни хване.

Не че връзката ни бе тайна. В училището всички бяха напълно наясно със ситуацията ми и връзката ми с Мойра и не бе забранено. Модерни времена и така нататък. Но определено нямаше да е добре да я хванат да прави секс в кабинета си. Обществото просто не бе готово за това все още.

Тласках члена си в сладката й плът, напредвайки все по-бързо и по-бързо към оргазма. Не исках да я оставям след мен, и макар да можех да усетя как дишането й се забързва, и как мускулите й ме стискат по-силно, исках тя да свърши първа. Пъхнах другата си ръка между бедрата й и леко потупах клитора й, извивайки го, защото знаех, че удоволствието, примесено с лека болка, ще я отведе до ръба.

Да… толкова добре познавах тялото й.

Като оръдие тя експлодира около мен и викът й извибрира срещу дланта на ръката ми. И, мамка му, да… свърших в същия миг… адски силно.

Тласнах се за последен път и застинах, за да не прекъсвам удоволствието от поредния фантастично невероятен оргазъм, до който ме докара най-сексапилната, най-красивата и най-любящата жена на света.

Моята Мойра.

* * *

Бузите на Мойра все още бяха зачервени от правенето на любов преди десет минути и бе толкова невероятно красива в този момент, докато седяхме навън в едно кафене, чакайки да ни донесат поръчката, че изпитах желанието да я обвия с ръце и да я сгуша срещу себе си.

— За какво е тази глупава усмивка на лицето ти? — попита, отпивайки от ледения си чай.

— Защото съм влюбен… в теб — казах спокойно.

— Ти си и смотльо — ухили се тя. — Но и аз те обичам.

— Е, Лиса, Адам и децата все още ли смятат да дойдат следващата седмица? — попитах аз. Те смятаха да дойдат на гости, когато децата не са на училище, но го бяхме обсъждали отдавна.

— Да. Тя ми прати мейл днес. Летят в събота вечерта.

— Идеално — казах, развълнуван от възможността да ги видя отново. За мое изумление Лиса ми бе станала като сестра, а с Адам се разбирах изключително добре. Но най-хубавото бе да съм около Колийн и Самюел. Никога не съм подозирал, че имам такъв афинитет към децата, но всеки път, щом Лиса и семейството й ни дойдеха на гости или ние го посетяхме в Северна Каролина, осъзнавах, че прекарвам най-много време, играейки с двамата палавници.

— И Лиса каза, че не можеш да им купуваш всички играчки, които поискат, докато са тук — погледна ме весело Мойра. — Според нея много ги глезиш.

— Лиса да върви по дяволите — намусено заявих аз. — Децата заслужават да бъдат глезени.

Усмихвайки се, Мойра се съгласи.

— Децата носят голямо щастие, нали? Радостта да бъда леля… и, ами, ти си им като чичо. Позволено ни е да ги глезим, преди да върнем малките чудовища на родителите им добре разлигавени и покварени.

— Именно — казах й и посегнах през масата, за да хвана ръката й. — Но… ние двамата никога не сме говорили за деца. Защо така?

Мойра сви рамене.

— Не знам. Може би защото никога истински не сме мислили за бъдещето. Искаш ли деца?

— Абсолютно… мисля, че три или четири ще са добра бройка — завих уверено.

— Може би е добре да започнем с две и да видим как ще се получи. Освен това гледаме нещата отзад-напред. Децата идват след брака.

— Не и в модерното общество — заявих аз, — виждал съм и съм срещал много семейства, които нямат брак.

Лицето на Мойра посърна леко, но нямаше как да не се съгласи с мен. Бракът не беше това, което е бил преди, поне от моите

наблюдения.

— Прав си — каза тя. — Просто… нормално е за повечето двойки. Това е една почитана традиция и не бива да й се гледа с пренебрежение.

— Предполагам — склоних аз. Погледът на Мойра се насочи към забързания тротоар и лицето й се смръщи леко.

Усмихвайки се, се наведох към джоба на раницата си и извадих малка, велурена кутийка, която мъкнех с мен през целия ден. Сложих я на масата и движението веднага улови погледа й. Когато очите й се фиксираха върху нея, бавно я плъзнах по масата.

— Какво е това? — попита тя подозрително.

— Бомба е — казах саркастично. — Много внимавай.

Мойра се подсмихна и я сграбчи, прехапвайки устна, докато я отваряше. Щом разкри съдържанието й, тя възкликна.

— Кога го купи? Невероятен е.

Наведох се наляво, поглеждайки към четирикаратовия овален диамант върху пръстен с антична инкрустация.

— Рандал ми го даде, когато ни посети на Коледа. Бил е на майка му и искаше да го предаде на мен.

— Сериозно ли? — попита тя, вдигайки кутийката и оглеждайки пръстена от всички страни.

— Толкова сериозно, колкото това, че искам да се оженя за теб — казах и очите й ме стрелнаха изненадано.

— Искаш ли? — прошепна тя.

Посягайки напред, взех кутийката и извадих пръстена. Хващайки лявата й ръка, поставих пръстена на нея. Това бе традиция, за която Рандал ми бе разказал, и аз бях попил всичко за нея. Беше ми казал, че обикновено това се прави, като мъжът застане на едно коляно, и че се свързвало с някакъв поетичен жест от мъжа към жената. Но това не бе в стила ми.

— Да, искам да се оженя за теб — казах им, стисвайки леко ръката й. — Мисля, че ще е добре по това време следващата година? Тогава може да започнем и с децата.

— Уоу… чакай секунда — каза тя, отдръпвайки ръката си от мен. — Не съм казала, че ще се омъжа за теб.

Вдигнах вежда и изсумтях.

— Ще го направиш.

Тя изпръхтя и погледна към диаманта.

— Винаги ли трябва да държиш всичко под контрол?

Станах от стола си и заобиколих масата. Хващайки я за раменете, я вдигнах на крака и притиснах силно устни към нейните. Тя ги разтвори за мен и плъзнах език вътре, задълбочавайки целувката, за да прогоня глупавите й брътвежи. Целувката продължи толкова дълго, че хората покрай нас започнаха да се подсмихват.

Най-после я освободих, прокарах пръст по долната й устна и изчаках погледа й да се проясни.

— Да, трябва да държа всичко под контрол… през повечето време. Сега, мамка му, ще кажеш ли, че ще се омъжиш за мен?

Устните на Мойра се разтеглиха в широка, порочна усмивка и тя кимна.

— Да, ти невъзможен, нецивилизован човече. Мамка му, ще се омъжа за теб.

Извиках щастливо и я вдигнах на ръце, завъртайки я в кръг. Няколко от хората на близките маси започнаха да пляскат и да ни поздравяват.

Когато пуснах Мойра да стъпи на краката си, се наведох близо до устните й и прошепнах.

— Няма да съжаляваш, скъпа. Кълна се да те обичам както никой друг мъж не би могъл някога да те обича.

Мойра захапа долната ми устна и отвърна.

— Вече го правиш, Зак. Вече го правиш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.